

ဝိဇ္ဇာအောင် ကား

စာပေပုံနှိပ်

BURMESE
CLASSIC

ဝိဇ္ဇာအောင် : စာပေပုံနှိပ်

ဝတ္ထုအောင်

BURMESE
CLASSIC

စားပွဲခြင်

(ပထမပိုင်း)

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး ဦးအေး
တိုင်ရင်းလားသည်းလုံးညိုလွတ်မှ ဗဟိုကွဲရေး ဦးအေး
အရွတ်အခြာအာလာတည်တံ့စိန်မြို့ရေး ဦးအေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အပျိုးခြင်ဝိမိများအား ဆန့်ကျင်ကြား
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူ
များအား ဆန့်ကျင်ကြား။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ
အား ဆန့်ကျင်ကြား။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဝံ့ကုန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ စုစည်းရေး၊ သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စိမ့်ပျိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

ဗိမ္မာရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်စွ ခွင်ဆားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

တရားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ မိတ်ဆော်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြန်လဲရေး
- အမျိုးသမီး၊ ဓာတ်ဂုဏ်၊ ခြိမ်းမားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖေ့ပွတ်ဖျက်ဆောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေး
- မြို့ရွာစိတ်ဓာတ် ခွင့်သန့်ထက်ခြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဗညာညီညွတ်ရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၅၉ / ၂၀၀၃ (၁၀)
မျက်နှာဖွဲ့ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၂ / ၂၀၀၄ (၁)
ပထမ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄ - ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
အုပ်ရေး - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

*

ထုတ်ဝေသူ

မာဂ်မိုးကေခိုင် ချိုတေးသံ စာပေ
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့၊ ၃။
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

*

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း (လှသိန်းဦး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၁၂)၊ ၁၂လမ်း၊ လာယာကုန်းရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

*

ဦးထွန်းလင်း ဖိုးဝ ဓာတ်ပုံဆက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နိဒါန်း

ည...
လဝန်းသည် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ထိန်ထိန်သာနေ၏။
သို့သော်...

ထူထပ်သိပ်သည်းစွာဖြင့် ကျဆင်းနေသော ဆီးနှင်းများ
ကြောင့် လဝန်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင်အား ကောင်းစွာအလင်း
ရောင် မပေးနိုင်ပေ။

ဆောင်းည၏ မြောက်ပြန်လေသည် ဓားသူးပမာ ထုတ်
မြက်လှပေသည်။

၆ ဝတ္ထုအောင်

နှင်းရည်စက်များသည် မိုးသီးပေါက်များပမာ တဖြောက်
ဖြောက် ကျဆင်းနေသည်။

ဆိုးရွားလွန်းလှသော ရာသီဥတုဒဏ်ကိုခံစားရင်း ယင်း
ကျန်း ကျေးရွာသို့ ကျေးရွာသားများသည် အိပ်မောကျနေပြီ
ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

ညဉ့်သည် တစ်စတစ်စ အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်။
ညဉ့် နက်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်သည် ပို၍ပင်
လွန်ကဲလာ၏။

ဇားသွားပမာ ဆက်မြက်လှသော ရေခဲခဲ ရေမှုန်တို့သည်
မြောက်ပြန်လေနှင့်အတူ ရောသွေးပါဝင်လာသည်။

ယင်းကျန်းရွာစွန်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပို၍ကြီးစိုးနေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

အဝေးဆီမှ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံတစ်သံက တိတ်
ဆိတ်သော ညဉ့်ယံကိုဖောက်ဖျင်းကာ လွှက်ပေါ်လာသည်။

ခြေသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာ၏။

ခြေသံနှင့်အတူ....

အဖြူရောင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ယင်းကျန်း ကျေးရွာ၏
ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာ၏။

နှင်းမှုန်များ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းနေသော်လည်း
ယဝန်း၏အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာကို တင်ရှားစွာ
တွေ့နိုင်၏။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော လူလတ်ပိုင်း ဖြစ်
သည်။

ဤမျှဆိုးဝါးလှလော့ ရာသီဥတုတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌
ပါးလွှာသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံတစ်စုံသာ ဝတ်ဆင်ထားလေ
သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဆူအတွက် လုံခြုံနှေးထွေးသော နေရာ
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိရန် အလွန်ပင် အရေးကြီးနေ၏။

ထို့ကြောင့်....

သူသည် ရွာကလေးအစွန်ရှိ မီးရောင်ပျပူ ထွက်ပေါ်နေ
သော အိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေ၏။

မကြာပါချေ။

သူသည် အိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအိမ်ကလေးသည် သစ်လုံးများဖြင့် သေသပ်စွာဆောက်
လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်
စောက်ပသွား၏။

သူသည် စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိမ်ကလေးရှိရာသို့
လျှောက်သွား၏။

‘အိမ်ရှင်တို့....အိမ်ရှင်တို့’

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ကိုတ်ဆိတ်သောညဉ့်ယံတွင် သူ၏အသံက ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သစ်လုံး အိမ်ကလေး၏
တံခါး ပွင့်လာလေ၏။

အိမ်ကလေးအတွင်းမှ အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ
တစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ၏။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာ
ကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာလှပေ၏။

သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား စူးစမ်းသလိုမျိုး
ကြည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခြော့သွေ့အင်္ကျီကဲ့သို့
လေသံဖြင့်....

‘ကျုပ်နာမည်က ရှောင်ကျင်ပါ’

အညိုရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ရှောင်ကျင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ။ အပြင်မှာ နှင်းတေ့
သိပ်ကျနေလို့ ဒီတစ်ညတာ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ တည်းခိုခွင့်
ပြုပါ’

အညှီရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်
လိုက်ပြီး.....

'ဟုတ်တယ်၊ အပြင်မှာသိပ်အေးတယ်၊ နေဗျား တည်းခို
ရင်တော့ ရပါတယ်'

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး ရှောင်ကျင်ကို ပြုံးပြကာ....
'အိမ်ထဲ ဝင်ပါဗျာ'

ရှောင်ကျင်၏ မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက် တောက်ပသွား၏၊
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး သစ်လုံးအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်
သည်။

အိမ်ကလေးထဲ၌ မီးလင်းဖိုတစ်ခု ဖိုထားသည်ကိုတွေ့မြင်
ရ၏။

မီးလင်းဖိုကြောင့် အိမ်ကလေးအတွင်း၌ နွေးနွေးထွေး
ထွေး ရှိနေ၏။

မီးလင်းဖိုနံဘေး၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

အမျိုးသမီး၏ ပေါင်ပေါ်တွင် တစ်နှစ်သား အရွယ်ခန့်ရှိ
ကလေးငယ်တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသည်။

ထိုအပြင်.....

မီးလင်းဖိုဘေးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းထား
သည်။

ထိုဖျာပေါ်တွင် သုံးနှစ်သားခန့်ရှိ ကလေးတစ်ယောက်
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက နှင်းရည်များစို၍နေသော ရှောင်ကျင်ကို
ကြည့်ကာ ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် အညှီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'အစ်ကို....သူ့အတွက် အပတ်အစား တစ်စုံပေးလိုက်ပါ၊
နောက်ပြီး အရက်တစ်အိုးနဲ့ စားစရာလဲ ပေးလိုက်ပါဦး'

ထိုအခါ....

အညှီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွား၍
ဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် အရက်တစ်အိုးကို ယူဆောင်လာသည်။

အမဲသားကြော် တစ်ပန်းကန်လှည်း ပါလာလေသည်။

ရှောင်ကျင်က အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်၍ ဝတ်ဆင်
လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

အရိုးကွဲတတ်အေးစိမ့်မှုကို ကာကွယ်ရန် ထိုလူပေးသော
အရက်နှင့် အမဲကြော်များကို ယူ၍ စားသောက်လိုက်သည်။
အမျိုးသမီးက ရှောင်ကျင်ကိုကြည့်ပြီး.....

ကျွန်မရဲ့နာမည် လုမေလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မခန့်ပန်း ချန်းစီပါ။ ကျွန်မတို့ကို မိတ်ဆွေလို သဘော ထားနိုင်ပါတယ်ရှင်'

ရှောင်ကျင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး....

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်နာမည်က ရှောင်ကျင်ပါ။ ခရီးသွားရင်း မိုးချုပ်သွားလို့ ဒီတစ်ညတာ တည်းခိုခွင့် တောင်းခံတာပါ'

သူသည် ပြောရင်း အရက်နှင့် အမဲသား ကြော်များကို အားရပါးရ စားသောက်လိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် စားသောက်၍ ပြီးစီးသွားသောကြောင့် လုမေက ချန်းစီအားကြည့်ကာ....

'အစ်ကို.... ညဉ့်လဲနက်လှပြီ၊ ဧည့်သည်အတွက် အိပ်ရာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါဦး'

ချန်းစီက ချက်ချင်းပင် မြက်ဖျာတစ်ချပ်နှင့် စောင်များကို ယူကာ အိပ်ရာပြင်ဆင်ပေးလေသည်။

'မိတ်ဆွေအတွက် မီးလင်းဖိုခင်းမှာပဲ အိပ်ရာကိုပြင်ပေး မယ်၊ ရပါတယ်နော်'

ရှောင်ကျင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

'ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက်နဲ့ မိတ်ဆွေတို့ ပင်ပန်းနေ ပါဦး၊ အခုလို တည်းခိုခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ချန်းစီပြင်ဆင်ပေးသောအိပ်ရာ တွင် အိပ်က်အနားယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင်....

လုမေကနှုတ်ဆက်ကာ ကလေးငယ်ကိုချီပိုးပြီး အတွင်း အက်မှ အခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ချန်းစီသည် အိမ်တံခါးများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးလိုက်ပြီး လုံခြုံစွာပိတ်လျက် ကျန်ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီပိုးကာ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မီးလင်းဖိုမှာ တင်းထပ်မထည့်တော့သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့ကျသွားသည်။

အလင်းရောင် မှေးမှိန်သွားသော်လည်း အနှေးဇာတ် ပြယ်မသွားပါချေ။

ရှောင်ကျင်မှာ ခရီးပန်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း မျက်ခွံ များလေးလုံ၍ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တိတ်တိတ်လှည်းလှည်း အခုအခုကြောင့် ရှောင်ကျင့်သည် ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာသည်။

ထူသည် အသွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အကူဘက်၌ မှောင်မည်းနေ၍ လူရိုက်လူယောင် မတွေ့ရပေ။

ထိုစဉ်မှာပင်....

အဝေးမှ မြင်းခွာသံသံ သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

'ဟင်...မြင်းခွာသံပါလား'

ယင်းသို့တွေးရင်း အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မြင်းခွာသံများသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။

အိမ်ကလေးနှင့် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာ၏။

ရှောင်ကျင်၏ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းခွာသံကြားရသော်လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာမျှမမြင်မတွေ့ရပါချေ။

ရှောင်ကျင်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ကိုယ်ဖော့သည်ာအသုံးပြုရင်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်၏။

ခေါင်မိုးပေါ်မှတဖန် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယိုအေ။

အနောက်ဘက်မှ ခုန်းစိုင်းနှင့်လာနေသော မြင်းစီးသမားတစ်စုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဘယ်သူတွေပါလိမ့်'

ဟူးတောစဉ်းစားရင်း ခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

'ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် အိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ယခုအချိန်ရောက်မှ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှဆင်း၍ မဖြန့်တော့သောကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ဝပ်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

'အိခါးဖွင့်စမ်း'

ကျယ်လောင်သော စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ မီးရောင်များထွက်ပေါ်လာပြီး ချန်စီနှင့် လုမေတို့၏ စကားသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြင်းစီးသမားမှာ ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး ရှောင်ကျင်တွေ့နေရသည်။

မြင်းစီးသမားငါးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြပြီး ကျန်သုံးယောက်က မြင်းပေါ်တွင် ဆက်ထိုင်နေကြ၏။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသူနှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး....

'ချန်စီ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပုန်းနေလို့ လဲအပိုပဲ၊ အခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့မိန်း၊ အိမ်ထဲ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့'

ယင်းစကားသံများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရှောင်ကျင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မြင်းစီးသမားများနှင့် ချန်စီတို့ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်နေသည်ကို စဉ်းစားမရပြစ်နေမိသည်။

သူသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှမထွက်ဘဲ ဆက်လက်၍ ချောင်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

'ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို သက်သက်မဲအတင်လွဲနေတာ' ချန်စီ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

တံခါးဖွင့်သံနှင့်တူ တူ အပြင်ဘက်ထွက်လာသည့် ခြေသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

တဆက်တည်းမှာပင်..

'ချန်စီထွက်လာပြီ' တိုက်ကြ'

မြင်းစီးသမားများထံမှ ပြာသံဒေသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်ခလေးမှာပင် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေသူ သုံးယောက်က လက်နှက်ကိုယ်စီဆွဲထုတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဒုက္ခပဲ၊ ချန်စီတော့ ဘေးတွေ့ပြီဆင်တယ်'

ရှောင်ကျင်က စိုးရိမ်ပူပန်ကာ ညည်းညူမိ၏။

သူ့အပေါ် ကျေးဇူးရှိသည့်အတွက် ကူညီရန်လည်း စိတ်ကူးမိသည်။

ထိုကြောင့်

ပုန်းကယ်နေရာမှထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

‘အား’

ချွန်းစီ၏ စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရှောင်ကျင်၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

‘ရှင်တို့ တရားလွန်လွန်းနေပြီ’

စကားသံနှင့်အတူ လုမေသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် ခားတစ်လွက်ပါလာ၏။

‘လုမေ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်သွားတာပဲ။ ခင်ဗျားကိုလဲ အရှင်မထားဘူး’

မြင်းစီးသမားငါးယောက်သည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်စားပြီး အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး စုပ်ထား၏။

မြင်းစီးသမားငါးယောက်မှ တစ်ယောက်တ လုမေအား စတင်၍တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လုမေက ပြန်လည်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ လုမေသည် အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ရှင်တို့ ဘာအတွက် လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်တို့ အလိမ့်ခံနေရတာ ကျွန်မဘို့က ရှင်တို့ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး’

မြင်းစီးသမားက ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ဒီရွာလေးမှာ လာပြီး ဇာတ်မြူပဲနေရတာလဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ’

သူတို့သည် ပြောပြီး လုမေအား ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ငါးယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

မြင်းစီးသမားများက အငြိုးကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ရှောင်ကျင်သည် သူတို့အား ကြည့်၍ မည်သို့ လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။

‘အင့်’

မသိမကဲ့ ညည်းညူသံနှင့်အတူ လူမေသည် မြေပေါ်သို့ လဲ
ပြိုကျသွားလေ၏။

မြင်းစီးသမားများသည် ယခုမှ ကျေနပ်သွားတန်ဖြင့် ရယ်
ခမာ၍ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ခုန်းစိုင်း ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

* * *

ချန်းစီသည် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့ စွာဖြင့် မြေပေါ်တွင်
လဲကျနေ၏။

လူမေသည်လည်း မြေပေါ်တွင် လဲကျနေ၏။
သို့သော်

သူမသည် အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း မရှိသေးပါ။
သူမ နံဘေး၌ ခူးထောက် ထိုင်နေသော ရှောင်ကျင်ကို
အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေ၏။

‘ကျွန်မကို ကူညီ...’
ရှောင်ကျင်က အလောတကြီး ပြန်မေးလိုက်၏။
‘ပြောပါ ညီမ၊ ကျုပ်ဘာကူညီရမလဲ’
လူမေက တိုးညှင်းတုန်ယင်သော အသံဖြင့်...
‘သား...သားလေး နှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်...’
ရှောင်ကျင်သည် ရေခဲသလုံးအိမ်တိုင်သျှောက်သွားနေသော
သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် ဘေ့
ဝေသွားလေ၏။

တစ်ခဏကြာမှ...
ခေါင်းကို ညီတံပြုလိုက်ပြီး...
‘စိတ်ချပါ...ညီမ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျုပ် စောင့်
ရှောက်လိုက်ပါမယ်’
လူမေကခပ်သဲ သဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...
‘ဝမ်း...ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်’
ရှောင်ကျင်က သိချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်မသားနိုင်တော့ဘဲမေး
လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၂၂ ဝဏ္ဏအောင်

‘သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ညီမတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်
ခိုက်ရတာလဲ’

သူမက အကြိတ်လိုက်ပြီး...

‘သူ... သူတို့အကြောင်းတွေကို နေပြည်တော်ဆီ ကျွန်မတို့
လစားပို့လိုက်တယ် ဆိုပြီး အထင်လို့...’

သူမသည် စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။

ရှောင်ကျင်က အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာ၍ အသင့်
တွေ့ရသော ပေါက်တူးကို ယူကာ ချန်းစီနှင့် လုမေတို့၏
အလောင်းအား ကော့ခင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက်....

အတွင်းဖက် အခန်းသို့ ဝင်၍ ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေ
သည့် ကလေး နှစ်ယောက်ကို ပေ့ချီလိုက်ပြီး ထိုတစ်လုံးအိမ်
ကလေးမှ ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်....

ရောင်နီများ အရှေ့ဘက်မှ ပျံ့ အန် လာလေတော့သည်။

ကြေးစားလူသတ်သမား ရွန်ဆင်

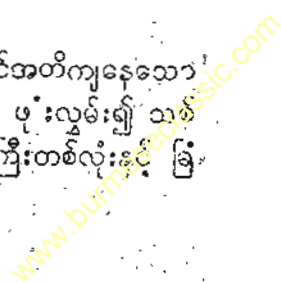
လေပြည်လေညင်းများ ဧဝယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ တိမ်ညို တိမ်မည်းများ လေနှင့်အတူ
လွင့်မျောသွားသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ် လွတ်ကင်းသွားသည့် တစ်ခဏတွင် ရွန်း
ဆဲ ဝင်းပသော လရောင် ဖြာကျလာ၏။

လရောင်များ ဖြာကျလာသည်နှင့် မောင်အတိကျနေသော
မြေပြင်၌ စိမ်းလန်းစိုပြေသည့် သစ်ပင်များ ဖုံးလွှမ်း၍ သစ်
တောအလယ်တွင် ကြီးမားလှသော စံအိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ခြံ
ဝင်းကျယ်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

‘ဂစ်...ဂစ်’

စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သံနှင့် အတူ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်သည် အတောင်ပံခတ်သံ တဖျံပံဖျံမြည်အောင် ခတ်ရင်း ပျံသန်းသွားလေ၏။

လေငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လိုက်သောကြောင့် သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းများ အချင်းချင်း ထိခတ်လှုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

သစ်တောအတွင်းရှိ စံအိမ်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာသည့် ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေဆံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူရိပ်တစ်ခုသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောလာသလို သစ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်၍ စံအိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

စံအိမ်ကြီးသည် အမှောင်ထု အောက်တွင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

မီးရှောင်ရှေ့သလို လှသံသ့သံ အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း စိုးစဉ်းမှ မရှိပါချေ။

လူရိပ်သည် စံအိမ်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သည့်တိုင် လှစ်ခနဲ ပြေးသွားလေ၏။

စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျောက်လှေကား ထစ်များမှ မတက်ဘဲ ကြောင်ရိုင်း တစ်ကောင်ပမာ မြေပေါ် ခြေဆောင်၍ ဝရန်တာပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

အပေါ်ဘက်သို့ ခြေချမိချိန်၌ ထိုးကျလာသော လရောင်ကြောင့် ထိုလူအား တစ်ဒဂံမျှ လှစ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရမည်ဖြစ်ပေမည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်၌ ခမောက်ကြီးတစ်လုံးဆောင်းထားသည်။

သူ၏ ခါး၌ မားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုခါး၏ ခံားရိုး၌ မာန်ဖီနေသော ကျားသစ်နက် တစ်ကောင် ပုံသဏ္ဍာန် ထွင်းထုထားသည်။

ထိုအနက်ရောင် လူရိပ်သည် မှောင်ရိပ်ကျရာသို့ လျင်မြန်စွာ ကပ်လိုက်၏။

အမှောင်ရိပ်လဲ၌ပင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်သဖွယ် သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တပိတ်ဖိတ် တောက်၍ စူးရှလှသည်။

သူ၏ စူးရှသော အကြည့်က စံအိမ်အဝင် တံခါးမကြီးပေါ်၌ ချိတ်ထားသည့် ကြေးဝါဆိုင်ဘုတ် တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

စိုးထဝါး လရောင်ကြောင့် ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာလုံးများကို ရေးရေးမျှ တွေ့မြင်နိုင်သည်။

'သုဋ္ဌေးကြီး ကျန်းစန်၏ စံအိမ်'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် တံခါးမကြီး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ကလန့်ပွင့်လိုက်၏။

တစ်ခဏကြာမှာပင်....

တံခါးမကြီးက ငြင်သာစွာ ပွင့်သွားလေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ခပ်သွက်သွက်ပင်တံခါးကြားမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးတိုက် အနေအထားဖြင့် ဝင်လိုက်သည်။

အတွင်းဘက် ရောက်လျှင် တံခါးမကြီးကို ပြန်စေ့ထားလိုက်၏။

တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသောအခါ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် အတွင်းဘက်၌ မှောင်အတိဖြစ်နေ၏။

ရုတ်တရက်....

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လှုပ်ရှားမှုတ ညင်သာလှပေသည်။

အမှောင်ထုထဲ၌ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ယောက်ဟုပင် ထင်တတ်မှားရလောက်အောင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားသူက လှုပ်ရှားနိုင်လေသည်။

တစ်ခဏကြာတွင် သူသည် အဆောက်အအုံ ပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းတံခါးကိုလည်း အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီး နည်းတူ သွယ်လွယ် ဣကူပင် ပွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

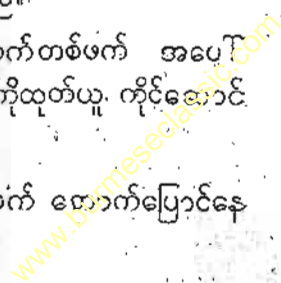
အခန်းပတ်လည်၌ ပြတင်းပေါက်များ ရှိလေရာ လရောင် တိုးဝင်နေသဖြင့် အလင်းရောင်ရရှိနေပေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းဆောင်တစ်ခုဖြစ်သလို အခန်း၏ ရှေ့ဘက်ထောင့်၌ ခုတင်တစ်လုံးရှိပြီး မုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ခဏကျနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ တုံ့ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ ခုတင်အနီးသို့ ရိပ်ခနဲချဉ်းကပ်သွားသည်။

ခုတင်အနီးကို ရောက်လျှင်သူ၏ လက်တစ်ဖက် အပေါ်ခြောက်ရာ ခါး၌ ထိုးထားသော ခေးကိုထုတ်ယူ ကိုင်ဆောင်သားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရပေ၏။

ခေးရောင်မှာ နေရောင်ကဲ့သို့ ဝင်းလက် ငောက်ပြောင်နေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူကလက်ထဲမှတ်းဖြင့် ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်နေသူအား ခုတ်ပိုင်းသူရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်....

ချက်ချင်း လက်ပြန်ရုပ်ကာ အိပ်နေသူ၏ လည်ပင်းကို ခံားဖြင့်ထောက်ထားလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

‘သူဌေးမင်း ကျန်းစန် ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို သတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အလစ်ချောင်းပြီး မသတ်ချင်ဘူး ဝါကြောင့်အိပ်ရာထဲက ထလိုက်ပါဦးဗျာ’

သူ၏အသံသည် ပကတိအေးစိမ့်နေသည်။

အိပ်ပျော် နေသူသည် ဆတ်ခဲ လန့်နိုး သွားလေတော့သည်။

ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းအား ခားဖြင့်ထောက်ထားသော အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား မြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားဟန်ရှိသည်။

သို့သော်....

သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသော အကြောက်ရှု ထိတ်လန့်မှု ကင်းမဲ့နေ၏။

‘ရွှန်ဆင် ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အတူတူ နောက်ထရူရာခဝတ်မှုတစ်ခု တိုးသွားတာကလဲပြီး အာမှထာ

ခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ခားချပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခဲ တုန်ခါသွားသည်။

သူ့ကိုင်ထားသော ခားမှာ ခုတင်ပေါ် ရှိလူ၏လည်ပင်းနှင့် အနည်းငယ်ကွာခြားသွား၏။

ထိုခဏမှာပင် ခုတင်ပေါ်မှလူသည် ရုတ်ခြည်း ပြန်လဲချလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အရှိန်နှင့်အနောက်ဘက်သို့ လှိမ့်ထွက် သွားလေသည်။

တစ်ဖက်အငိုက်မိသွားသော အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားသူ၏ တုံ့ပြန်မှုကလည်း လျင်မြန်လှသည်။

ချက်ချင်းပင် ခုန်တိုးကာ ခားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်၏။

‘ငုတ်’

အရှိန်ပြင်းလှသော ခားချက်မှာ ခုန်ထွက် သွားသူအား ပုတ်ကာသီကာ လွဲချော်သွားပြီး ခုတင်တိုင်ကို နှစ်ပိုင်း ပြတ်အောင် ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

သူသည်ခုတင်ပေါ်မှ အနောက်ဘက်သို့ ခုန်ချ လိုက်ပြီး....

‘ရွှန်ဆင် ခင်ဗျားလက်လျှော့လိုက်ပါတော့’

သူ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းပင် လေးဘက် လေးဆန် မှ မီးရောင်များရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်းတွင်း၌ နေ့ဘက်နှင့် မခြား လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ် သွားသည်။

ထိုအခါမှ....

အခန်းတွင်း၌ လေးမြားလက်နက် ကိုယ်စီ အသင့် ကိုင် ဆောင်ထားကြသူ သုံးဆယ်ခန့် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ လေသည်။

ထိုလူများသည် အာဏာသား ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား ကြပြီး လေးမြားများဖြင့် ခမောက် ဆောင်းထား သူအား မလွတ်တမ်းချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအတွက် လုံးဝ မျှော်လင့် မထားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ် သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်သွားသူ၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာ သည်။

‘ကျုပ်ဟာ နေပြည်တော်က စေလွှတ်လိုက်တဲ့ မင်းယန် ဘဲ၊ ကြေးစားလူသတ်သမား ရွန်ဆင်အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား ကို ကျုပ်ဖမ်းလိုက်ပြီ’

ယူ၏ စကားသံအဆုံးတွင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထား သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ သွားတော်သည်။

ရွန်ဆင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်ခါအား၏။

ဗိုဗိုသော်....

သူသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ကြေးစား လူသတ် သမားဖြစ်သဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကိုရုတ်ခြည်း ထိန်း ချင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

မိုးကြိုးမုန်တိုင်းခားကွက်ဖြင့် ရုတ်ခြည်းတုန်ပြန် တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

သူသည် မိမိနှင့်အနီးဆုံးရှိအာဏာသား ဝတ်စုံများ ဝတ် ဆင်ထားကြသော လူများထံသို့ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက် လိုက်လေ သည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်စီး လက်လိုက်သည့် အလှား လျင်မြန်လှပေသည်။

‘အား...’

‘အွန်...’

‘အီး...’

အာဏာသား ငါးယောက်ခန့်တို့သည် ပြိုင်တူ အော်ဟစ် သည်ညူကာလဲကျသွားကြလေသည်။

ရွှန်ဆင်၏လှုပ်ရှားမှု ရှင်တန်သွားခြင်းမရှိပါ။
သူသည် ခေးကိုဝေ့ ယမ်းပြီး ကျွန်လူများကို တိုက်ခိုက်
လိုက်ပြန်၏။

ယင်းအချိန်...

အာဏာသားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားကြ သူများကလည်း
တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်

ရွှန်ဆင်၏သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့် ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်၍ သူတို့မှာ ခက်ရာအသီးသီးရကာ လဲပြိုသွားကြလေ
သည်။

သူ့ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။
အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်၍ ပြေးလွှားသွားလေ
သည်။

သို့ရာတွင်

သူ့ အခေးသို့ပြေးသွားနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

မြားသည်တော်များထံမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံများ
သည် သူ၏ခြေထောက်နှင့်လက်များဆီသို့ ထိုးခိုက်လာသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘အံ့နံ့’

သူ မပီမသညည်းညူရင်း လဲပြိုကျသွား၏။

ထိုစဉ်....

မင်းယန်နှင့် ရဲမက်များတို့သည် သူ့အားဝိုင်းရံကာ တရွေ့

ရွေ့ လျှောက်လာကြ၏။

ရွှန်ဆင် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

ခေါင်းဝိုက်စိုက်ချကာ အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

သို့လူများ ဘေးပုံခွဲ၌ နှစ်ရှည်လများ ထိုင်ခဲ့ဘန်ရှိ၏။
သို့လူများ စီးကျင်ပင်ဖြစ်သည်။

စီးကျင်သည် သူ၏ခရု တည့်တည့်၌ ထိုင်နေသည့် သူငွေ
ကြေး ကျန်းစန်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းစန်၏မျက်နှာ ပြုံးရှင်နေ၏။

ကျေးဇူးတင်လိုက်သာလျှင် နို့မဟုတ်ရင် ဒီအချိန် ကျုပ်
ကြီးထံ ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ကြေးစားလူပတ်သမား
ဆင်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းဟယ်လို ယတင်း
ကြေးနေတပဲ။

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ရွှန်ဆင်က သတင်းကြီးနေတာတွေ အမှန်ပဲ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ
လက်ချက်ကြောင့် လူငါးယောက်လောက် ဘေးပုံခွဲပြီ၊
ခွဲစကားမစပ်မေးရဦးမယ်၊ လူက ခင်ဗျားဆီကို ဘေးပုံ
ခွဲကြိုလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဟယ်လိုလုပ်ပြီ၊ သတင်းရခဲ့
တာလဲ။

ထုံးစံအတိုင်း စကားနိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျန်းစန်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အဆက်အသွယ်
ကောင်းသူပီပီ တာဝန်ရှိသည့် စီးကျင်ထံသို့ တိုက်ရိုက်
ဆက်သွယ်ပြီး အကူအညီကောင်းခံနိုင်ခဲ့ရပေ၏။

ကျန်းစန်က သူ့အား ကြေးစားလူပတ်သမား ရွှန်ဆင်က
သေပိုင်ဆယ်ရက်နေ့ သန်းခေါင်ယုံအချိန်၌ လာရောက်
ဆက်ကြမည်ဟု တိုင်တန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စီးကျင်

ကျယ်ဝန်းသောအခန်းထဲ၌ ပရိဘောဂများ စနစ်တကျ
ခင်းကျင်းထား၏။

အခန်းအလယ်ရှိစားပွဲ၌ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်နေကြ၏။

တစ်ယောက်မှာ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်
ဆင်ထားပြီး ဆေးတံတစ်ချောင်းကို အငွေ့တထောင်းထောင်း
ထုလှာသည်အထိ မပြတ်တမ်းပွာနေ၏။

စာပေလင်္ကာ လိုက်စားနေသူတစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်ခို
ရွယ်လို ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်
ရုံဖြင့်သိနိုင်၏။

သူ၏တိုင်ချက်မှ တိကျလွန်းပေရာ စီးကျင်ပင် တအံ့တကြဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

လက်တွေ့၌လည်း ကျန်းစန် ကြိုတင်ရရှိခဲ့သည့် သတင်း အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့၏။

နာမည်ကြီးလှသည့် ကြေးစားလူသတ်သမား ရွှန်ဆင်၏ သတင်း မည်သို့မည်ပုံရရှိခဲ့သည်ကို သိလိုစိတ်များ စီးကျင်ပင် ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာလည်း မဆန်းလှပေ။

ကျန်းစန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ငွေပေါ့ဗျာ၊ ငွေပေးရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သူများထက် ပိုပြီးပေးနိုင်တယ်လေ’

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်ပြီး

‘ဘယ်သူ့ကိုပေးရမှာလဲ’

‘ဟာ...ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျန်းစန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့လုံခြုံရေး အလေးစားမှ သစ်ဘာကျတယ်ဗျ’

စီးကျင်၏ မျက်နှာတွင် လျှိုဝိုက်သော အပြုံးတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံက ကျန်းစန်အား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း....

‘ခင်ဗျားတံာ တာဝန်သိတဲ့ လူဘစ်ယောက်ဆိုရင် ထုတ် ပေးပြောပြသင့်တယ်ဆိုတာကို နားလည်စာန်ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ ရွှန်ဆင်အကြောင်း တိတိကျကျသိထားသူတာ ဒုစရိုက်လောက သားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်....’

‘သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်၊ ရွှန်ဆင်ကို ဖမ်း ခဲ့ ဒုစရိုက်လောကကြီး ပျက်စီးသွားတာမဟုတ်ဘူး’

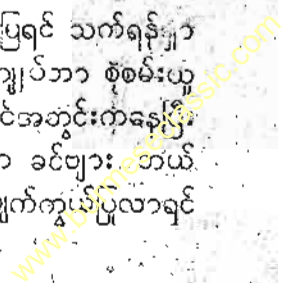
ကျန်းစန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘ဝမ်းနည်းပါစာယ်ဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ် မပြောပြ ဘူး၊ သူတို့က ကျုပ်ကို ကူညီခဲ့တယ်’

‘ဒါကြောင့် သူတို့တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောရမှာပဲ၊ ငါတို့ သိချင်ရင် ကိုယ် ဘာသာစုံစမ်းယူပေ၊ ခင်ဗျားဘပည့် သန်ဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်လာ’

စီးကျင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့အကြောင်းဖော်ပြရင် သက်ရန်မှာ တွေးကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘာ စုံစမ်းယူ မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေပြီး ခေါင်းကိုကူညီဖို့ ကြိုးစားနေသူတွေဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ် ကုန်မမေ့လေနဲ့၊ တရားဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုလာရင် ခင်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာဘဲ’

ထိုစဉ်

အခန်းတံခါးဖွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုလူမှာ မင်းယန်ဖြစ်သည်။

စီးကျင်က ကျန်းစန်ကိုကြည့်ကာ

'ကဲ...ကျုပ်မှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျား သူ့မယ်ဆိုရင် သွားနိုင်ပါပြီ'

ကျန်းစန်လည်း 'ချက်ချင်း သိုင်ရာမှထပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ထွက်သွား၏။

ကျန်းစန် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းယန်အခန်းတံခါးဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်

သူသည် စီးကျင်ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆွဲကာ ဝါရဝပြုလိုက်သည်။

စီးကျင်က သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

မင်းယန်က ပြောလိုက်သည်။

'နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးရမယ် သူ့ဟာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်'

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ကျုပ်လဲရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုအပြစ်ပေးခိုင်းဖို့ လိုလောက်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားလိုသေးတယ် မဟုတ်သား...'

'ဟဲ...ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ရွန်ဆင်ရဲ့အခြေအနေကို ပြောစမ်းပါဦး'

မင်းယန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ပတ်အတွင်း သူ့ကိုစီရင်ခိုင်းမှာပါ၊ သူ့ရဲ့ဇနီးကတော့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါပြီ'

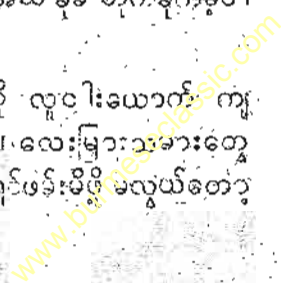
စီးကျင်က ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ

'သူ့ဟာ တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ အခုမှပဲ ကျုပ်ယူ တော့တယ်၊ ကျုပ်လူတွေအတွက်လဲ စိတ်မကောင်းစရာပဲ'

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သူဟာ ဘယ်လိုမှ မလှော်မြောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် လဲကျသွားတဲ့အထိ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်...'

'သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူငါးယောက် ကျဆုံးပြီး ရှစ်ယောက် ဇနီးကလေးတွေ သာ မကျွမ်းကျင်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို အရှင်ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်တော့ဘူး'

စီးကျင်ကသက်ပြင်းချ၍....

'အင်းလေ....သူ့အတွက် သေခဏကလွဲပြီး တစ်ခြားဘာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ကျင့်ယန်မြို့က မပြီးပြတ်သေးတဲ့ ကိစ္စကို မင်းဆက်ပြီး လုပ်ချင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်'

မင်းယန်က စီးကျင်ကို ကြည့်၍....

'ဆရာ ရွန်ဆင်ဟာ ခေတ်လူမဟုတ်လို့ သူ့ကို ကွပ်မျက်ပြီး တဲ့အထိ ကျွန်တော် ဒီမှာ နေချင်ပါသေးတယ်'

စီးကျင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ဪ...မင်းဒီလောက်တောင်ပဲ စိုးရိမ်နေတာကိုး၊ သူ့ကို မိအောင် ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဆို ကျန်တာတွေကို ကျူးမန်း ဆက်လုပ် ပါစေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းမရှိတဲ့အတွက် ကျင့်ယန်မြို့မှာ ကသောင်းကနင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်တယ်'

မင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

စီးကျင်၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲပါချေ။

ရွန်ဆင်အား ကွပ်မျက်ပြီးသည်အထိ စောင့်ကြည့်လိုသော် လည်း ကျင့်ယန်မြို့သို့ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

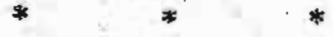
'ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ဒီနေ့ ညနေပဲ ကျွန်တော် သွားပါ မယ်'

စီးကျင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍....

'အေး....မင်းမူထမ်းဆိုတာ ပျော်ရာမနေ၊ တော်ရာမှာ နေရမယ် မဟုတ်လား၊ ဟဲ...မင်းသွားနိုင်ပြီ'

မင်းယန်လည်း ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး အခန်းတိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ၏ ခြေလှမ်းမျှားမှာ နှေးကွေး လေးလံ နေလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက် အစီအစဉ်

လမ်းဘေး ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စားသောက်ဆိုင် အထည်အလိပ်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ ဈေးဆိုင်များမှာ စည်ကားနေသည်။

လမ်းမကျယ်ဘဲ တစ်ဖက်တစ်ချက် ထိပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်သူများ ရှိနေပါ၏။

ထိုဆိုင်မှာ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် နှစ်ထပ်လုံး ဖွင့်လှစ် ရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် အခါစောနေခြင်းကြောင့် လူရှင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ညနေဆည်းခါ အချိန်ရောက်လျှင် နေရာထိုင်ခင်း မရနိုင်အောင် လူစည်ကားလာမည် ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာနှင့် ကပ်လျက် လမ်းမကျယ်၌ ထင်လင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်သည့် စားပွဲတစ်လုံး၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလေ၏။

ထိုလူရှေ့မှ စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိနေလေသည်။

သို့သော်....

လက်ဖျားနှင့်မင် မတိုသလို အရာမယွင်းဘဲ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် စားသောက်စရာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင်မတိုသော်လည်း အရက်ကိုမူ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဗီစီခံသောက်နေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း လမ်းမကျယ်ဆီမှ တစ်စက်ကလေး မချော့ပါ။

တစ်စုံတစ်ဦးကို စောင့်မျှော်နေဟန် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဝါရောင် အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်၍ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖီးသင်ထားပြီး သူ့ဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

သူ တတိယမြောက် အရက်ခွက်ကိုသောက်ပြီး ချိန်၌ လမ်းမတစ်ဖက်တွင် လူငယ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

၄၄ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အဝါရောင် ဝတ်ဆင်
ထားသူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ချ၍...

‘ပိုက်ဆံလာယူဟေ့’

တစ်ချက် အော်ပြောပြီး ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်
တင်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွား
သည်။

အောက်ဘက် ရောက်သွင် အပြင်ထွက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကဲခတ် ကြည့်ခလ၏။

ထူမြင်တွေ့ခဲ့ရသူမှာ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားပြီး
အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရခလ
သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် နောက်မှ အပြေးတပိုင်း
လိုက်သွား၏။

ထိုအချိန်တိုင်....

ရှေ့မှသွားနေသူမှာ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ
ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူ လဲခလို့ ဖြစ်သွားစဉ် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်လိပ်လေး
တစ်လိပ် လွင့်ကျသွားသည်။

ထိုလူက သတိမထားမိသလို ပြန်မကောက်ဘဲ ရှေ့ဆက်
ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်မှ လိုက်လာသည့် အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာပြီး လွင့်ကျခဲ့သော စာရွက်လိပ်
လေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး
ယာဘက်လမ်းကျဉ်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ ဝင်သွားလေ
သည်။

မကြာပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက် သွားကြ
လေတော့သည်။

‘ဒေါက်....ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း
မှာပင်...

‘ဝင်ခဲ’

အဘွားဘက်မှ ပြတ်သားသော စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

အဝါရောင်ဝယဆင်ထားသူက တံခါးဘုန်းဖွင့်ကာအခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

အဘွားဘက်၌ အမှောင်ရိပ်ကျနေသည်။

အမှောင်ရိပ်ကျနေသော အခန်းထောင်၌ စာရေး စားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး စားပွဲနောက်ကွယ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

ထိုလူ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မတွေ့မြင်ရပေ။

အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက စားပွဲဆီသို့ လှမ်းသွားပြီး လမ်းမှကောက်ယူလာခဲ့သော စာရွက်လိပ်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြန်ဆုတ် သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နှောက်ပစ်ကာ ရပ်နေလိုက်၏။

စားပွဲနောက်မှ ထိုင်နေသူက စာရွက်လိပ်လေးကိုဖြေလိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့်....

‘မုကို’

အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက လှုပ်လှုပ် ရွားရွား ဖြစ်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီး....

‘အမိန့်ရှိပါ ဆရာကျို’

‘ကျူးဖန်းကို ခင်းသိသား’

‘သိပါကယ် ဆရာကျို’

ဆရာကျိုဆိုသူ၏ ကမည်မှာ ကျိုကင်းဖြစ်သည်။

ကျိုကင်းပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ပြောစမ်း’

မုကိုက ပြောလိုက်၏။

‘ကျူးဖန်းဟာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပါပြီ။

ပြည်တော်က ကဖွဲ့မှ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ အခု

ရင်နာမည်ရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင်ဖြစ်နေပါပြီ’

စားပွဲနောက်ကွယ်မှ ကျိုကင်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။

မုကို၏ စကားကို သဘောကျသွားပုံရ၏။

‘ကျူးဖန်းရဲ့ တခြား ထူးခြားချက်ကကော’

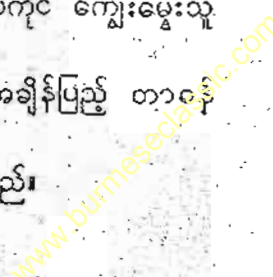
‘သူဟာ အရက်၊ လောင်းကစား၊ မိန်းမ ဘာအစုံမမှ

သနာမပါဘူး။ မိအိုဖဘိုနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးသူ

‘ချွတ်ယွင်းချက် မရှိသလောက်ဘဲ အချိန်ပြည့် တာဝန်

ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ယောက်ပါ’

ကျိုကင်းက လက်ဝေ ယမ်း ဖြလိုက်သည်။

'ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်နားလည်ပြီ သူ့ရဲ့မိဘတွေ တယ်မှာ နေကြတယ်ဆိုတာကော သိလား'

မုကျီခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်။ မြို့တောင်ဘက် အစွန်မှာ နေပါတယ်'

'ကောင်းတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်။ ဝါပေမယ် အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး'

ကျီကင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'လေးလပိုင်း ဆယ် ခြောက်ရက်နေ့မှာ ရွန်ဆင်ကို ကွပ်မျက်မှာဆိုတော့ ဆယ် ငါးရက်နေ့မှာသူတို့ကျုပ်ဆီကိုရောက်နေရင် လုံတောက်ပါပြီ မုကျီကျုပ်မြောတဲ့ စကားကို မင်းကြားတယ်နော်'

မုကျီခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ဆရာကျီ'

'ကောင်းပြီ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တသဝေစတမ်းလုပ်ပေးတော့ မင်းကိုကူညီဖို့ တစ္ဆေဖြူသုံးယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်ကဲ... သွားပေးတော့'

မုကျီက ဦးညွတ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဖွင့်ထားသော ပြူးတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ချားစိမ့်မှုကို ဖြတ်ကျော်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

'မေမေ အတော်အေးသာပြီ တံခါးပိတ်လိုက်ရင်ကောင်းလား'

'ကျူးဖန်းက ပြောပြောဆိုဆို ပြူးတင်းပေါက် အနီးသွားက သွားပြီး တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်လေသည်။

နေမပိုင်သေးသော်လည်း မီးအိမ်ထွန်းညှိထားပြီး ဖြစ်၍ တံခါးပိတ်လိုက်သောအခါ မမှန်မသွားမချေ။

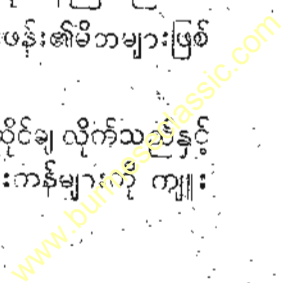
မီးအိမ်မှအလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံး လင်းလင်း ချင်းချင်းဖြစ်နေအောင် ဖြာကျနေသည်။

ပြတင်းတံခါးပိတ်ပြီးလျှင် အခန်းအလယ်ရှိ ထမင်းစားပွဲသို့ ကျူးဖန်းခပ်သွက်သွက် သွောက်သွေးသည်။

ထမင်းစားပွဲ၌ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အဘိုးအို တစ်ယောက်နှင့် အတူအတိုင်း တစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေကြသည်။

ထိုအဘိုးအိုနှင့်အတူအတိုင်းတို့မှာ ကျူးဖန်း၏မိဘများဖြစ်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲ၌ ကျူးဖန်းလာခရောက် ထိုင်ချ လိုက်သည်နှင့် အတူအတိုင်းက ထမင်းပန်းကန်နှင့် ဟင်းပန်းကန်များကို ကျူးဖန်းအချို့ သို့ချပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ...သားလဲ ဆရာနေရောပေါ့၊ သားအကြိုက် မေမေ ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာ စားလိုက်ပါဦး’

ကျူးဖန်းလည်း အားရပါးရ စားသောက်လိုက်၏။

မိသားစု သုံးယောက်သည် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီး တခဏအကြာတွင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

စားသောက်ပြီးလျှင် အသွားအိုကပန်းကန် ခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်း ဆေးကြောဖို့ မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

အရှင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျူးဖန်းသည် ဆတ်ခနဲ ထကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

တံခါးဖွင့်သွားပြီး အပြင်ဘက်မှ ရပ်နေသူကို မြင်လျှင် ကျူးဖန်းသည် ဖော်မပြနိုင် လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

‘ဟင်...အစ်ကိုကြီးမင်းယန်ပါလား၊ ကျွန်တော် အိမ်ထဲ လာလည်တာလား အထဲဝင်လေ၊

ချက်ချင်းပင် ပျူပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ရောက်ရှိလာသည့်ညော်သည်မှာ မင်းယန်ဖြစ်၏။

‘ငါ့ညီနဲ့ စကားပြောစရာနည်းနည်းရှိလို့ လာခဲ့တာ၊ ညီညီ အားတယ်မဟုတ်လား’

ကျူးဖန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

‘အားပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး’

မင်းယန်သည် အိမ်ထဲဝင်လာလေ၏။

ကျူးဖန်က နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

သူ၏မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

‘ခါ ကျွန်တော် အဖေကျင်းလုံနဲ့ အမေအော့ပျံပါ၊ ခါကတော့ ကျွန်တော် ဆရာလဲဟုတ် အစ်ကိုသံဟုတ်တဲ့ မင်းယန်ဆိုတာပါ ဖေဖေ’

ကျင်းလုံနှင့်အော့လျှာ တို့သည် မင်းယန်ကို ပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုကြလေသည်။

သူတို့သည် မင်းယန်မှာ အကြောင်းရှိ၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်မှန်း ခံစိမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အလိုက်သိစွာဖြင့်ပင် ကျင်းလုံက ထိုင်ရာမှ ဆလိုက်ပြီး....

‘ကဲ...သားတို့ စကားပြောနေကြဦး၊ ဖေဖေတို့ သွားပြီး အနားယူလိုက်ဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး’

မင်းယန်တို့နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားကြသည်။
မင်းယန်နှင့် ကျူးဖန်တို့လည်း ဟန်တားခြင်း မပြုကြပါ

ချေ။

ဖခင်ခန်းထဲ၌ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့မှ ကျူးဖန်
က စကားစလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဒီကိုလာခဲတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိတယ်
ထင်တယ်။ ဘယ်လိုကိစ္စများရှိလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်
ပါတယ်ဗျာ’

မင်းယန်က သက်ပြင်းချကာ ကျူးဖန်ကိုစေ့စေ့ကြည့်
ကာ....

‘အင်း....ညီလေးပြောတာမှန်တယ်။ အစ်ကိုကြီးလာတာ
တကယ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ပါ’

ကျူးဖန်က စိတ်ငင်စားစွာဖြင့်
‘ဘယ်လို ကိစ္စများလဲဟင်’

‘ဆယ်ခြောက်ရက်နေ့မှာ ရွန်ဆင်ကို ကွပ်မျက်ဖယ်မဟုတ်
လား’

ကျူးဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
‘ဟုတ်တယ်လေ။ ကိစ္စအတွက် အစစအရာရာ အဆင်
သင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ’

မင်းယန်က ပြောလိုက်သည်။
‘အဲ့ဒီအချိန် ကျုပ်...ဒီမှာရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ယူ
မြို့ကို ရောက်နေလိမ့်မယ်’

ကျူးဖန်မှ အကင်းပါးသူပီပီ မင်းယန်ရင်ထဲ စိုးရိမ်မကင်း
ဖြစ်နေသည်ကို ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားလေ
သည်။

‘လက်စသတ်တော့ ဒီကိစ္စအတွက် အစ်ကိုကြီး စိတ်ပူနေ
တာကို စိတ်ချအစ်ကိုကြီး၊ ရွန်ဆင်ကို လူထုရှေ့မှာ ကြီးပေး
ကွပ်မျက်ပစ်မယ်။ ဘယ်သူ့မှမနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် စီစဉ်
ထားပြီးပါပြီ’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

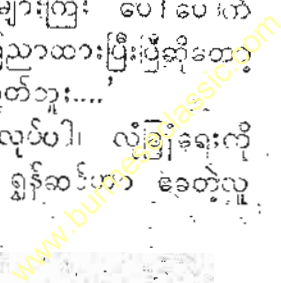
‘ညီလေးရဲ့အစီအစဉ်တွေကို အစ်ကိုကြီးသိပြီးပါပြီ။ ရွန်
ဆင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မသွားနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ယုံပါတယ်။
ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်
ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီးရင်ထဲ ခံစားနေရလို့ပါ
ကျူးဖန်က မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

‘အစ်ကိုကြီးစိတ်ထဲ ကစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီး သံ
သယဝင်နေရင် အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းလိုက်မယ်လေ’

မင်းယန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုင် ခြေရှင်းစရာတွေ အများကြီး ပေါ်ပေါက်
လာလိမ့်မယ်။ ထိုသို့ရှင်ကြား ကြေညာထားပြီးပြီဆိုတော့
ဆရာစီးကျင်ကလဲ သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး....’

‘ဒီတော့ အစီအစဉ်အတိုင်းဆက်လုပ်ပါ။ လုံခြုံရေးကို
တိတိကျကျစီမံပါ။ ရန်သူကိုမသေါ်နဲ့၊ ရွန်ဆင်ဟာ ခေတ်လူ
ဘုတ်ဘူးဆိုတာ သတိပေးချင်တယ်’

ကျားဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချ အစ်ကိုကြီး၊ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မြောက်
မသွားစေရဘူးလို့ ကျွန်တော်အာမခံတယ်’

မင်းယန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

‘ငါ့ညီကို စိတ်ချပါတယ်’

‘အစ်ကိုကြီးလာတာ တခြားကိစ္စကော ရှိသေးလား’

မင်းယန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘တခြားကိစ္စတော့ မရှိဘူး၊ ငါ့ညီကို သတိပေးချင်လို့
တမင်လာခဲ့တာပဲ၊ တကယ်လို့ ရွန်ဆင်သာ လွတ်မြောက်သွား
မယ်ဆိုရင် သူ့ဌေးကြီးကျန်းစန်နဲ့ ချယ်ရီစားသောက်ဆိုင်ကို
အလွတ်မပေးနဲ့တော့ ချယ်ရီစားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ဟာ
ထကယ် သံသယရှိသင့်တဲ့လူပဲ’

‘ကောင်းပါတယ်အစ်ကိုကြီး’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ...အစ်ကိုကြီးကို သွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ရွန်ဆင်ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သတိလာပေးလို့ အစ်ကိုကြီးကို အပြစ်မတင်နဲ့
ဦးနော်၊ ညီလေး တာဝန်ယူထားတဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်တာလဲ
မဟုတ်ဘူး၊ ရွန်ဆင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ညီလေးသိပါ
တယ်...’

‘ကဲ...သွားမယ်၊ ညီလေးရဲ့မိဘတွေကို နှုတ်ဆက်သွား
တယ်လို့ ပြောပေးပါဦး’

ကျားဖန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘စိတ်ချ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါမယ်’

သူသည် အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ
သည်။

မင်းယန်က တံခါးဝရောက်မှ ကျားဖန်အား လှည့်ကြည့်
တာ....

‘ညီလေးရဲ့မိဘတွေကို ဂရုစိုက်ဦးနော်’

ကျားဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ပါ
တယ်’

မင်းယန်က နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

* * *

မကောင်းသော အတိတ် နိမိတ်များလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော်

စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူများက သူ့အား ဆွဲဆောင်နေလေသည်။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက် အလိုလို ရှေ့ဆန့် ထွက်လာပြီး ငွေစက္ကူများကို သူ့ဘက်သို့ သိမ်းကြုံး ဆွဲယူလိုက်၏။

‘အလုပ်အောင်မြင်ရင် နောက်ထပ် လျှို့ဝှက် တစ်သိန်းရဦးမယ်၊ အောင်မြင်အောင် လုပ်ပါ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်မကြားချင်ဘူး’

ဝတ်ရုံရှင်၏ စကားသံမှာ ပြတ်သားလှပေသည်။

အကယ်၍....

တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ချော် မှားယွင်းသွားပါက သူ့အတွက် အခြေအနေ ကောင်းမည် မဟုတ်ကြောင်း ကျိုကင်း နားလည်လိုက်၏။

ကျိုကင်းက ရဲရဲကြီး အာမခံလိုက်လေ၏။

‘စိတ်ချ၊ ကျုပ်တာဝန်ယူပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟူသမျှ အစီအစဉ်တစ်ခုခုမှ အမှားအယွင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ မှီတစ်ကြိမ်လဲ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတာ အာမခံပါဘယ်၊ ခင်ဗျားဘက်ကသာ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ’

ဝတ်ရုံရှင်

ကျိုကင်း၏ စားပွဲပေါ်၌ ငွေတစ်သိန်း တင်ထားလေသည်။

စားပွဲရှေ့တွင် အနီရောင်ဝတ်ရုံ လွမ်းခြုံထားသော တစ်ဦး ရဖို့နေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်မှာ ခန္ဓာငယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားအဖြူဆွတ်လွန်းသူ ဖြစ်၏။

ရှုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင်....

လူသေအသေကင်း တစ်ခယု ထင်ရလေသည်။

ထိုလူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကျိုကင်းရင်ထဲ တစ်ချက်ထိ ရှားသွား၏။

ခင်ဗျားဘက်က သေချာဖို့သာ လိုပါတယ်၊ ကဲ... ကျွန်ုပ် သွားတော့မယ်။

စကားဆုံးလျှင် ဝတ်ရုံရှင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ကျိုကင်းက သူ၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

ဝတ်ရုံရှင်မှာ လေနှင့်အတူ လှင့်မျောသွားသလို ရိပ်ခါး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်....

သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကား ကြီးကျယ် သွားနိုင်လေ အကြောင်းရှိ၏။

သူကောင်းစွာ လုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

မုကျီနှင့် တစ္ဆေဖြူ သုံးယောက်မှာ သူ့အတွက် အားကိုးသူ များ ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက် တိကျ မှန်ကန်စေဖို့ သူက နှစ်ဆောင် လမ်းညွှန်မှု ပေးရန်သာ လိုသည်။

ဦးဆောင် လမ်းညွှန်မှု ပေးရာ၌ ကျွမ်းကျင်သည့် အခြေ အချင်း သူထံ၌ အပြည့်အဝ ရှိနေ၏။

ကျိုကင်းသည် ဝတ်ရုံရှင်၏ လျှို့ဝှက် ချက်ကို သိလိုလေ သည်။

သူ၏ အဆက်အသွယ်များမှ တစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်း ထားခဲ့သည်။

တစ်ချိန်ချိန်၌ ဝတ်ရုံရှင်နှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မရလျှင် သူ သာ အနိုင်ရမည်ဟု ကိုယ် ကိုယ်ကို အားပေး နှစ်သိမ့်နေမိလေ သည်။

* * *

ကျောက်ပြားခင်းထားသော လမ်းပေါ်သို့ လရောင် ဖြာ ချနေ၏။

ကျောက်ပြားခင်းထားသည့် လမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက် သာသူမှာ ကျူးဖန်ဖြစ်၏။

ကျူးဖန်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လာရင်း မကြာမီ က စီးကျင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး နံပြာကြားသော စကားများ ပြန် သည် တွေးစော စဉ်းစားမိ၏။

စီးကျင်က သူ့အား ခေါ်ယူ၍ မနက်ဖြန် မနက်တွင် ကွပ် ကွပ်မည့် ရွန်ဆင်အကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလေတော့ သည်။

စီးကျင် ပြောကြားခဲ့သော စကားများကို စဉ်းစားရ
ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိ၏။

‘မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာ
နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းယန်ကို ကျင့်ယန်ပြီ လွှဲ
လိုက်ပြီ၊ ရွန်ဆင်ကိစ္စ မင်းဘဲ တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်’

ကျူးဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ...ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆရာ’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

အေး...ရွန်ဆင်ဟာ-ခေသူမဟုတ်ဘူး၊ ကြေးစားလောက
မှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိနိုင်တယ်၊ သူ့ကို ကယ်တင်ကောင်း ကယ်
တင်ကြလိမ့်မယ်’

ကျူးဖန်က ပြောလိုက်၏။

‘လုံခြုံရေးအတွက် ဂျွန်တော် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ ရွန်ဆင်
အတွက် စိတ်ချပါဆရာ’

‘မင်းကို ငါယူ ပါတယ်၊ ပြစ်ဒိုင်ချေရုံတာကို ပြောတာပါ
တို့ဆက်က သတိထားကြရမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စီးကျင်က စကားဆက်လိုက်၏။

‘ငါလဲ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ ဒီတော့ အစစအရာရာ မင်း
ဂရုစိုက်ပါ’

အခန်းတွင်း၌ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်မနေတတ်သော စီးကျင်ခရီး
ထွက်မည် ဆိုသောကြောင့် ကျူးဖန် အံ့သြ သွားမိလေတော့
သည်။

သို့သော်

စီးကျင်သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ခရီးထွက်တတ်သူ မဟုတ်
ပါချေ။

ထူးခြားသော အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုနေပြီဟု နားလည်မိ
သည်။

မည်သည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း သိလိုသော်လည်း မေးမြန်းစုံ
မေးရန် နှုတ်တုန့်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့်....

ဝံ့မှာ မမေးတော့ဘဲ ဂါရဝပြု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းရောက်မှ စီးကျင် မည်သည့် ကိစ္စကြောင့် ခရီးထွက်
ရသည်ကို တွေးတောနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

မနက်ဖြန် ရွန်ဆင်အား ကွပ်မျက်ချိန်၌ မင်းယန်နှင့်စီးကျင်
တို့ရှိနေကြမည် မဟုတ်ချေ။

သူ့အပေါ် ကြီးလေးသော တာဝန်ပေးပြီဟု နားလည်
သဘောပေါက်မိလေရာ ခြေလှမ်းများ နှေးကွေး လေးလံ
သွားသည်။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အတော်ကလေး ညဉ့်နှက်နေ
ပြီဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များက တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ကာအိပ် စက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျူးဖန်း၏ အိမ်တစ်လုံးသာလျှင် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေ လေသည်။

‘ညအောင်အတော်နက်နေပြီ မေမေစိတ်ပူပြီး မအိပ်သေးဘဲ စောင့်နေတာဖြစ်ရမယ်’

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်....

‘မေမေ မအိပ်သေးဘူးလား၊ မနက်ဖြန်အတွက် အလုပ်ရှိလို့ သားနောက်ကျသွားတယ်’

အော်ပြောရင်း အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်လေတော့သည်။

အတွင်းဘက်မှ တုန်ပြန်သံမကြားရဘဲ တံခါး ပွင့်သွားလေ၏။

အိမ်ထဲ၌ မီးအိမ် ထွန်းထားသောကြောင့် လင်းလင်း ချင်းချင်းဖြစ်နေသည်။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်။

သို့သော်....

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် မိခင်ဖြစ်သူအား ရှာမတွေ့ပါချေ၊ ‘ဖေဖေ....မေမေ’

သူသည် အော်ခေါ်ကာအတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွား၏။ အိမ်ထဲ၌ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ခပ်သွက်သွက်လေး ချောမွေ့လိုက်သည်။

‘အင်း....အား....ကျွတ်....ကျွတ်’

ဝဲဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျူးဖန်းမှာ ရှည်ရှည်ခမ်းခမ်း တွေးတော စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြေးသွားပြီးအခန်းတံခါးကို ကန်ဖွင့်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်၌ မြင်တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့်သူ၏ အိမ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်ပမာ တောင့်တင်း သွားလေတော့သည်။

‘ဖေဖေ....’

ကျူးဖန်းက ကျင်းလုံးအား ပေ့ထူလိုက်သည်။

ကျင်းလုံး၏ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုနေသလို မျက်နှာက အညိုအမည်းစွဲကာ ဖူးရောင်နေပေသည်။

နှုတ်ခမ်းများ ပေါက်ပြဲကာသွေးများစီးကျနေ၏။

နှုတ်ခမ်းများသာမက နှာခေါင်းနှင့် နားထဲမှလည်းသွေးများစီးကျနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် နှိပ်စက်ခြင်းခံရ
ကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။

‘တော့က’

ကျူးဖန်းသည် တက်ခေါက်မိလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ကျင်းလုံမျက်လုံးပွင့်လာသည်။

သားဖြစ်သူကို မြင်ဖွင့် မျက်ရိပ်စိမ်းကျလာပြီ....

‘သား...မင်းအမေကို သူတို့ခေါ်သွားကြပြီ’

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျူးဖန်း၏
ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ယင်သွားသည်။

‘ဗျာ...မေမေ့ကို သူတို့တစ်တွေ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်
သွားတယ် ဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲမေမေဘာ
ဖြစ်လို့ ဖမ်းဆီးသွားကြရသလဲ’

ကျင်းလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

‘ဖေဖေလဲမသိသူး သူတို့စာတစ်စောင်ပေးခဲ့တယ်’

ပြောရင်း မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေ
သည်။

ကျူးဖန်း ကြည့်လိုက်သော အခါ စားပွဲပေါ်၌ စာတစ်
စောင်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျူးဖန်းက ဖခင်ဖြစ်သူတို့ကို ခုတ်ငံပေါ်၌ သက်တောင့်
သက်သာ ဖြစ်အောင်တင်ပေးပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ စာကိုယူ၍
ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ခါထဲ၌....

ကျူးဖန်း....

မင်းရဲအမေကို အသက်ရှင်လျက် ခေတ္တချင်ဘယ်ဆိုရင်
ယနေ့ည သန်းခေါင်အချိန် ပြင် နောက်ထပ် ထက်
လာခဲ့ပါ။ အဖေအင်္ဂါလာရင် မင်းရဲ အမေကို ခေတ္တ
မှာ မဟုတ်ဘူး....

အောက်ဘက်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမရှိပေ။

ကျူးဖန်းသည် အကြီးအကျယ် ခေါ်ယူ ဖြစ်သွားသည်။
သူ၏ မိခင်အား လူတစ်စုက ဖမ်းဆီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ည သန်းခေါင်ချိန်မှ သွားရမည်ဖြစ်၍ သူ့အတွက် အချိန်ရ
သေးသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ၏ဖခင်အား ဝေဝနာမှ သက်သာသွား
အောင် ပြုစုပေးလိုက်၏။

တစ်ခဏအိပ်ပျော်သွားအောင် ဆေးများ တိုက်ကျွေးကာ
အိပ်ထားလိုက်၏။

ကျင်းလုံမှာ ဓနိရာများကြောင့် စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ
နေသည်။

ကျူးဖန်း ပြုစုပေးပြီး မကြာမီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
သွား၏။

ကျူးဖန်က ဖခင်ဖြစ်သူအား တစ်ယောက်တည်းထားကာ သွားရမည့်အရေးကို ရင်လေးနေမိသည်။

သို့သော်....

မသမာသူများလက်ထဲကျရောက်နေသည့် မိခင်အား ကယ် တင်ရန်ပိုပြီး အရေးကြီးကြောင်း နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်....

မတတ်သပဲ အိမ်တံခါးများလုံအောင် ပိတ်ကာ ဖခင်၏ ထားပြီးမြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ညသန်းခေါင် အချိန်မတိုင်မီ မြို့ပြင်တောအုပ်သို့ ရောက် သွားလေတော့သည်။

* * *

လရောင်ပြာကျနေ၏။

မြို့ပြင်တောအုပ်မှာ လရောင်အောက်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြည် လျက်ရှိသည်။

မြို့ပြင် တောအုပ်ထဲ၌ ရှေးဟောင်း တုံကျောင်း တစ်ခု ရှိသည်။

တုံကျောင်းမှာ ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

တုံကျောင်း၌ ရှိခဲ့သောနတ်ရုပ်တုများကိုတုံကျောင်းတစ်ခု သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် မြို့ပြင် တုံကျောင်းမှာ ဟာ လာဟင်းလင်း ဖြစ်သွား၏။

ကျူးဖန်သည် မြို့ပြင် တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် တုံ ကျောင်းကို သတိရလာလေ၏။

ထို့ကြောင့်....

ဝတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ တုံကျောင်းရှိရာ သို့ ဦး တည်လာခဲ့သည်။

သူ၏စိတ်ကူး မှန်ကန်သွားသည်ဟုဆိုရပေမည်။

တုံကျောင်းအနီးသို့ မရောက်မီ အဝေးမှာပင် မီးရောင် ထလက်လက် ထွက်ပေါ်နေသည်လို တွေ့မြင်ရ၏။

‘ဒီတုံကျောင်းမှ အစောင့်လည်းမရှိတော့ဘူး ဘာကြောင့် မီးလင်းနေတာလဲ ဧကန္တ ငါ့ကိုချိန်းတဲ့လူဟာ ဒီတုံကျောင်း ဘာစောင့်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

တူးတော့ပြီး တုံကျောင်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက် သွားသည်။

ဘုကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လျှင် အတွင်းဟက်၌မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင် ရပေသည်။

ဘုကျောင်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ကျူးဖန် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သော်လည်း လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရပါချေ။

ကျူးဖန်က ဘုကျောင်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

‘မင်းရောက်လာပြီကား’

အေးတိအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျူးဖန်သည် ချက်ချင်းပင်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးတစ်ခုစွပ်ထား၏။

ကျူးဖန်သည် အကြိတ်လိုက်ပြီး အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်အားသူအား စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ကျုပ်အမေကို ဖမ်းသွားတာမင်းလား’

ဒေါသကြောင့်သူ၏အသံမှာ တုန်ယှင်နေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံမှ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီကိစ္စအတွက် မင်းခတ်ခတ် မကျေနပ် ဖြစ်နေတယ် ဆင်တယ်’

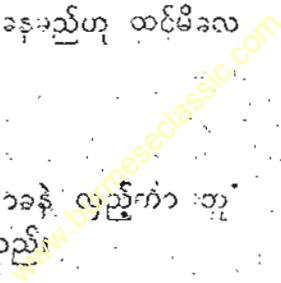
‘ဟုတ်တယ်....အခု ကျုပ်အမေတယ်မှာလဲ’

ကျူးဖန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဘုကျောင်း ပေါ်သို့ မသိသောရောက်ရှိသွားသည်။

ဘုကျောင်းပေါ်၌ သူ၏ မိခင် ရှိနေမည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

မေးပြီးသည်နှင့် ရုတ်ခြည်းပင် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဘုကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဘုံကျောင်းပေါ်၌ သူ၏မိခင် ရှိနေမည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

မေးပြီးသည်နှင့် ရုတ်ခြည်းပင် ချွာခဲနဲ့ လှည့်ကာ ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

နောက်ကျောဘက်မှ အနုတ်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျူးဖန်က လုံးဝ အရေးမစိုက်ဘဲ ဘုံကျောင်း ပေါ်သို့ လှစ်ခဲနဲ့ ပြေးတက်သွား၏။

ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင် မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေပြီး အတွင်းဘက် နံရံ၌ လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုလူမှာ ကျူးဖန်၏ မိခင် အောလျှာပင် ဖြစ်သည်။

‘မေမေ’

ကျူးဖန်က အော်ခေါ်ရင်း ပြေးသွားသည်။

သို့သော်....

လမ်းတစ်ဝက်တွင် ခြေလှမ်းရင်လိုက်ရ၏။

အကြောင်းမှာ....

သူ၏ မိခင်ဘေး၌ ရုပ်ဖျက်ထားသော အနုတ်ရောင် ခတ်နှင့်လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီး ခားတစ်လက်ဖြင့် မိုးပြီး ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျူးဖန်က အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်အမေကို လွှတ်လိုက်စမ်း’

သူ၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

နောက်ကျောဘက်မှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျူးဖန်က လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

တောအုပ်ထဲ၌ ကျွဲခဲရဲဒေသာ အနုတ်ရောင်ဝတ်နှင့် လူကလွမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူက ရယ်မောရင်း....

‘မင်းရဲ့ အမေကို သွတ်ပေးစေချင်ရင် လွယ်ပါတယ်။ မင်းခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်တာနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ။ မင်းကို ဒုက္ခပေးတဲ့အပြင် မင်းအတွက် လျှာ ငွေ သုံးသောင်းတောင် ချီးမယ်’

ကျားဖန်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်....

'ဘာ...ကျုပ်ခေါင်းညိတ်ရမယ် ဟုတ်လား'

ထိုလူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်'

'ကျုပ်က ဘာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ရမှာလဲ'

'ကျုပ်တို့ ခိုင်းတာ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ခေါင်းကလေးတချက် ညိတ်ရုံပေါ့'

ကျားဖန်က တက်ခေါက်လိုက်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူထံ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်

သူ၏ မိခင်မှာ ရန်သူလက်ထဲ ကျရောက် နေသောကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်တီးထားလိုက်ရသည်။

သူ့ကို ဝေးသရွေ့ထမ်းပြီး တိုက်ခိုက်မည်ဆိုသည်နှင့် အရင်ဆုံး ဝုက္ကရောက်ရမည်မှာ သူ၏ မိခင်ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူက အေးစက်စွာဖြင့်....

'ကျားဖန်... ငါ့အချိန်မှာ မိတ်မဲ့နေလို့ အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ပြောတာကို လက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ဘာကြောင့် မင်းအနမ ဝုက္ကရောက်မှာကို ကြည့်ချင်တာလဲ'

ကျားဖန်က ဒေါသတကြီးဖြင့်....

'ဘာဗျ... ကျုပ်အမေ ဝုက္ကရောက်အောင် ခင်ဗျားတို့ပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အမေကို လွှတ်ပေးမလား၊ လွှတ်ပေးဘူးလားဆိုတာပဲ ပြောပါ'

ထိုလူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'မင်းခေါင်းညိတ်ရင်တော့ လွှတ်ပေးလိုက်တာပေါ့'

သူက အကြိတ်၍....

'ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမရှိလို့ မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

ထိုလူက ပြန်မေးလိုက်၏။

'မင်း တကယ်ပြောတာလား'

ကျားဖန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုလူက လက်တစ်ချက် ရှေ့ယမ်းပြီးလိုက်သည်။

'သတ်ပစ်လိုက်တော့'

သူ၏ စကားသံ အဆုံးတွင် အော့လျှံမဘေး၌ ရှိနေသူက အပြင် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

'မလုပ်နဲ့'

ကျားဖန်က ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ဟန်တားလိုက်သည်။

သု၏ မျက်စိ ရှေ့ မှောက်၌ပင် သူမိခင် အသတ်ခံရမည်ကို သူမကြည့်နိုင်ပါ။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျူးဖန်က အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ.....

‘ကျုပ်အမေ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်လိုက်မယ် ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါဗျာ’

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်ပြီး.....

‘ဟား ဟား ဟား မင်းက တော်တော် ဒေါသကြီးတာကိုး၊ ငါ့ပြောတဲ့ စကား လက်ခံလိုက်ရင် မင်းအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့၊ မင်းခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းရဲ့ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး မင်းမြင်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျူးဖန်၏ မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူသျှော် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်၌ တာဝန်ဝတ္တရားများ မအားမလပ်အောင် ထမ်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်ပေရာ အချိန်ပြည့် တူကွယ်နိုင်မည်

ဟေ့ဟေ့ဟေ့ အတွေးဝင်လာခြင်းကြောင့် စိုးရိမ် ပူပန်မှု ချား ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော မိခင်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်နှင့်လူကို တစ်လှည့်စုံကြည့်ရင်း ကျူးဖန်၏ မျက်လုံးချား အရောင် မေးမှိန်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား ကျုပ်ပြောတာ မင်းသဘောပေါက်မယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်စကား နားမထောင်ရင် မင်းရဲ့မိဘတွေ အတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ်အေးရတော့မယ် မထင်နဲ့၊ အခု လောလောဆယ် မင်းရဲ့အမေ အသက်ဆုံးမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အဖေ အသတ်ခံရမယ်’

‘တောက်.....ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ သေသွားမှာပေါ့’

ကျူးဖန်က ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ်က အထက်စီးရနေပြီ ဆိုတာ မင်းမေ့နေတာကိုး၊ ကျုပ်အတွက် နှစ်နာစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ မင်းဟာ မိဘတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး အလောင်းအစား မလုပ်ဝံ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် မထင်တယ်.....’

၇၆ ဝတ္ထုအောင်

'မင်းရဲ့ မိဘတွေကို မင်းဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဝါးကြောင့် ကျုပ်ခိုင်းတာကို မင်းလုပ် ရတော့မယ်'

'ကျုပ်...ကျုပ်...ဘယ်ခဏမှ မလုပ်...'

ကျူးဖန်၏ စကားသံ တိမ်ဝင်သွားလေသည်။

သူ၏ မျက်ဝန်းအစဉ် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာလေတော့ သည်။

ကျူးဖန်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်ကလေး ဘဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် သူရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာမှာ မမျှမတဖြစ်နေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်က ကျူးဖန်ကို စိုက်ကြည့်၍...

'အခု မင်းက ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီးမင်းရဲ့ အမေကို ကယ်တင်ဖို့ စိတ်ကူးကောင်း စိတ်ကူးလိမ့်မယ်။ မင်းစိတ်ကူး ဖြစ်မြောက်လာတယ်ပဲ ထားပါဦး။ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မင်း အဖေကိုတော့ အလောင်းပဲ တွေ့ရတော့မယ်။ ကျုပ်လူတွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်လေ။ အကြောင်းတစ်ခုခု ထား ထားနဲ့ သူ့ကို လက်နှေးနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး'

ကျူးဖန်မှာ ဝေါသကို မချုပ်ဘီးခိုင်တော့ဘဲ....

'ခင်...ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်မယ်'

ထိုလူက ပြုံးလိုက်ပြီး....

'မင်းကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ်။ ဝါးပေမယ် မင်းဟာ ကျုပ် စကားကို နားထောင်ရတော့မယ်'

'ကျုပ်...ကျုပ်'

ကျူးဖန်က စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူက ရယ်လိုက်သည်။

'မင်းနားထောင်မယ် မဟုတ်လား၊ မင်းအပေါ် ဘယ်လို အပြစ်မျိုးမှ မကျရောက်စေရဘူးလို့ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်ရဲ့ပဲ။ ဟေ...သူ့ကိုကြီးပြည် ပေးလိက်'

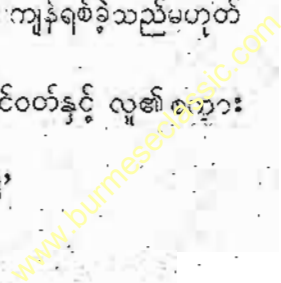
သူက လက်ငွေ ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ကျူးဖန်၏မိခင်ဘေး၌ ဆောင်ကြဉ်နေသူက ကြီးပြည်ပေးလိုက်၏။

ကျူးဖန်၏ မိခင် လွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မိခင် လွတ်မြောက်လာခြင်းကြောင့် တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက ဆိုက်ခိုက်နိုင်အောင်လည်း ကျူးဖန်က တိုက်ခိုက်ဖို့ စိတ်မကူး ပါချေ။

အိမ်၌ သူ၏ ဖခင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မဟုတ် ပါလား။

သူစိတ်ကူးနေသည်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူ၏ စကား နှိပ်နာခံရန်ပင် ဖြစ်၏။

'ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ'

၇၀ ဝဏ္ဏအောင်

ပြောမိလိုက်သော စကားကို ကျူးဖန် မအံ့ဩတော့ပါ
ချေ။

အခြေအနေက ထိုသို့ဖြစ်လာစေဖို့ ဖန်တီးနေသည် မဟုတ်
ပါလား။

အနက်ရောင်ဝတ်နှင့် လူကုရယ်မောလိုက်၏။

‘မင်းလုပ်ရမယ် အလုပ်က....’

သူသည် အေးစက်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်သော
တော့သည်။

လှည့်စားမှု

လေးလပိုင်း၊ ဆယ် ခြောက်ရက်နေ့....

ရာသီဥတုသည် ကြည်လင်သာယာနေ၏။

မြို့ထဲ၌ လူစည်ကားနေ၏။

အတူးသဖြင့်....

မြောက်ဘက် ရေကန်၌ ကျိတ်ကျိတ်တိုး စည်ကားနေလေ
သည်။

လူစည်ကားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ယနေ့ မွန်းတည့်
ခန့်မှ သိုင်းလောကတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေသည့်
ကြူးစား ခမ်းသမား ရွန်ဆင်အား ကွပ်မျက်မည် ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့်တည်း။

ရွှန်ဆင်ကား ဆိုင်းလောကသားများက အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကြေးစားလွှဲသတ်သမားတစ်ယောက်ဟု ဆိုကြ၏။

ရွှန်ဆင် လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသော ထိပ်ဆီးသိုင်းသမား အထော်များများ ရှိပေ၏။

ယခု....

သူ့ရှေ့ကြီး ကျန်းစန်အား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားချိန်၌ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရလေ၏။

ရွှန်ဆင်အား ဖမ်းဆီးခဲ့သူမှာလည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားများက ဖိန့်ဖိန့်ဝုန်းခအောင် ကြောက်ရွံ့ကြသည့် ထောက်လှမ်းရေးမှူး မင်းယန်ဖြစ်၏။

ယနေ့ မွန်းတည့်ချိန်၌ မြောက်ဘက် ရေကန်ဘေးတွင် ကြေးစားဇားသမား ရွှန်ဆင်အား ကြီးပေး ကွပ်မျက်မည်ဖြစ်ရာ လူစည်ကားနေခြင်း ဖြစ်၏။

အချို့က....

ရွှန်ဆင်ကို မနှင်ဖူး၍ လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကြက်ပျံ မကျ စည်ကားနေသော လူအုပ်ကြီးမှ ကြီးပေးကွပ်မျက်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် စင်မြင့်ပတ်လည်၍ နေရာပူထားပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော်....

ရာဇဝတ်သား ရွှန်ဆင်နှင့် ကြီးပေးကွပ်မျက်မည့် မင်းမူအမ်းများက ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးပဲ။

စင်မြင့်အလယ်တွင် ကြီးကွင်းတစ်ခု တွဲလောင်းကျနေလေသည်။

'လူတကာကို ဒုက္ခပေးနေသူ တစ်ယောက်ကို လောကမှာ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့်ပေးနေလို့လဲ အပိုပဲ။ သူ့အသက်ပစ်ရက် ပိုရှည်ရင် သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရသူတွေ ထပ်တိုးလာမှာပဲ။ မြန်မြန် သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်'

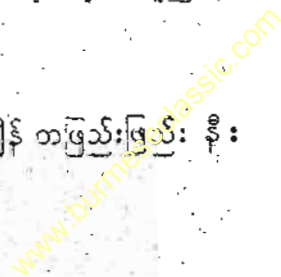
'ရွှန်ဆင်ဆိုတာ အသက်ငယ်ငယ်လေးဆိုပဲ'

'ဆရာမင်းယန် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လက်ရဖမ်းဆီးခဲ့တာ။ နို့တုတ်ရင် ဖမ်းမိဖို့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ'

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန် ပြောဆိုသံများ ဆူညံနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာသည်။

ကြီးပေးကွပ်မျက်မည့် နေ့မွန်းတည့်ချိန် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဖြစ်၏။

မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ခါနီးတွင်....

'လမ်းဖယ်ပေးပါ၊ လမ်းဖယ်ပေးပါ'

အော်ဟစ်သံများ၊ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

လူအများ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ မင်းမှုထမ်းများ ခြံရံလျက် မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

'ဟော....အချုပ်ရထား ရောက်လာပြီဟေ့'

'ကြီးပေးခံရမယ်၊ ကြေးစားခံားသမား ရွန်ဆင် ရောက်လာပြီ'

'လမ်းဖယ်ပေးကြဟေ့'

လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုရင်း လမ်းဖယ်ပေးကြလေ၏။

လမ်းကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသလို မင်းမှုထမ်းများ ခြံရံလံာသည့် မြင်းလှည်းမှာ ထိုလမ်းကြောင်းမှ တစ်ဆင့် စင်ကြယ်ဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်သွားလေ၏။

စင်မြင့်အနီး ရောက်သည်နှင့် မင်းမှုထမ်းများက ပတ်လည်မှ လူများကို နှောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက်....

မည်သူမျှ ရှေ့မတိုးလာနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်နေလိုက်ကြသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

မြင်းလှည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မင်းမှုထမ်း နှစ်ယောက်က ခေါင်းစွပ်နက် စွပ်ထားသူ တစ်ယောက်ကို စင်မြင့်ပေါ် ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။

စင်မြင့်ပေါ်ရောက်လျှင် ထိုလူ၏ ခေါင်းစွပ်နက်ကို မဖြုတ်ဘဲ တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးကွင်း၌ စွပ်လိုက် လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော လူရွယ်တစ်ဦး စင်မြင့်ပေါ်တက်လာသည်။

ထိုလူ၏ လက်ထဲ စက္ကူလိပ် တစ်ခု ကိုင်ဆောင်လာလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ရောက်လျှင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော ပရိသတ်များကို ဝေ့ကြည့်ရင်း....

'အားလုံး နားထောင်ကြပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သူ၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ပရိသတ် အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ထိုအခါ

လှရွယ်က စာရွက်လိပ်ကို ဖွင့်၍....

‘ကြေးစား လူသတ်သမား ရွှန်ဆင်သည် ရာဇဝတ် မှုများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့သောကြောင့် သေဒဏ်အင်္ဂါ ချမှတ်လိုက်သည်။’

ပုံ....

စီးကျင်

တူ၍ တစ်လုံးချင်း ဖတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်....

စာရွက်ကို ဖြင့်လိင်၍ အသင့်ရပ်စောင့်နေသော မင်းမှုထမ်း များဘက်သို့ လှည့်ပြီး လက်ဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်၏။

မင်းမှုထမ်း တစ်ယောက်က သစ်သားဒေါက် ဖြုတ်သည် ခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်၏။

‘ရိုမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတော့ သည်။

ခေါင်းစွပ်နက် စွပ်ထားသူ ရပ်နေသည့် ကြမ်းပြင်မှာ အပေါက်ကြီး ပေါ်သွား၍ ထိုလူ အောက်သို့ ကျသွားလေ သည်။

သူသည် လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းစွပ်ထားခြင်းကြောင့် လေ သဲ တွဲလောင်းကျနေ၏။

ခြေလက်များကို ကြိုးချည်ထား၍ လေထဲ၌ စကောလူးလွန်း နေပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွား၏။

‘ဟာ’

‘အို....’

ပရိသတ်ထံမှ အာမေဒိုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ချို့က....

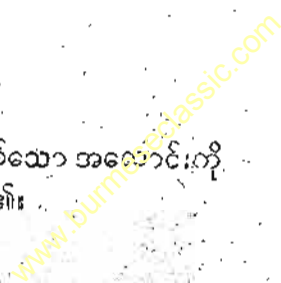
မကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြ၏။

စင်မြင့်ပေါ်မှ စက္ကူလိပ်ကိုင်ထားသည့် လှရွယ်က ခပ်သွက် သွက် ဆင်းလာ၏။

တစ်ဖန်....

မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

မင်းမှုထမ်းများက ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သော အခေါင်းကို ကြိုးကွင်းမှ ဖြုတ်ယူ၍ ထမ်းချသွားကြ၏။

အလောင်းကို မြင်းလည်းပေါ် တင်ပြီးသည်နှင့် မင်း-
တမ်းများ ခြံရံ၍ ပြန်လည် ထွက်သွားသည်။

လူအုပ်ကြီးမှာလည်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆို
ဝေဖန်၍ ထွက်သွားကြသည်။

မကြာပါခေ့။

မြောက်ဖက် ရေကန်နဘေး၌ လူရှင်းသွားသည်။

လူရှင်းသွားမှ ရေကန်၏ ဝဲဖက်ရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်
အောက်၌ တစ်ချိန်လုံး မလှုပ်မယှက်ရပ်၍ အခြေအနေ စေ့၍
ကြည့်နေသူ လှုပ်ငှားလာ၏။

ထိုလူမှာ မုကျီဖြစ်သည်။

မုကျီ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

‘မဆိုးဘူး၊ မင်းက ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့ပြီကိုး၊ ဒီလို
မှပေါ့၊ အင်း...နောက်နောင် မင်းကို အသုံးချစရာတွေ အများ
ကြီးရှိသေးတယ်၊ ကျူးဖန် မင်းသာ ငါနဲ့စိတ်တူ သဘောတူ
ပူးပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ခဏလေး ကြီးပွားချမ်းသာလာလိမ့်
မယ်လို့ ငါအာမခံတယ်’

တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထို
နေရာမှ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

အကျဉ်းတောင်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း၌ ဖြစ်သည်။
သမားတော်ကြီး ချူသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍
မင်းမှုထမ်းများကို ကြည့်ကာ....

‘ဒီအကျဉ်းသားမှာ ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ၊
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အနီရောင် အကွက်လေးတွေ တွေ့တယ်မဟုတ်
သား၊ သူ့အလောင်းကို ကြာကြာမှထားတဲ့ ညတုန်းချင်း မြေ
ကြူပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်၊ တော်တော်ကြာ အခြား
အကျဉ်းသားတွေပါ ကူးစက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်’

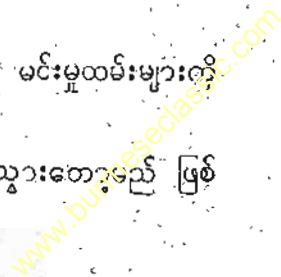
သမားတော်ကြီး ချူသည် နာမည်ကျော် ဆေးဆရာကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားများ၏ ကျန်းမာရေးကို တာ
ဝန်ယူရသူ ဖြစ်၏။

သမားတော်ကြီးချူ၏ အတည်ပြုချက် ရသည်နှင့် ဘေးမှ
ဆောင့်ကြပ်နေသော မင်းမှုထမ်းများက ချက်ချင်းပင် ကူးစက်
ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသည့် အကျဉ်းသား၏ အလောင်းကို
အဝတ်တို့နှင့် စည်းနှောင်လိုက်၏။

အသင့်မှာထားသော အခေါင်းထဲသို့ ထည့်၍ လက်တန်း
စည်းဖြင့် ထုတ်ယူသွားကြ၏။

သွက်လက်စွာ လုပ်ကိုင်နေကြသော မင်းမှုထမ်းများကို
ကြည့်ကာ ကျူးဖန် သက်ပြင်းချမိ၏။

အခက်အခဲ ပြဿနာတစ်ခု ပြေလည်သွားတော့မည် ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်မိ၏။

ယနေ့ သူလုပ်ဆောင်သမျှ အမှားအယွင်း ငုံးဝ မရှိဘဲ အရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ နေ၏။

အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူ (၀၁) မှုကျီစေခိုင်း သည့်အတိုင်း တစ်သင်္ဂေမတိမ်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ သည်။

ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ရွန်ဆင်အဖြစ် အစားထိုး၍ လူပုံအလယ်ထွင် ကွပ်မျက်ခဲ့လေ သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် မကွပ်မျက်မီ ခေါင်းစွပ်နက်ကို ခွဲစိတ် ကာ မျက်နှာကို ဖော်ပြရမည် ဖြစ်၏။

ယခုတော့....

သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို လုံးဝ မချွတ်ဘဲ ကွပ်မျက်ခဲ့ပြီး အလောင်းကို ပြန်သယ်လာခဲ့၏။

ပြီးလျှင်....

ရွန်ဆင်ကို ကူးစက်ရောဂါ ခံစားနေရသည့် အကျဉ်းသား နေရာ၌ အစားထိုး၍ မေ ဆေးများ တိုက်ပြီးနောက် ဆေး ဆုံးသွားပြီဆိုကာ အကျဉ်းထောင်မှ ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဤကိစ္စ၌ သူတစ်ယောက်တည်း သာမက သမားတော် ကြီးချူလည်းပါဝင် ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးချူအား မုကျီက မည်သို့စည်းရုံးသိမ်း သွမ်းခဲ့လည်ကိုကား သူမသိပါချေ။

သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်များအခက်အခဲမရှိ အောင်မြင်ခဲ့လေ သည်။

သို့သော်....

ကျူးဖန်သည် စီးကျင်နှင့်မင်းထန်အတွက် ရင်ဆိတ် နေ သည်။

သူ၏အပြုအမူများကို စီးကျင်နှင့်မင်းထန်တို့ သိရှိ သွားပါ လျှင် မည်သို့ခံပြုရှင်းရမုန်းမသိပါ။

စီးကျင်နှင့် မင်းထန်တို့ ကျင့်ယန်မြို့တွင် မရှိ၍သာ သူ၏ လုပ်ဆောင်မှုများ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သုံတိုသာ ရှိနေပါလျှင် အောင်မြင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မိ လေသည်။

ထို့ အပြင်....

သူတို့ပြန်ချောက်လာလျှင် အောင်မြင်မှုကို သူ၏ လုပ်ရပ်ကို သိသွားပါက သူ့အတွက်ပြေးစရာ မြေမရှိတော့ပါ။

ကျူးဖန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အလောင်းပယ် ဆောင်သွားသည့် မင်းမှုထမ်းများနောက်သို့ လိုက်သွားလေ သည်။

အကျဉ်းထောင်အနောက်ဘက်အပေါက်မှ အလောင်းကို တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်းထုတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် အသုဘမြင်းလှည်းပေါ်တင် လိုက်၏။

ကျွန်းဖန်းကိုယ်တိုင် မျက်ခြည်မပြတ် ကြီးကြပ်ကာလုပ် ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အသုဘ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ အလောင်းရောက်သွားသည် နှင့်အခြား မင်းမှုထမ်းများ၏တာဝန် ကုန်ဆုံး သွားပြီ ဖြစ် သည်။

ကျွန်းဖန်းသာလျှင်အလောင်း မြေမြှုပ်ပြီးသည်အထိ လိုက် လာ ပြီးကြီးကြပ်ရသည်။

ကျွန်းဖန်းက အသုဘ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက် သည်။

သူကမြင်းလှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းမောင်း သမားက မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ စတင် မောင်းနှင် လိုက်လေသည်။

ကျော့ကုတ်ခင်းလမ်းနှင့် မြင်းလှည်းဘီးကြိတ်သံ ထွက်ပေါ် လာသည်။

မြင်းခွာသံနှင့် မြင်းဟီသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

အသုဘမြင်းလှည်းမှာ ကျွန်းဖန်းနှင့် သေချင် ဟန်ဆောင် နေသော ရွန်ဆင်တို့အား တင်ဆောင်ကာ မြို့ပြင် သုသာန်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

မြို့ပြင်တစ်နေရာ၌မြေပုံမှတ်ထိုင်များထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်။

လူ့ခြေ တိတ်ဆိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေသော သုသာန်မြေ အတွင်းသို့မြင်းလှည်းတစ်စီး ခုန်းစိုင်း မောင်းနှင် ဝင်ရောက် လာရောသည်။

မြင်းလှည်းမှာ သုသာန်အလယ်ရှိ ဇရပ်ရှေ့၌ ရပ်တန့် သွားသည်။

ဇရပ်ပေါ်၌လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မှာချိပ်ဖြစ် လေသည်။

မုကျိက ဖုန်တလောင်းထောင်းထအောင် ခုန်းစိုင်းမောင်း
နှင်လာသော မြင်းလှည်းကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးနေ
လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် မြင်းလှည်းမှာ ဇရပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

မုကျိက ဇရပ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် မြေပေါ်ခုန်ချကာ လှမ်းပြီး
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့အချိန်မှန်သားဘဲ’

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ကျောက်ရုပ်ဖမာ မလှုပ်မယွက် ထိုင်
ထွက်လိုက်ပါသော ကျူးဖန်ကမည်သည့် စကားမှမပြော
ဘဲမြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးဖန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘အားလုံးပြီးသွားပြီထင်တယ်’

မုကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပြီးသွားပါပြီ’

‘ခါဆို ကျုပ်မိဘတွေကို နှောင့်ယှက်ဖို့တော့ မကြီးစား
ပါနဲ့ သူတို့တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အရှင်ဆုံး သေသွားမှ
ဖြစ်မယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကလဲ ဒေါသချည်းဘဲကိုး၊
စိတ်ချပါ ကျုပ်ကတိတည်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့မိဘတွေကို ဘယ်
တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး’

‘ခင်ဗျားစကားတည်ပါစေ’

စကားဆုံးလျှင် ကျူးဖန်က ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွား
ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

မုကျိက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့မိဘတွေကို ပြောတာနော်’

ကျူးဖန် ခြေလှမ်းဘုံခနဲရပ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် မုကျိဘက်သို့လှည့်ကာ....

‘ကျုပ်နဲ့မိဘတွေကို ပြောတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားစကားက
ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ ကျုပ်ကိုတော့ အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေး
မယ် ဟုတ်လား’

မုကျိက လက်ကာပြရင်း....

‘ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ရွန်ဆင်ကို ကျုပ် ကြည့်
ချင်သေးတယ်’

ပြောပြီး မြင်းလှည်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

အမိုးမပါသော ပတ်လက် မြင်းလှည်း ပေါ်၌ လူသေ
အလောင်းတစ်လောင်းရှိနေ၏။

၉၄ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအလောင်းမှာ မေ့ဆေးများ တိုက်ကျွေးထား၍ သတိ မေ့မြောနေသော ကြေးစားခားသမား ရွန်ဆင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မုကျိက ရွန်ဆင်ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံထားသော စောင်ကြမ်းကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ.....

အလောင်းမှာတစ်ကိုယ်သုံး အနီရောင်အကွက်များ ပြည့်နေသောအလောင်းကိုတွေ့ရလေသည်။

အလောင်း၏မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင်လုံးဝမရှိဘဲ ဖြူဖိပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

မုကျိက အလောင်း၏မျက်နှာကို သပ်ချလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးတု ကွာကျသွားလျှင် ရွန်ဆင်၏မျက်နှာပေါ်လွင်လာသည်။

မုကျိက မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားပြီး ကျူးဖန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ.....

‘ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ မြင်းလည်းကို ခဏယူသွားမယ်’ ပြောပြီး မြင်းလည်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

ကျူးဖန်းက လက်ကာပြုလိုက်ပြီး.....

‘နေပါဦး ကျုပ်မေးတာကို ခင်ဗျား မဖြေသေးဘူးလေ’

မုကျိက ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘ဪ.....ဒါလား စိတ်ချ၊ မင်းရဲ့မိဘတွေကို ဘယ်တော့ ဒုက္ခကံမပေးတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီတဲ့’

‘ကျုပ်မေးတာ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ဒုက္ခပေးချင် သေးလဲ ဆို မေးတာ’

‘မင်းကို....’

ကျူးဖန်းက အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

မုကျိက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

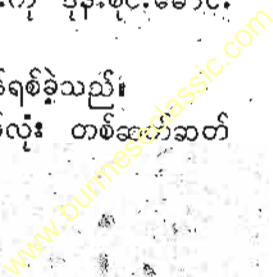
‘ဟား.....ဟား.....ဟား၊ မင်းဟာ ဒုရိုက်မှုတစ်ခုထဲ အလိုမရှိဘူးအလိုပါ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆိုရင် ကျုပ် နှိုင်းတာ လုပ်ရဦးမယ်။’

မဟုတ်ရင်မင်းဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စီးကျင်ရှေ့မှာ ခုန်ချလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မင်းသဘောမကျဘူး ဟုဘိဏ္ဍား၊ ကဲ.....ကျုပ်သွားပြီ’

စကားဆုံးလျှင် မုကျိက မြင်းလည်း မောင်းသမားကို မြင်းလည်းပေါ်မှတုန်းချကာ မြင်းလည်းကို ခုန်းစိုင်းမောင်းဆင်သွားသည်။

ကျူးဖန်း မသွပ်မယှက်ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒေါသ ထွက်လွန်း၍ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ် နှုတ်ယင်နေသည်။

၉၆ ဝဏ္ဏအောင်

မြင်းလည်းမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ကျူးဖန်က မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည် မြင်းလည်း မောင်းသမားကိုကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းလည်း မောင်းသမားက အံ့ဩဟန်ဖြင့်....

‘ရှေ့ ငွေ ပစ္စည်းလုတဲ့လူဆိုးခမ်းပြုမျိုးဘဲ ကျုပ်တွေ့ဖူး သေးတယ်၊ လူသေ အလောင်း လုတဲ့ ခမ်းပြုမျိုး မတွေ့ဖူး သေးဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ဘဲ’

ကျူးဖန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတဲ့စွာချလိုက်ပြီး

‘ဒီလူ ရှေးနေပြီဗျ’

ဟု ပြောကာ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကျူး ဖန်အား လှမ်းကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

‘ဝုန်း.....’

ကျယ်လောင်သောအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

မုကျိက ပခုံးပေါ်ထမ်းလာခဲ့သည့်ရွှန်ဆင်အားခတ်ပေါ် ဖစ်ချလိုက်ရာ အချိန်ဖြင့် ကျသွားခြင်းကြောင့် ကံကောင်း၍ ခုတင်ကျိုးမသွားခြင်းဖြစ်၏။

မုကျိက နဖူးပေါ်မှ စို့လာသော ချွေးများကိုသုတ်သိုက် သည်။

ပြီးလျှင် ခုံတစ်လုံးဆွဲယူကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ခုတင်ပေါ်မှရွှန်ဆင်အားသတိပတ်စေမှေ့မြောနေသလိုနှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျနေသည်။

‘ဆေးတွေ့တယ်လောက်တော့ တိုက်သားလဲ မသိဘူး’

မုကျိက မကျေမနပ်ခေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရွှန်ဆင် တလှုပ် ထုပ်ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မုကျိသည် ဝမ်းသာပြီး ထရပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

ရွှန်ဆင်က အနည်းငယ်ညည်းညူလိုက်ပြီး ပြန်လည် ခြိမ် သက်သွားပြန်သည်။

မုကျိ စိတ်ပျက်ကာ ခေါင်းယမ်းပြီး ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ခဲ့လိုက်သည်။

ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်မိသည်နှင့် အပြင်ဘက်ရှိ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ် မြည်ကာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မုကျိက ထရပ်လိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ လက်တစ်ဖက်က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားသို့ ရောက်နေသွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အိမ်တံခါး ဆီသို့ ရောက်နေသွားလေသည်။

‘ခေါက် ခေါက် ခေါက်’

သူငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မုကျိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဝင်ခဲ’

တံခါးဝဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်ရင်း သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ဦး လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူမှာ ခရမ်းခရာင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသူဖြစ်၏။

ထိုလူမှာ တစ္ဆေဖြူသုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုလူ၏ အမည်မှာ ကျောက်ဟန်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဟန်ကို မြင်လျှင် မုကျိ ယည် မသိသာ နှာခေါင်းမိသည်။

ကျောက်ဟန်က မုကျိအား စိုက်ကြည့်၍ ...

‘အားလုံး ပြီးသွားပြီလား’

မုကျိက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

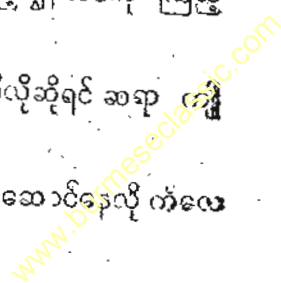
‘အခုမှစတာဗျ’

ကျောက်ဟန်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မုကျိကို ကျော်၍ ခုတင်ပေါ်ရှိနေသည့် ရွှန်ဆင်ကို ကြည့်

‘အခုမှစတာ ဟုတ်လား၊ ဗုက္ကပဲ...ဒီလိုဆိုရင် ဆရာ ကျွန်ုပ် သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး’

သူ၏ စကားကို မုကျိက မကြားဟန် ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

ကျောက်ဟန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ဆရာကျိုကင် မှာလိုက်တယ်၊ ရွှန်ဆင်ကိုလင်းယုန်တောင်ကြားဆီ ပို့ပေးရမယ်တဲ့’

‘ဘာပြောစာယ်’

မုကျို၏ စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

ရွှန်ဆင် လွတ်မြောက်လာလျှင် မြို့စွန့်ရှိအိမ်ကလေး၌ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဝှက်ထားရန် ကျိုကင် မှာကြားခဲ့လေ၏။

ယခု....

ကျောက်ဟန်က လင်းယုန်တောင်ကြားသို့ ခေါ်သွားခဲ့ဖူးဟု ဆိုလာ၏။

မုကျိုက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဆရာကျိုက ဒီမှာငှက် ထားဖို့ မှာလိုက်တာပဲ’

‘အခု သူစိတ်ထားပြောင်းသွားပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျောက်ဟန်က ပြောလိုက်၏။

‘စီးကျင် ပြန်ရောက်လာလို့ပါ’

‘ဟင်’

‘စီးကျင်ဟာ သုံးရက်ကြာ ခရီးထွက်မယ် ဆိုပေမယ့် ဒီတနေ့ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်’

မုကျိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော ရွှန်ဆင်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ....

‘ကောင်းပြီလေ၊ လင်းယုန်တောင်ကြားကို သွားကြတာပေါ့’

ကျောက်ဟန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် သူ့ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါမယ်’

မုကျိုက တအံ့တဩ ပြစ်သွား၏။

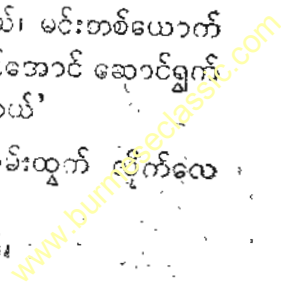
‘ဘာ’

ကျောက်ဟန်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဆရာကျိုက မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်နည်း အလုပ်ကြီး တစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ခဲ့တဲ့အတွက် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမယ် ထင်တယ်’

မုကျိုက ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက် လိုက်လေသည်။

ကျောက်ဟန်က လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

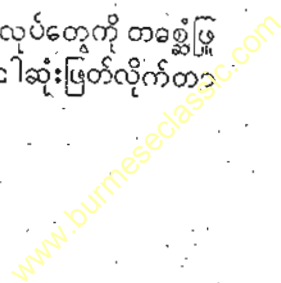
မုကျိက တံခါးဝရောက်လျှင်....
 'ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်ထားလိုက်ပြီနော်၊ ကျုပ်မှာ အာ
 တာဝန်မှ မရှိတော့ဘူး'
 စကားဆုံးလျှင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွား၏။
 ကျောက်ဟန်က ပြုံးလိုက်၏။
 'အင်းလေ...မင်းမှာ အာတာဝန်မှ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်
 ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့'
 ပြောပြီး ရှန်ဆင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေတော့သည်။

တံခါးတုန်းပွင့်လိုက်သည်နှင့်အခန်းတွင်း၌ မှောင်နှင့်မည်း
 မည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။
 သို့သော်....
 လုံးဝ အမှောင်ကြီးကား မဟုတ်ပါ။
 အခန်းထောင့် တစ်နေရာရှိ စားပွဲပေါ်၌ မီးအုပ်ဆောင်
 တစ်လုံးရှိပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန် ထွန်းညှိထား၏။
 မီးအုပ်ဆောင်း နောက်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလေ
 သည်။

အမှောင်ရိပ် ကျနေခြင်းကြောင့် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို သဲသဲ
 တွဲတွဲ မမြင်ရပါ။
 သို့သော်....
 ထိုလူမှာ ကျိုက်ကင်ဖြစ်ကြောင်း မုကျိ သိရှိထား၏။
 မုကျိက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်သွားပြီး စားပွဲနှင့် မလှမ်း
 ကမ်းတွင် ရပ်၍ ဦးညွတ် ဂါရဝပြုလိုက်၏။
 'မုကျိ...မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက အတော်ကို ချီးကျူးစရာ
 ကောင်းတာပဲ'

ကျိုက်ကင်က စတင်၍ ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်၏။
 မုကျိသည် ဝမ်းသာသွား၏။
 ကျိုက်ကင်က ဆက်ပြောသည်။
 'တစ္ဆေဖြူ သုံးဖော်ဟာ မင်းကို ကူညီဖို့ အသင့်ရှိနေကြပေ
 မယ်။ သူတို့ အကူအညီ လုံးဝမလိုဘဲ အောင်မြင်အောင် မင်း
 ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာဘဲ....
 'ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ် အလုပ်တွေကို တစ္ဆေဖြူ
 သုံးဖော်နဲ့ လွဲပြီး မင်းကို အနားပေးဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်တာ
 ဝင်းသဘောကျတယ် မဟုတ်သား'
 မုကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'သဘောကျပါတယ် ဆရာကျို'

၁၀၄ ဝဏ္ဏအောင်

'ကောင်းပြီ၊ ဟော့စီမှာ လျှံငွေ သုံးသောင်း၊ ဒီငွေထဲ
ယူပြီး မင်းကြိုက်သလို သုံးပေတော့၊ ဒါပေမယ့် ဝေးဝေး
မသွားနဲ့နော်...'

'ငါမရှိတုန်း အလုပ်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာရင် မင်းအသင့်
ရှိနေမှ ဖြစ်မယ်'

'ဆရာကျို ခရီးထွက်မလိုလား'

ကျိုကင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်...ငါ လင်းယုန်တောင်ကြားကို သွားမလို့'

မုကျိုက အံ့ဩသွားသည်။

'ဈာ... ဆရာကျို ကိုယ်တိုင် သွားမယ် ဟုတ်လား'

ကျိုကင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ တစ္ဆေဖြူ သုံးဖော်နဲ့ လွတ်ထားလို့ ဘယ်အ
မလဲ၊ မုကျို မင်းမှတ်ထားဖို့က ငါ့ဟာ-တစ္ဆေဖြူ သုံးဖော်ထက်
မင်းကို ပိုပြီး ယုံကြည် စိတ်ချတယ်၊ အားကိုးတယ် ဆိုတာ
မပါပဲ'

မုကျို၏ဒေသ ထူးခြားသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။

ထို့ကောက် ကျိုကင် ထုတ်ဖော် မပြောမီကပင် သူ့နှု
လည် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်၏။

သူက ကျိုကင် အပေါ် ရိုသေ လေးစားသလို ကျိုကင်က
လည်း သူ့အား ယုံကြည်စိတ်ချသည်။

ဒုစရိုက် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း
တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် လေးစား
ယုံကြည်မှု ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျိုကင်က စကားဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

'တစ္ဆေဖြူသုံးဖော်က သိုင်းပညာ ထက်မြက်ပေမယ့် မင်း
လို ဦးနှောက်ကို အသုံးမချတတ်ကြဘူး၊ ရွန်ဆင်ကို သူ့ဘို့နဲ့
ထည့်လိုက်ဖို့ ငါစိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် လိုက်သွား
မယ်....'

'ပြီးတော့... ဝတ်ရုံရှင်နဲ့ ကျွေးရမယ်လေ၊ သူက ဘယ်
လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာ ငါမင်းကို ပြောပြ
ဖူးသားဘဲ၊ ရွန်ဆင် သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားတာနဲ့ ငါတို့ရဲ့
အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံမှု မရှိနိုင်တော့ဘူး'

မုကျို ထုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်ဆိုသူမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း
ကျိုကင်ထံမှ တစ်ဆင့် သိထားသော်လည်း သိပ်ပြီး မမူလိုပေ။

'ဒီလိုဆို သူ့ကို ဒီနေရာ လာခဲ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ပေါ့၊ ရွန်ဆင်ကို
ကယ်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ
မဟုတ်လား၊ သူ့အနေနဲ့ မကျေနပ်စရာ အကြောင်း မရှိပါ
ဘူး'

ကျီကင်က ပြောလိုက်သည်။

‘ငါစိတ်ထင် ပြောရရင် ငါတို့ဆီက တစ်ဆင့် ရွန်ဆင်က ပြန်ပြီး ခြေရာခံမိသွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ် ထင်တယ်’

မုကျီက ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆို ရွန်ဆင်ကို မပေးဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့!’

ကျီကင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားတယ်’

မုကျီ အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင်... ဆရာကျီက ရွန်ဆင်ကို သူ့လက်ထဲ မအပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတယ် ဟုတ်လား?’

ကျီကင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့လက်ထဲ အပ်ပြီးတော့နဲ့ သူက ငါတို့က တစ်နည်းတစ်ဖုံ ခုကွဲပေးမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ လင်းယုန် တောင်ကြားကို ခေါ်သွားပြီး ဝှံ့က်ထားလိုက်မယ်’

မုကျီက ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘ဒါကို သူ့သိသွားရင် ဒေါသဖြစ်သွားမှာပဲ’

‘ဒေါသဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်မှ သူ့ရဲ့ စိတ်ထား အမှန်ကို သိမှာပေါ့၊ အယ်နယ်လဲ ငါပြောတာ မကောင်းဘူးလား?’

‘ဆရာကျီပြောတာ ကောင်းပါတယ်’

ကျီကင်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘လင်းယုန် တောင်ကြားမှာ တစ္ဆေဖြူ သုံးဖော်နဲ့ချည်း လွှတ်ပေးထားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်မှာပေါ့!’

မုကျီက မေးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားလို့ ရော မဖြစ်ဘူးလား ဆရာကျီ’

‘မင်းကို ထည့်လိုက်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ခုနဲ့ ဖြစ်သွားရင် ရှေ့ဘာဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ မသိဘဲ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ပေါ့’

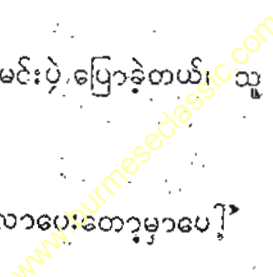
‘ဗျာ’

ကျီကင် ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘ဘာလဲ.... မင်းအံ့ဩနေလား၊ မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ သူ ဒေါသထွက်သွားမယ် ဆိုတာလေ’

မုကျီ အံ့ဩဟန်ဖြင့်.....

‘ဪ... သူက ဆရာကျီကို ခုကွဲလာပေးတော့မှာပေါ့!’

၁၀၈ ဝဏ္ဏအောင်

ကျိုကင်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီနည်းပဲရှိတယ်၊ ရွန်ဆင်ကို သူတို့လက်ထဲ အပ်သည် ဖြစ်စေ၊ မအပ်သည်ဖြစ်စေ သူက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်...’

‘ဒါကြောင့် ငါဘက်က လက်ဦးအောင် ကြံစည်နေတာပဲ မုကျို၊ ငါပြောမယ် စကားတွေကို မင်းသေချာ မှတ်ထားစမ်းပါ’

သူရင်ထဲ ရှိပုံရှားသွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆရာကျို’

ကျိုကင်က လေးနက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ငါ့တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီလို့ သတင်းကြားရင် မင်း ဒီ မြို့က ချက်ချင်း ထွက်သွားပေတော့’

‘ဗျာ’

မုကျိုတို့သြ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကျိုကင်က မုကျိုကို စိုက်ကြည့်၍....

‘ဘာလဲ...မင်းအံ့သြသွားလား၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် မင်းကိုလဲ ချန်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း ထွက်သွားပေတော့...’

‘သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ တစ်ခြား နည်းလမ်းရှာပါ၊ မင်းဟာ ဥာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ ပြောတာကို နားလည်မှာပါ’

မုကျို ခေါင်းတစ်ချက် ညိထိလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာကျို၊ ကျိုကင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....’

‘ဟောင်းပြီ၊ မင်းသွားတော့’

မုကျိုသည် ရုတ်တရက် နှင်ထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ကျိုကင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်၍ ဆက်လိုက်သည်။

‘အခုချိန်က စပြီး ငါနဲ့ ငေးဝေးနေတာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ...သွားတော့’

မုကျိုသည် ကျိုကင်အား ငါ့ရဝပြု၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

သူ၏ အဝတ်အစားများ၌သာ မက ခြေလက် မျက်နှာတို့
ပေါ်တွင်ပါ ဖုန်များ သဲများ ကပ်ငြိပေကျ နေ၏။

အတန်ကြာ မောင်းနှင့်သွားပြီးနောက် စိမ်းလန်း စိုပြည်
သော တောအုပ်ကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာလေတော့
သည်။

တောအုပ်အတွင်းသို့ တရကြမ်းမောင်းနှင့် ဝင်ရောက်သွား
ပြီး အတန်ကြာသော အခါ တောအုပ် တစ်ဖက်သို့ ရောက်ရှိ
သွားသည်။

တောအုပ်တစ်ဖက်၌ တောင်ကြား တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် တောင်ကြားလေးတိုင်း
မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်လာ၏။

အတန်ကြာ မောင်းနှင့်လာသောအခါ သစ်လုံး အိမ်လေး
တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သစ်လုံးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ငိုက်မျဉ်းနေသောမြင်း
လှည်းသမားသည် နတ်ခဲနှင့် ခေါင်းထောင်သ၍ မြင်းဇက်ကြီး
တစ်ခပ်တင်းတင်း ဆွဲလိုက်၏။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ရှည်လျားစွာ ဟီး၍ ရပ်တန့်သွားကြ
သေး၏။

လင်းယုန်တောင်ကြား

လမ်းပေါ်၌ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေ၏။

မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသော မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖုန်စိုင်းမောင်း
နှင်သွားလေ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူ နေရာ၌ ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထား
သူ တစ်ယောက်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို လက်ကိုင်ရင်း ငိုက်
မျဉ်းလျက် ပါလာ၏။

စူးရှ တောက်ပသော နေရောင်ခြည်များ ပြာကျနေလေ
သည်။

အပူရှိန်ကြောင့် ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများ၌ ချွေးထုံခြုံနေ
သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

၁၁၂ ဝဏ္ဏအောင်

မြင်းလှည်းမောင်းသော ခရမ်းရောင်ဝတ်နှင့်လှည်းသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သုမြေပေါ် ခြေချမိချိန်တွင် မြင်းလှည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

ထိုလူမှာ ကျိုကင်ဖြစ်ပြီး ရွန်ဆင်အား ပေ့ချီ၍ ဆင်းလာသည်။ မြင်း ဖြစ်သည်

ကျိုကင်က လက်ခုယမ်းပြရင်း....

'ကျောက်ဟန်...မြင်းလှည်းကို အိမ်နောက်ဘက် မောင်းသွားလိုက်'

မြင်းလှည်းမောင်းလာသည့် ကျောက်ဟန်က ချက်ချင်း မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်၍ အိမ်နောက်ဘက်သို့ မောင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ....

ကျိုကင်က အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်ကွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အိမ်ထဲ၌ ပရိဘောဂ ပစ္စည်း သိပ်မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေသည်။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင် လာရောက် ခိုလှုံနိုင်ရန် ဤအိမ်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ထားခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ပြီဟု သူ့တေးလိုက်မိသည်။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ရွန်ဆင်အား ခုတင် တစ်လုံးပေါ် ဆင်းထားလိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

ကျောက်ဟန်က အထုပ်အပိုးများ ပေ့ ပိုက်၍ အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။

အိပ်ရာလိပ်များ၊ စားသောက် စရာများ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျောက်ဟန်က ဘာမှ မပြောဘဲ အိပ်ဝသို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်....

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်'

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျိုကင်က အမူအရာပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ မလှုပ်မသွက် နေ၏။

ကျောက်ဟန် ဘာမှ မပြောဘဲ မီးမွှေးနေ၏။

မြင်းခွာသံများမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကာ ရပ်တန့်သွား၏။

မခရမ်းမနှောင်းမှာပင် ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ နှစ်ဦး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

သူတို့၏ ဣဓိတ်အစားများပေါ်၌ ဖုန်များ၊ သဲများ ပေကနေသလို ချွေးတို့စိုနေခြင်းကြောင့် ခရီးဝေးမှ လာကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

အိမ်ထဲရောက်သွင်း နှစ်ဦးစလုံး ကျိုကင်ကို ဦးညွှတ် ဂါးပြုလိုက်ကြ၏။

ကျိုကင်က သူတို့ကို မကြည့်ဘဲ အိမ်ဝသို့ ကျော်ကြည့်လိုက်ရင်း....

‘ဘာမှ မထူးခြားဘူး မဟုတ်လား’

ခရမ်းရောင်ဝတ်နှင့် လူနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူခေါင်းညှစ်လိုက်ကြ၏။

‘မထူးခြားပါဘူး၊ နောက်ခေယောင်ခံလိုက်လာတဲ့သူ ဘူး၊ မသင်္ဘောရာကောင်းတာလဲ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး’

သူက ခရမ်းရောင်ဝတ်နှင့် လူတစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ....

‘ကျောက်ရွှေ’

‘ကမိန်နို့ပါ သရာကျို’

‘ငါ့ဦး လာခဲ့တဲ့ လမ်းအကိုင်း တစ်ခေါက် ပြန်ပြီးစစ်ဆေးကြည့်ပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထူးခြားမှုတွေ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

ကျောက်ရွှေက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်သိုက်ပြီး ဈာခနဲလှည့်ကာ တွက်သွား၏။

မကြာပါခမျှ။

မြင်းခွာသံများ တွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျိုကင်က သူ၏ ရှေ့၌ ရပ်နေသော လူကို ကြည့်၍....

‘ကျောက်စု...မင်းကတော့ တောထဲပျံ့မှာ သွားမနေရင် ကောင်းမယ်၊ နေ့သည်ဟု ရောက်လာတဲ့အခါ ကြိုဆိုရတာပေါ့’

ကျောက်စုက နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်....

ကျောက်ရွှေကဲ့ သို့ပင် မည်သည့်စကားမှမပြောဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ငေးစွေဖြူသုံးဖော်ထဲမှ ကျောက်ဟန်၏ ညီ ကျောက်ရှုနှင့် ကျောက်စုတို့ ဖြစ်၏။

ကျောက်ရှုနှင့် ကျောက်စုတို့ ထွက်သွားပြီးမှ ကျိုက်က မီးလင်းဖိုရွှေ့၍ အလုပ်ရှုပ်နေသော ကျောက်ဟန်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး.....

‘မင်းက ဝါတို့ အားလုံးအတွက် အစားအစာတွေ ချက် ပြုတ်မလို့ လား?’

ကျောက်ဟန်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကျို၊ ကျုပ်တို့ ယူလာတဲ့ အသား ခြောက်တွေကို မီးကင်ပြီး အရက်နဲ့ မြည်းမယ်လေ’

ကျိုက်က ခေါင်းတုဆတ်ဆတ် ညိတ်၍.....

‘ခါဆိုရင် နှစ်ယောက်စာ လျှော့လုပ်လိုက်ပါ၊ ကျောက်ရှု နဲ့ ကျောက်စုက စားချင်မှ စားနိုင်ကြမှာ’

‘ဗျာ’

ကျောက်ဟန်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

ကျိုက်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဪ... ကျုပ်မေ့သွားတယ်၊ လူတစ်ယောက်စာကတော့ ပိုလုပ်ထားလိုက်ပါ၊ တော်ကြာ ဝါတို့ဆီကို ဧည့်သည်ရောက် ချင်ချင် ရောက်လာဦးမယ် မဟုတ်လား’

ကျောက်ဟန်က မည်သည့်စကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေ၏။

ကျိုက်က ထိုင်ရာမှထ၍ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေသည့် ရှုန်ဆင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

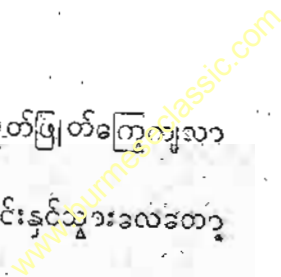
ရှုန်ဆင်က မလှုပ်မယှက် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

သို့သော် ရှုန်ဆင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မူလ ထိုင်ခုံဆီ ပြန်လျှောက်သွား၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

သူ၏ မျက်နှာမှာ တံခါးဝမှ တစ်ဆင့် တောင်ကြားလမ်း သားအတိုင်း လှမ်းမျှော် ကြည့်နေလေတော့သည်။

* * *

လေခွေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်တစ်ချို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွလျှာ သည်။ ကျောက်ရှုသည် မြင်းကို မြန်မြန် မောင်းနှင်သွားလေတော့ သည်။

အတန်ကြာ သွားမိသောအခါ ရုတ်တရက် သူ၏ ခန္ဓာ ကိုယ်တောင်တင်းသွားသည်။

မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားပြီး လမ်းမ တစ်နေရာဆီသို့ မျက်တောင်ခေတ် ကြည့်လိုက်မိ၏။

လမ်းမပေါ်၌ မြင်းတစ်ကောင် ရှိနေသည်။

သို့သော်

မြင်းစီးသူကိုမူ မတွေ့ရပါ။

ကျောက်ရှုသည် ထိုမြင်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားရန် ခြေ လှမ်းပြင်လိုက်၏။

ခြေသုံးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးနောက် ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်လိုက် သည်။

ရင့်ကျက်သော အတွေ့အကြုံ အရ အန္တရာယ်၏ အန္တရာယ် အသက်ကို ခံစားမိလိုက်၏။

ကျောက်ရှု၏ အေးစိမ့်မှုကို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ခုတ် ခြည်းပင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

'ဟင်'

သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇွီတ်သံ ထွတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

သူ့မျက်လုံးများလည်း ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားလေတော့ သည်။

အကြောင်းမှာ....

သူ့ရုပ်ခွဲသော သစ်ပင်အောက်၌ အနီရောင် ဝတ်ဆင်ထား တာဝံဦး ရပ်နေ၍ ဖြစ်၏။

ထိုလူ၏ ကျောပေါ်၌ အနီရောင် ဝတ်စုံ တစ်ထည် လှမ်း ခြုံထားသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဟန်အမူအရာကင်းမဲ့၍ လူ့သဘာဝလောင်း သွယ် ဖြစ်နေသော မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ထား၏။

သို့သော်....

မျက်လုံးများကား အရောင်တမိတ်မိတ် တောက်ပနေသည့် နိပုင့်များနှင့်ပင် တူနေ၏။

ကျောက်ရှု၏ လက်နှစ်ဖက်သည် အလိုလို အော်၍ အိတ်ထဲ ကိုမိလိုက်သည်။

သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲ၌ လက်နှက်ပုန်း သုံးမျိုး ရှိနေပါသည်။

သူက အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထား သေး....

'ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ'

www.burmeseclassic.com

သူ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်း ဘယ်
ထိုလူထံမှစတားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဝတ်ရုံရှင်’

‘တာဗျ’

‘ဪ...ကျုပ်က မင်းတို့ဆရာ ကျီကင်ရဲ့ အလုပ်ရှင်လေ
သူကကျုပ်ဆီမှာ ငွေယူပြီး ကျုပ်ကိုတစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ ကြံစည်နေ
တာကျုပ်မသိဘူးများထင်နေလား’

ကျောက်ရှုက ဝတ်ရုံရှင်ဆိုသူအား စိုက်ကြည့်တာ....

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ဆရာကို အလုပ်
အပ်ခဲ့တဲ့သူကိုး....’

‘ကျုပ်တို့ကို အခကြေးငွေပေးပြီး ခိုင်းတာ မှန်တယ်၊ ဧ
လေမယ် ခင်ဗျားက ဝ.ခြားငွေရှင်ကေလို့ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးပြီ
အောင်မြင်သွားရင် ကျေနပ်နှစ်သက်မယ် လူစားမျိုး မဟုတ်
ဘူးဆိုတာတော့ဆရာကျီသိထားတယ်လေ’
ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီလိုထင်ရင်မှားသွားမှာပေါ့’

‘ဘယ်နှယ် မှားရမှာလဲ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဟာ အလုပ်ပြီး
တာနဲ့ နောက်ကြောင်းရှင်းအောင် ဘာမဆို လုပ်မယ်လို့ ဆို
တာဆရာကျီ ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိထားတယ်’

ဝတ်ရုံရှင်ထံမှ အေးစက်သော ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ကျောက်ရှုမသိမသာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျောက်ရှု
အားမမှီတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျောက်ရှုကပြောလိုက်သည်။

‘ထကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဆရာကျီကို ဗုက္ခပေးမယ် ဆိုရင်
ခင်ဗျားစားရင်ဆုံး ဗုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဗုက္ခရောက်မယ် ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားမယုံဘူးလား’

‘မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

ကျောက်ရှုကပြောလိုက်သည်။

‘ကြည့်ပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ကျောက်ရှုက ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား လိုက်
လေသည်။

လက်တစ်ဘက်ဝေ ယမ်းလိုက်ကာ လက်နက်ပုန်းများဖြင့်
ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

‘ဝှီး...ဝှီး’

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး စင်းလက်သောအလင်း
ရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခားပါးလေးသုံးချောင်းမှာ လေထုကို ထိုးခွဲကာ ပစ်လွှင့်
သွားလေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေ၏။

ခားပါးလေးများက ဆူ၏ ရင်ဝနားသို့ ရောက်ရှိ လာမ
လက်ဝေ ယမ်းလိုက်၏။

အလင်းရောင် တန်းများ ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပျောက်သွား
သည်။

ခားပါးသုံးလက်မှာ ဝတ်ရုံရှင်လက်ထဲ ရောက်ရှိသွားလေ
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်ထဲမှခားသုံးလက်ကြည့်ကာ...

‘မဆိုးဘူး၊ ဒီခားတစ်လက် မှန်လိုက်ရင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီ
ပေမယ် ကျုပ်ကို မှန်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး’

ကျောက်ရှုက ခံပြင်းသွားလေ၏။

‘သိပ်လဲအပြောမကြီးပါနဲ့ ဒီမှာလဲကြည့်ဦး’

စကားဆုံးလျှင် လက်တွေ့ ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက် ပြန်
လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အဆိပ်အပ်များနှင့် ပစ်ပေါက် တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိပ်အပ်များကိုသာ ဖမ်းယူ ထားလိုက်လျှင် ဝတ်ရုံရှင်
ကျိန်းသေ ခုက္ခရောက်ရမည်ဟု ယူကြည်ထားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ဖမ်းယူခြင်းမပြုပေ။

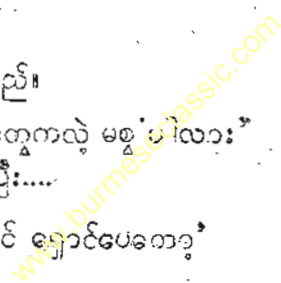
အင်္ကျီလက်ကို ဝေ ယမ်းလိုက်သည်နှင့် အဆိပ်အပ်များကို
အင်္ကျီလက်ဖြင့် လိပ်ယူ ဖမ်းဆီးထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ကျောက်ရှုသည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေတော့
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းရဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေကလဲ မစွဲပါလား’
ကျောက်ရှု အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး...

‘ဒီတစ်ခါ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့’

၁၂၄ ဝဏ္ဏအောင်

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံး
လိုက်ပြီး....

‘မင်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အခွင့်အရေး ပေးပြီးပြီ၊ ဒီတခါ
ကော့ ကျုပ်အလှည့်ပဲ’

ပြောပြီး ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးလာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်ထဲ၌ ကျောက်ရှု ပစ်ပေါက်ခဲ့စဉ်က ဖမ်း
ယူထားသော ဓားပါးကလေး သုံးလက်နှင့် အဆိပ်အပ်များ
ရှိလေသည်။

ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးလာပြီး လက်ဝေယမ်းလိုက်သည်
နှင့် ဓားပါး သုံးလက်နှင့် အဆိပ်အပ်များ ပြန်လည် ပစ်လွှင့်
လာလေ၏။

အလင်းရောင်များ ဖွေးခနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။

ကျောက်ရှုမှာ ထိုသို့ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု မျှော်
လင့်ပါ။

ထိုကြောင့်

ထိတ်လန့်၍ ဘေးသို့ ချောင်တိုမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်....

သူ့နောက်ကျသွားပေပြီ။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ပြီးသည်
နှင့် ချက်ချင်းပင် လူချင်းပူးကပ်သွားအောင် ရှေ့တိုးလာပြီ
ထက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

သူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ ကျောက်ရှု ရင်စေ့တည့်တည့်သို့
ဆီမှန်သွားသည်။

‘ဝံ့နံ့’

‘အား’

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ကျောက်ရှုမှာ အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စင်သွားပြီး သစ်ပင်
အစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ မြေပေါ် ကျသွား၏။

ဝတ်ရုံရှင်သည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

ကျောက်ရှု၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျနေပြီး ထို
အင်္ကျီ မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဘယ်လိုလဲ...မင်းက ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တောင်
ရွှောင်နိုင်ပါလား’

၁၂၆ ငဏ္ဍဒအောင်

ကျောက်ရှုသည် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရခြင်းကြောင့် အတင်းတင်းကြိတ်ထားလေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းကို လေးတို့စွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

'ကျိုကင်က မင်းတို့လို လူမျိုးတွေကို ဘာကြောင့် ကြည့် အားကိုးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို ကို မရဘူး၊ ကျုပ်သွားမယ်'

စကားဆုံးလျှင် တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ကျောက်ရှု လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေထောက်ဖြင့် နောက်ပြန်ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

သူ၏ ခြေထောက် ကန်ချက်မှာ ကျောက်ရှု မေးဖျားတည်တည်မတ်မတ် ထိမှန်သွားသည်။

'ဖျောက်'

အရိုးကျိုးသံ သဲ သဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျောက်ရှု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ ကျောက်ထားသလို ဖြစ်နေရာ လုံးဝ လဲကျမသွားဘဲ သစ်ပင်ကို ကျော်မီ၍ ထိုင်နေသလို ဖြစ်နေ၏။

ကျောက်ဟန်က လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါ။
ငတ်ရုံရှင်ကလည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

'ထောက်'

မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲကလေး တစ်လုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ရာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားပြီး သစ်ပင်တပင်ကို ထိမှန်သွားခြင်းကြောင့် မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျောက်စုက နှုတ်မှ မကျေမနပ် ညည်းညူလိုက်၏။
'တောသဲတောင်ထဲ ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်ရတာလဲ၊ ရှင်းရော့တဲ့ ကံစွ ရှင်းပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူများအတွက် အခကြေးငွေယူပြီး အလုပ် လှုပ်ပေးတာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ကိုယ်က ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဆရာကျိုက အတွေးခေါင်လွန်းပါတယ်'
သူသည် ဤနေရာသို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းကြောင့် မကျေနပ် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ရွှန်ဆင်အား ဝတ်ရုံရှင် လက်ထဲ အပ်လိုက်လျှင် ကိစ္စအား
လုံး ပြီးမြောက်သွားပြီဟု သူယူကြည်၏။

ကျောက်စုက သစ်ပင်များကြားမှ အဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်
လိုက်၏။

ကျောက်ရွှေမှာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားပြီး ရန်သူကိုရှာ
ဖွေမည် ဖြစ်၏။

သူတို့ ထွက်လာကြသည်ကို မည်သူမှ သိကြမည် မဟုတ်
ပါချေ။

ထိုကြောင့်

နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာမည့် ရန်သူလည်း ရှိမည်မထင်
ပါချေ။

‘ကျောက်ရွှေဆီကို လိုက်သွားရင် ကောင်းမှယ်ထင်တယ်’
သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ကျောက်ရွှေက သေပြီ၊ မင်းက သူ့နောက် လိုက်သွားချင်
သေးလား’

ရုတ်တရက်

အေးတိ အေးစက် စကားသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောစကားသံကြောင့်ကျောက်
စု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

မျက်ခင်း နောက်ယူညှိကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်
တိရ၏။

ထိုလူမှာ ဝတ်ရုံရှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ဝတ်ရုံရှင်အား
ညှိသွားကာ....

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ဝတ်ရုံရှင်’

‘ဘာ’

ဝတ်ရုံရှင်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။

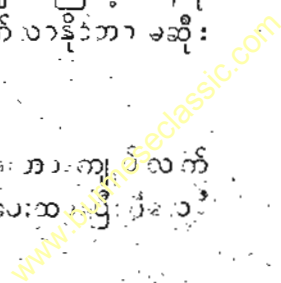
‘မင်းတို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်ပေါ့’

ကျောက်စုက နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်ပြီး....

‘...စာပတ်ခံတဲ့ ဆရာကျွန်က ခင်ဗျားကြောင့် ဒီနေရာ
ထဲမှာ ရတနာ၊ ဒါတွေအင် ခင်ဗျား လိုက်လာနိုင်တာ မဆိုး

ပကားရင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သူက ကျုပ်ကိုကပ်ပတ်ချိန်ဖို့ ကြို စားစား ကျုပ်လက်
ခံနိုင်သူ၊ သူ့အတွက် တန်ရာတန်ကြေး ပေးသင့်ပြီ’

ကျောက်စုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ကျိုကင်း၏စိုးရိမ်ပူပန်နေမှု မှန်ကန်နေပြီဟုလည်း တွက်
မိသည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းသော လူတစ်
ဖြစ်၏။

ရွန်ဆင်အား သူ၏လက်တွင်းခရောက်သွားပြီးလျှင် နေအ
ကြောင်းရှင်အောင် သူတို့အားနှုတ်ပိတ်လိမ့်မည်ဟု ယူ
လာပြီဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု
ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ကျောက်စု၏ လက်တစ်ဖက်က အင်္ကျီလက်အိုးကြား
ဝှက်ထားသော ဓားတိုကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘သူက ကျုပ်ဆီက ဝေယျထားပေမယ် အလုပ်ကိုထိ
အောင် မလုပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လိုက်လာတာ’

ကျောက်စုက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ရွန်ဆင်ကိုရရင် ကျေနပ်ပြီပေါ့’

‘ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ကုန်အပ်ချက်က ရွန်ဆင်ပဲ၊ ခုါပေး
မင်းတို့က တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ကြိုးစားတော့ ဆုံးမရဦးမှာပေါ့
‘ဘာ’

ဝတ်ရုံရှင်က စိတ်မရှည်စွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ...မင်းကစပြီး တိုက်မလား၊ ကျုပ်က စရမလား’
ကျောက်စုက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် တတ်နိုင်မလဲ
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တစ်ပြက်ရှေ့တိုးသွားပြီး တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ကျောက်စုက တစ်ပေခွဲခန့်ရှည်သော ဓားတိုတစ်လက်ဖြင့်
ဆုံးပြုတိုက်ခိုက်မှု လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဓားရိပ်များစွာ ပေါ်လာအောင် ဓားယမ်းရင်း ဝတ်ရုံ
ရှင်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်ခန့်၏။

ကျောက်စု အနီးရောက်လာမှ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်
ခိုက်ပြီး ဓားကို လုယူလိုက်လေ၏။

ကျောက်စုက ခပ်သွက်သွက် တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း
ဝတ်ရုံရှင်၏အနီးသို့ရောက်သျှင် ဓားလုယူခြင်းခံလိုက်ရ သဖြင့်

သူသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
ဝတ်ရုံရှင်က ကျောက်စုထံမှ လုယူသားသော ဓားကို
ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဓားတစ်လက်ပဲ’

ကျောက်စု၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်မှာ လွန်စွာကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကျိုကင်းမှာ လင်းယုန်တောင်ကြားထိုမလာဘဲ နယ်ခွေ နယ်ဖျားအထိ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားသည်ဟု တွေး သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်းက ကောင်းပေမယ်လို့လဲ လူက အသုံးမကျတော့ အလကားပေါ့’

‘ဘာပြောတယ်ဗျ’

‘ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို မင်းကောင်းကောင်း နားလည် မှာပါ’

ကျောက်စုက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတော့ အထင်ကြီးမနေပဲ သတိထားဦး’

စကားဆုံးလျှင် ရုတ်ခြည်းခုန်အုပ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သော ပညာ။

ဝတ်ရုံရှင်က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ကျောက်စု၏အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် လက်ဝေ ယမ်းကာ ခားဖြင့် ခတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုခင်းချက်သည် ကျောက်စု၏ရင်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် သိမှန်သွား၏။

‘အား’

ကျောက်စုက တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ခွေခွေ ကျသွားသည်။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်အား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်လိုက်ပြီး လျှင်....

‘ခင်....ခင်ဗျား’

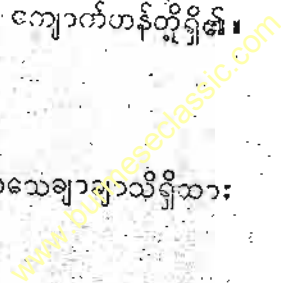
စကားပင် ဆုံးဆောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်တွင် တစ်ချက်နှစ်ချက် လှူးလှန်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ကျောက်စုအား ကျောခိုင်းကာ သစ်လုံး အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေသည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၌ ကျိုကင်းနှင့် ကျောက်ဟန်တို့ရှိ၏။ လိုပြင်....

ရွန်ဆင်လည်း ရှိလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဝတ်ရုံရှင်က သေသေချာချာသိရှိသား ပေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် လျှောက်သွားသည်။
 မကြာပါခေ့။
 သစ်လုံးအိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။
 ထိုစဉ်....
 'ရောက်လာမှတော့ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပါဗျာ'
 အိမ်ကလေးထဲမှ ကျိုကင်း၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။
 ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

ကျိုကင်း၏ စကားသံကြောင့် ကျောက်ဟန်သည် ဆတ်ဆတ်
 ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။
 ညင်သာ ပေါ့ပါးသော ခြေခံ ထွက်ပေါ် လာသည်။
 ကြားလိုက်ရပြီး အရိပ်တစ်ခုသည် တံခါးပေါက်၌ ကျရောက်
 လာသည်ကို ဧရာရ၏။
 လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီ။

ထိုလူမှာ ကျောက်ရှုမဟုတ်သလို ကျောက်စုလည်း မဟုတ်
 ဩင်း ကျောက်ဟန် သိနေ၏။

ကျောက်ရှုနှင့် ကျောက်စု မဟုတ်လျှင် မည်သူဖြစ်မည်
 သုံး။

ကျောက်ဟန် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 'ဝတ်ရုံရှင်'

ရင်ထဲမှ တီးတိုးခေါ်လိုက်မိ၏။
 ဝတ်ရုံရှင်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်စားမိ
 တတ်၏။

ဝတ်ရုံရှင် ရောက်ရှိလာပြီဆိုလျှင် ကျောက်စုနှင့် ကျောက်ရှု
 ၏ အခြေအနေ မကောင်းသည်ကို ကျောက်ဟန် ရိပ်စားမိ
 သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....
 သူနှင့် ကျိုကင်းအတွက် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

သူတို့အတွက်လည်း အခြေအနေ တောင်းမည် မဟုတ်သည်
 နားလည်မိ၏။

သူ၏ လက်က ခါး၌ ရစ်ပတ်ထားသော ကျောပွတ်ဆီသို့
 ကျောက်ရှိသွားသည်။

ထိုစဉ်

တီးတိုး ညင်သာသော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

'ဒီနေရာဟာ အတော်ကို အေးချမ်းတဲ့နေရာပဲ၊ ခါပေးလို့ခြုံတဲ့ နေရာတော့ မဟုတ်ဘူး'

ကျီက ငါက လှော်ပေယျက် ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဒီနေရာကို လှော်ခြုံဘူးထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့၊ ဒီတိုင်းမှာ ထောင်ခွေကတော့ ငိုနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမှ မသိဘဲ ဆက်နား'

တော်ရုံရှင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

'ခင်ဗျားအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ အဖိုးအခပေးပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်ဆင်ကိုပဲ လိုချင်တယ်'

ကျီကင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပြီးပါပြီ'

'ခါဆို ထာမှ မလိုတော့ဘူးပေါ့'

'လိုတယ်'

တော်ရုံရှင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ဘာလဲ ...ခင်ဗျားကို ရန်ရှာမှာ စိုးရိမ်လို့လား'

သူက ပြန်မေးလိုက်၏။

'ကျုပ်ထင်တာ မှားလို့လား'

ထိုလူက ပြန်ပြောသည်။

'ကျုပ်က ရွန်ဆင်ကိုပဲလိုချင်တယ်'

သူက ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်ပြီး....

'လွယ်ပါတယ်၊ အထဲဝင်ပြီး လာခေါ်ပေါ့'

ထိုလူကအေးစက်စွာဖြင့်....

'ကျုပ်ဝင်လာရင် ခင်ဗျားအတွက် ကံဆိုးသွားနိုင်တယ်'

သူက ပြုံးလိုက်၏။

'ဒီအလုပ်ကို စပြီး လက်ခံကတည်းက ကျုပ်ကံဆိုးသွားပြီ ဆိုတာ နားလည်ပြီးသားပါ'

ထိုလူက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိခတ်လိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ခင်ဗျားရွေးချယ်တာပဲ၊ ကျုပ်အဆိုး မဆိုနဲ့'

ကျီကင်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

‘ရှူး....’

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့် အတူ မီးခိုးလုံး တစ်ခု အထိ တံခါးဝှံမှ တစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျိုကင်က နောက်ကျွမ်းပစ်၍ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

သူ့ထိုင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်မှာ နောက်ပြန် လဲကျသွားနေသည်။

ကုလားထိုင်တစ်ခုလုံး အနက်ရောင်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျိုကင်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ကျောက်ဟန်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ကျောက်ဟန် သတိထား၊ ပြတင်းပေါက်ကို ဝရုစိုက်’

မီးဖိုခဲဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ကျောက်ဟန်မှာ ငေါက်ခဲထရပ်လိုက်၏။

သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ပြေးသွားမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ခွမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြတင်း၏ တံခါးမှန် ကွဲကြွေသွားသလို သစ်သားဘောင်များ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွား၏။

ဝင်းလက်သော ခားတစ်လက်သည် ပြတင်းတံခါးအား ခြိတ်ဖြတ်လိုက်သည့်အပြင် ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ရောက်လာသော ကျောက်ဟန်၏ လည်ပင်းကို ပိုင်းဖြတ် သွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့....

ကျောက်ဟန်မှာ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

သူ၏ လည်ပင်းသည် ပိုင်းကျသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေ၏။

ကျောက်ဟန်၏ အဖြစ်ကိုမြင်လျှင် ကျိုကင် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ခါးမှခားကို ဆွဲထုတ်၍....

‘ခင်ဗျားသတ္တိရှိရင် အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ’

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ဟား ဟား ဟား’

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

၁၄၀ ဝဏ္ဏအောင်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

‘ခုန်း...ခုန်း’

မြည်သံများနှင့် အိမ်အနောက်ဘက် နံရံတွင် အပေါက်ကြီး တစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျီကင်က ဖဲတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်ဝှေ့သမ်းလိုက်သေးသည်။

လက်နက်ပုန်းများသည် အပေါက်ကြီးဆီသို့ တရစပ် လှည့်သွား၏။

အကယ်၍သာ....

ထိုအပေါက်ကြီးမှ ဝတ်ရုံရှင် ဝင်လာမည်ဆိုပါက ကျီကင်က သေ ထိမှန်သွားမည် ဖြစ်၏။

သို့သော်

အပေါက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူ မရှိပေ။

ကျီကင်သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး အပေါက်ကြီးဆီသို့ ဝေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် အနောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံသံ သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျီကင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး မွေးညှင်း ထသွားမိသေးသည်။

ကျောထဲ စိမ့်ဝင်လာသောကြောင့် ရုတ်ခြည်း နောက်သို့ ခေးဖြင့် ယမ်းလိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ဦးက အနောက်ဘက်မှ ချဉ်းကပ်လာလျှင် သူ၏ ခေးချက် ထိမှန်သွားမည်မှာ မလွဲပေ။

သို့သော်

အနောက်ဘက်၌လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်....

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျီကင် လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ရွန်ဆင်အား တင်ထားသည့် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဝတ်ရုံရှင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဝတ်ရုံရှင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ထဲ ခင်လာနိုင်တာလဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်လိုက်ပြီး....

‘ဘာလဲ မင်းရဲ့ ထောင်ချောက်တွေက ကျုပ်ကို ဘာမှ ဘတ်နိုင်လို့ အံ့ဩနေတာလား’

သူ ပါးစင်ပိတ်ထားသည်။

၁၄၂ ဝဏ္ဏအောင်

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြော၏။

‘လူနဲ့ခွဲတဲ့ ငါးရက်က ဒီအိမ်ကလေးကို ကျုပ်တစ်ခေါင်း
ရောက်လာခဲ့သေးတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား။
ဆင် လွတ်မြောက်လာရင် မင်းက ဒီအိမ်ကို ခေါ်လာလို့
မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတယ်လေ’

‘ဟင်.....ခင်.....ခင်ဗျား’

‘ဟား.....ဟား.....ဟား ဘာလို့ မင်းအံ့ဩသွားလား၊ ကျုပ်
ဟာ ဘယ်လိုလူစား ဆိုတာ မင်းလေ့လာခဲ့သလို၊ မင်းဟာ
ဘယ်လိုလူစားဆိုတာလဲ ကျုပ်က လေ့လာခဲ့တယ်လေ’

‘ဘာ’

ကျိုကင်သည် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ မင်းအကြောင်း လေ့လာလိုက်တော့ ထေ
ချောက်တော့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဒီအိမ်ကလေးကို လာတွေ့
ပေါ့’

ကျိုကင်က နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သူ၏ ထောင်ချောက်များ အသုံးမဝင်တော့မှန်း သိလို့
ထွက်ပြေးလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သူ နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်လျှင် ဝတ်ရုံရှင် သဘော
ကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

ကျိုကင်သည် နောက်ဆုတ်ရင်းမှ လက်ထဲမှ ခမ်းဖြင့် ပစ်
ပစ်လိုက်၏။

‘ငှီး....’

လေတိုးသံနှင့်အတူ ခမ်းမှာ ဝတ်ရုံရှင်ထံ တန်းတန်း မတ်
မတ် မစ်လွင့်သွား၏။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်ပွဲယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ကျိုကင်၏ ခမ်းသည် သူ့လွှက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားတော့
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ခမ်းကို သေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

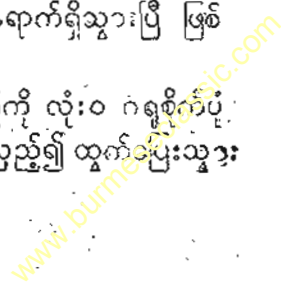
‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ ခမ်းပဲ၊ ခမ်းက ကောင်းပေမယ်
သူက ညံ့တော့ ခက်တာပေါ့’

သူက ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ညို့ တရွေ့ ရွေ့ ဆုတ်သွားလေ
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခမ်းကိုသာ စစ်ဆေးကြည့်နေ
သည်။

ကျိုကင်က အိမ်တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် သူ့ထွက်ပြေးသွားမည်ကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံ
သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်ပြေးသွား
သည်။

၁၄၄ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော်....

ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် ဝတ်ရုံရှင်က စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ကိုင်ထားသော ဓားမှာ မြားတစ်စင်းပမာ ပစ်လွှင့်သွားတော့သည်။

ဓားဦးသည် လေထုကို ထိုးခွဲ၍ ကျိုကင်၏ နောက်ကျောတွင် တန်းတန်းမတ်မတ် စိုက်ဝင်သွားသည်။

‘အား’

ကျိုကင်က လှုပ်ခနဲအော်လိုက်၏။

အရှိန်လွန်၍ ရှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

မြေပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်သော်လည်း မဟန်နိုင်ဘဲ ယိမ်း

ထိုးနေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၍....

‘ခင်...ခင်ဗျား’

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပြီး သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်သွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။

‘မင်းနဲ့ မင်းရဲ့စာပညာ သုံးယောက် စုပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်လောက် ခင်ဆိုင်ရမှာ၊ က ကောင်းရင် ကျုပ်ကိုတောင် အနိုင်ရနိုင်တယ်။ စွဲပေမယ် မင်းက ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လွန်းတယ်၊ ခင်ကြောင့် အခုလို ခံလိုက်ရတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ခုတင်ပေါ်၌ ရှိနေသော ရွန်ဆင်အား နှိုးပေါ် ကောက်ထမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်

တံခါးဝဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

တံခါးဝအနီး၌ ကျိုကင် လဲကျနေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျိုကင်ကို ခုကျော်သွားလေ၏။

ကျိုကင်သည် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသော ဝတ်ရုံရှင်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင်....

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်းထောင့်၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေပြီး လူတစ်ယောက်
လျောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

လဲလျောင်းနေသူသည် ခြေသံကြောင့် လူးလွန် လှုပ်ရှား
သ၏။

ခေါင်းထောင်ကာ ဝင်လာသူကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းအုံး
ပြန်လွှဲနေလိုက်သည်။

ထိုသူမှာ ရွန်ဆင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ခုတင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ကုလားတိုင်
တစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ....

ရွန်ဆင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်း နိုးပြီလား’

ဝတ်စုံရှင်၏ စကားသံသည် အလွန်ညင်သာ ပျော့ပျောင်း
သည်။

ရွန်ဆင်က စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား
ကြည့်နေပြီး မည်သည့်စကားမှ မခံပြောပေ။

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘မင်းအတော်ကြီး သက်သာသွားပြီ တစ်ရက် နှစ်ရက်
ကြာရင်လူကောင်း ပကတိဖြစ် သွားမယ်လို့ သမားတော်ကြီး
ပြောတယ်။ အိပ်ရာထဲ လွှဲနေစရာ မလိုတော့ဘူး’

သေမင်းထံမှအပြန်

တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသော ခြေသံမှာ ဝေးရာ
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။

ထို နောက်....

တံခါးဝရှေ့သို့ရောက်လျှင် ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ကျွန်’

မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွား၏။

အခန်းဝဦးရပ်နေသူက ဝတ်ရုံရှင်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် အတွင်းဘက်ဝင်ကာ အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ထား
လိုက်လေ၏။

ရွှန်ဆင်က ဝတ်ရုံရှင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အေး
သောအသံပြင်း....

‘ခင်ဗျားဘာလိုချင်လို့လဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘မင်းက တဲ့တိုးမေးတာကို ပြောဖို့ စောပါသေးတာ
ရွှန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားမှာ အချိန်ရှိပေမယ် ကျုပ်မှာအချိန်မရှိဘူး’

‘သုသညီ ပြောရင်းလဲနေရာမှထထိုင်လိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး မင်းအတွက် ကျုပ်အချိန်ပေးပါမယ်’

ရွှန်ဆင်က ပြတ်သားစွာဖြင့်....

‘ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် အချိန် မပေး
ဘူး’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဘယ်ကိစ္စမဆို အပေးအယူ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ အသက်
ကျုပ်တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ၊ မင်းလိုလား
ဟာ သေသွားတာထက် အသက်ရှင်နေတာက ပိုပြီး အသက်
ထားမဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ဝတ်ရုံရှင်အားစိုက်ကြည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအသုံးချဖို့ ရည်ရွယ် ထားတယ်ပေါ့’

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်...မင်းက အသက်တန်ဖိုး ပြန်ပေး မယ်လို့
ပြောထားတယ်’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ ဘယ်လောက်လဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က လက်သုံးခချောင်းထောင့်ပြလိုက်ပြီး....

‘အသက် သုံးချောင်း’

ရွှန်ဆင် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။

ဝတ်ရုံရှင်အား မမှီဝဲမသန်ကြည့်ကာ....

ကျုပ်အသက်က ဒီလောက်တောင်တန်ဖိုးရှိလား’

‘ဒီသက်မကပါဘူးဗျာ၊ ဟား....ဟား....ဟား’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြောရင်း သဘာကျစွာ ရယ်ခင်ခင်လိုက်ခင်ခင်

ရွှန်ဆင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောခြင်းကို ရပ်ကာ ဆက်ပြောလိုက်

'မင်းအသက်ဟာ တခြားအသက်ဆယ်ချောင်းထက်
ဖိုးရှိတယ်လို့ ကျုပ်ယု ကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်
ချောင်းလေးက အကြွေးပြန်ဆပ်ရင် လုံလောက်ပါပြီ'

ရွှန်ဆင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
ဝတ်ရုံရှင်က စိတ်ဝင်စားစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။
'ကျုပ်ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ'

ရွှန်ဆင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ သံ့ သံ့ ထွက်ပေါ် လာ
သည်။

'ကျုပ်က သူများခိုင်းတာ လုပ်မယ် သူ့လို ထင်ရင် ခင်
မှားသွားမှာပေါ့'

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။
'ဟား.....ဟား.....ဟား၊ ရွှန်ဆင် မင်းဟာ ကြေးစား
ယောက်ပါ၊ ကြေးစား တစ်ယောက်ဟာ သူများ ခိုင်း
မလုပ်လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါ'

ရွှန်ဆင်က အသံမာမာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။
'သူများ ခိုင်းရင် လုပ်တာ မှန်ပေမယ့် ကျုပ်လုပ်
လုပ်မှာပေါ့'

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ အခုလဲ ကျုပ်ခိုင်းတာ မှန်ပေမယ့် မင်း
ထံတိုင်လုပ်ချင်လို့ ဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့'

'ခင်ဗျားက သေချာပေါက် တွက်ထားတာဘိုး'
'မင်းဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ ဆိုဘာ ကျုပ်သိပါ
မယ်'

ရွှန်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။
'ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ ရမယ်ထင်ရင် မှားသွား
မယ်'

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....
'စိတ်ချ ကျုပ်ကမင်းကို တစ်ထစ်ချယု ကြည့် ဆားတာ
တုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက အသက်အထွက်ကြေး ပေး
မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်'

ရွှန်ဆင်က ဇွန်နည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်
လိုက်ကာ....

'ကောင်းပြီ.... ကျုပ်ပေးမယ်'
'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ၊ ဒီလိုမှပေါ့'
'ဒါပေမယ့် ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ်'

ဝတ်ရုံရှင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။
'ကောပေါ့'

‘ကျုပ်ကို တစ်လအချိန်ပေးရမယ်’

ဝတ်ရုံရှင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ရွန်ဆင်အား စိတ်ကြည့်နေ၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ’

ရွန်ဆင်က ပြန်ဖြောလိုက်သည်။

‘တစ်လအတွင်း ကျုပ်လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရဦးမယ်’
ဝတ်ရုံရှင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဘလဲ၊ မင်းက ကျန်းစန်ဆီကို ပြန်ပြီးသွားမလို့ မဟုတ်လား’

ရွန်ဆင်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းက မပြီးဆုံးသေးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်ပြီးလုပ်ချင်တာ မင်းအတွက် ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ’

ရွန်ဆင်က တည်ကြည်စွာဖြင့်...

‘အနည်းဆုံးတော့ ကျုပ်အလုပ်အပ်ခဲ့တဲ့ လူအပေါ်မှာ ကတိတည်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘မင်းကို သူ့ဌေးကြီးကျန်းစန်ကို အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ အလုပ်အပ်ခဲ့တဲ့သက် ဘယ်သူလဲ’

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်က ကြားကတဆင့်ကနေ အလုပ်လက်ခံခဲ့တာပါ’

ဝတ်ရုံရှင်က လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒပြည့်ဝပြီးရင် ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးရမယ်’

‘ပြောပါ၊ ကျုပ်ပေးလျော်ရမယ် အသက်သုံးချောင်းက အယ်သူးတူလဲ၊ ကျုပ် ဒီကိုပြန်လာပြီး ခင်ဗျားပြောပြတဲ့ စကားကို နားထောင်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ အခုတစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါ’

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရွန်ဆင်မှာ မည်သို့သောလူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း သူသည် ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်ထားသည်။

ရွန်ဆင်ကိုအသုံးချဖို့ သူအနေဖြင့် အချိန်များစွာနှင့် ငွေများစွာ အတုန်ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့...

ထိုအခွင့်အရေးကို လက်ဝယ်ရရှိခဲ့ချေပြီ။

‘ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို အသေအချာနားထောင်ပါ’

‘အပီတေ ပြောမနေပါနဲ့၊ အဓိကကံစတာ ပြောပါဗျာ’

၁၅၄ ဝတ္ထုအောင်

ဝတ်ရုံရှင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

‘မင်းလျော်ပေးရမယ် အသက်သုံးချောင်းဟာ ပထမ အသက်က ပန်းဝင်္ကပါသခင်မို့လေး စုမာ၊ ဒုတိယအသက်က မရုဏတောင်ကြားက မုကျုံးပဲ’

ရွှန်ဆင်က နားစိုက်ထောက်နေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ာ....

‘မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

ရွှန်ဆင်က ပခုံးတုန်ကာ....

‘ခင်ဗျားရဲ့စကား မဆုံးသေးဘူး မဟုတ်လား’

ဝတ်ရုံရှင်က သက်ပြင်းချကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘တတိယကတော့ ထောက်လှမ်းရေးမှူး မင်းယန်ပဲ’

ရွှန်ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အတော်အထင်ကြီးနေပါလား’

ဝတ်ရုံရှင်က မယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်က မင်းကိုအထင်ကြီးတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းလို လူမျိုးက လောကပေါ်မှာ နှစ်သောက်မရှိဘူးဆိုတာ သိထားလို့ပေါ့’

ရွှန်ဆင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ... ကျုပ်ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီ၊ မင်းလဲ နား ထောင်ပြီးပြီ၊ ဒီခံတွဲ ကြိုက်တဲ့အချိန် ဒီကနေ ထွက်သွားနိုင် တယ်၊ မင်းသဘောနဲ့ မင်းကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်’

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရွှန်ဆင်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်အတွက် အချိန်အများကြီး ပေးရလိမ့်မယ်’

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ဟာ.... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လိုအပ်သလောက်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား’

ရွှန်ဆင်က မေးလိုက်သည်။

‘လိုအပ်သလောက် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်လိုအပ်မယ် လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘တစ်နှစ်ဆိုရင် လုံလောက်မယ်လို့ ထင်တယ်’

‘တစ်နှစ်ဆိုတာက....’

ရွှန်ဆင်၏ စကားမဆုံးမီ ဝတ်ရုံရှင်က ကြားဖြတ်ပြော လိုက်၏။

‘ဘာမှလှုပ်မနေနဲ့၊ တစ်နှစ်အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ’

‘မဖြစ်ရင်ကော’

ဝတ်ရုံရှင်၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

ရွှန်ဆင်ထံမှ ထိုစကားမျိုး ကြားရမည်ဟု သူမထင်ခဲ့ပါ လျှော့

၁၅၆ ဝဏ္ဏအောင်

‘မဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းအသက်ကို ပြန်ယူမယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရွန်ဆင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က သူ့အားအတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ

သည်။

ပြီးလျှင် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ထွက်ခွာသွားတော့
သည်။

* * *

တစ်ကျော့ပြန်

‘ချလွင်...ချလွင်’

ချိုလွင် သာယာသော ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှပင် ကြီးမား ခန့်ငြားသွသည့် ကျွန်း
တံခါးကြီး ပွင့်သွား၏။

အတွင်းဘက်မှ အိမ်ဖော် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားသည့် လူရွယ်လေး တစ်ဦး ထွက်လာ၏။

ထိုလူရွယ်လေးမှာ အိမ်တံခါးဝရှေ့၌ ရပ်နေသည့် လူကို
မြင်လျှင်....

‘ဟာ...သုဌေးကြီး ကျန်းစန့်ပါလား၊ အိမ်လဲကို ကြပါ
ခင်ဗျာ’

၁၅၈ ဝဏ္ဏအောင်

ဟု ရိုနှိုသေသေ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။

တံခါးအပြင်ဖက်၌ ရပ်နေသူမှာ သူဌေးကြီး ကျန်းစန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းစန်က ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသော ယွန်းသေတ္တာ တလုံး ကိုင်ဆောင်လာ၏။

သူသည် လူရွယ်ကို ကျော်၍ အိမ်ထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းတို့ဆရာ ရှိလား’

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်သွားပြီး အကြောင်းကြားပေးပါမယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ ကြွပါ ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ’

ကျန်းစန်က အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

လူရွယ်က နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များ ချပေးသည်။

ပြီးလျှင်....

အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မကြာပါချေ။

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ဦး ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဗိုင့်ဗိုင့်ရှိပြီး အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ကျန်းစန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးညွတ်ဂါ ဝပြုလိုက်၏။

‘သူဌေးကြီး စိန်ကျိကို ဂါရုဇ်ပြုပါတယ်’

အတွင်းဘက်မှ ထွက်လာသူက လက်ဝေ ယမ်းပြရင်း....

‘ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ကျန်းစန်ကိုး၊ ထိုင်ပါ...ထိုင်

ပြောရင်း ကျန်းစန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရောက် ထိုင် နိုင်လေ၏။

ကျန်းစန် ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် စိန်ကျိက မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လို ကိစ္စများ ရှိနေလို့ စောစောစီးစီး ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့တာလဲ’

ကျန်းစန်က ရယ်မောစွာဖြင့်....

‘ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ၊ ဟောဒီပစ္စည်းကို လက်ခံပါဗျာ’

ပြောပြီး ယွန်းသေတ္တာလေးအားဖွင့်၍ စိန်ကျိရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

သေတ္တာလေးထဲ၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ငွင်းလက်တောက်ပသော ရွှေတုံးများ ရှိသည်။

စိန်ကျိက ရှေ့တုံးများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စိတ်မဝင်စေသလို နေလိုက်၏။

‘အိုဗျာ... ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ တမင်သက်သက် ခုက္ခလို...’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ် အသက်ရှင်တာ၊ ခင်ဗျားကျေးဇူးဆပ်လို့ မကုန်ပါဘူးဗျာ’

‘ဒါတွေကို အမှတ်မထားပါနဲ့’

ကျန်းစန်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဝီလို မလုပ်ပါနဲ့လေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပါဗျာ၊ ဗျားသာ ကြိုတင် သတင်းမပေးရင် ကြေးစား ခားသမားဆင် ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတာ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ကြောင့် ရွန်ဆင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးခပ်မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပါတယ်’

စိန်ကျိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ မတော်တဆ ကြုံကြိုက်ပြီး ငါ့သိခဲ့ရတာပါ။ ကြားရတဲ့ သတင်း ထူးခြားလို့ ခင်ဗျားချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားစီးကုန်ကို သွားပြီး ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ရင် အတောင်းဆုံးပါပဲ။ လက်ထောက် မင်းယန်ဆိုတဲ့လူ ဖမ်းဆီးပေးလို့ သာ ကြေးစားသမား ရွန်ဆင်ကို ဖမ်းမိခဲ့တာ မဟုတ်လား’

ကျန်းစန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍...

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ စီးကျင်ကို သွားပြောလိုက်တော့ သလက်အောက်က မင်းယန်ကို သွတ်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါတောင် နှိပ်ဆင်လက်ချက်နဲ့ မင်းမူသမ်း အတော်များများ ဒုက္ခရောက်သေးတယ်...’

‘နောက်ဆုံးတော့လဲ ရွန်ဆင်ကို ဖမ်းမိသွားတာပဲ မဟုတ်ဘူး’

စိန်ကျိက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

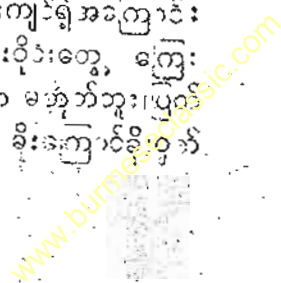
‘အင်း... ရွန်ဆင်ကို ကွပ်မျက်လိုက်ပြီ ဆိုတာ တစ်မျိုးအတူ ရင်အေးရတာပေါ့ဗျာ၊ နို့ မဟုတ်တော့ တယ်တော့ ကွေးပေးမလဲ စိုးရိမ်မိနေရတာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဘာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

သူက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ကျန်းစန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

‘အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... စီးကျင်ရဲ့ အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူက သောင်းကစားဝိုင်းတွေ၊ ကြေးစားမယ်ဂေဟာ ရှိနေတာကို သဘောကျတာ မနှုတ်ဘူး၊ ပြုတ်ပြတ်သားသား နှိမ်နင်းနေတာ၊ ဒါကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဆပ်နေရတယ်’

သူက စကားဆက်သည်။

'ဒီလိုလုပ်မှလဲ ငွေက ပိုများလာတယ်၊ မကြာခင် မြို့မြောက်
အက်မှာ လောင်းကစား ဂေဟာတစ်ခု လျှို့ဝှက်ပွင့်ဖို့ စီစဉ်
ထားသေးတယ်....

'ဒီလုပ်ငန်းတွေဟာ မကောင်းမှု ဝုစရိုက်လုပ်ငန်း ဆို
မယ် မြီးမြီးမြက်မြက် ရတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ဟား....ဟား....
ဟား'

ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။
စိန်ကျိလည်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။
ကျန်းစန်က ဆက်ပြော၏။

'ခင်ဗျားရဲ့ အရောင်းအဝယ်ရော ဝန်ထုပ် အတော်မြတ်ခဲ့
တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ကျုပ်တောင် ငွေရင်းစိုက်ပြီး
အစုံစပ်ဝင်မလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ'

ရယ်မောနေသော စိန်ကျိ၏မျက်နှာတည်သွားပြီး လက်
ကပြကာ....

'သည်းခံပါဗျာ... ခါဘော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်လုပ်ငန်းက
လျှို့ဝှက်လုပ်ကိုင်ရတယ်၊ အသတ်အန္တရာယ်များတယ်၊ ခင်ဗျား
သိနေတာပဲ လွန်လွန်းပြီ၊ ခင်ဗျားက တယ်လဲအနံ့ ခံကောင်း
တာကိုး'

ကျန်းစန်က ရယ်မောလိုက်၏။

'ဟား....ဟား....ဟား၊ ကျုပ်ကငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို
လုပ်ကိုင်ဖို့ ခန့်မလေးတော့ဘူး၊ ယူးခြားတဲ့သတင်းတွေကို
စိန်ကျိမပြတ် နားထောင်နေခဲ့ဖူးရဲ့ ရတာပေါ့'

စိန်ကျိက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်....
'ဂဲ.... စကားပြောလို့ တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ကျုပ်မှာက
စရာအလုပ်ကလေးတွေ ရှိနားသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်....'
စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ကာ ကျန်းစန်ကို စိုးရိမ်ကြည့်
ကုန်၏။

ကျန်းစန်က အလိုက်သိစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှတက်ကာ....
'ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဟန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်
တွေကို ပြုန်းပစ်သလိုဖြစ်ရတာ တောင်းပန်ပါဘယ်'
စိန်ကျိက ခေါင်းခါယခါးလိုက်ပြီး....

'ဟာ....ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါဘယ်ဗျာ'
'ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး
ခေါက်လာပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဦးမယ်'
ကောင်းပြီလေ၊ လာခဲ့ဦးပေါ့'

ကျန်းစန်က နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေ့မှန်းတည်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။
နေရောင်ခြည်မှာ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးသို့ လွှမ်းခြုံ
ထားသည်။

ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်ဒဏ်ကြောင့် လမ်းများပေါ်
လူရှင်းနေသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲဘေးရှိ ခြံဝင်းကြီးအတွင်းမှ လှပခန့်ညား
သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မှာ နေရောင်ခြည်အောက်၌ တိတိ
ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။

ထိုစံအိမ်ကြီးရှေ့၌ ရောင်စုံပန်းများ စိုက်ပျိုးထားသည့်
ပန်းဥယျာဉ်နှင့် ရေကန်ငယ်ရှိသည်။

ခြံဝမှ စံအိမ်အထိ ကျောက်ဖြူပြားများ ခင်းကျင်းထား
သည်။

‘ဒေါက်...ဒေါက်’
ကျောက်ပြားများအပေါ်မှ နင်းကဲ့ လျှောက်လာသော
ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

ကျောက်ပြားလမ်းအတိုင်း လူတစ်ယောက် လျှောက်လာ
သည်။

ထိုလူမှာ သူဌေးကြီးကုန်းစန်ပင် ဖြစ်လေသည်။
ကုန်းစန်းသည် စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်...

‘ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ငါပြန်လာတာတွေ
တစ်ယောက်မှ ထွက်မကြိုကြပါလား’

သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော်
လည်း မည်သူ့ဘေးသို့တစ်ယောက်မျှ ကြားဟန်မဘူးပေ။

ကုန်းစန်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘ဘယ်လိုလဲကွ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘာဘူးလား၊ အား
ဆုံး သေကုန်ကြပြီလား’

သူသည် ထပ်မံ၍ အော်ပြောလိုက်လော်လည်း တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မတွေ့ရပေ။

ကုန်းစန်လည်း ဒေါသထွက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခြေဆောင်
ခင်းပြီး ဝင်သွား၏။

သူသည် အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား
သည်။

အဝကြောင်းမှာ...

ညှော်ခန်းအတွင်းရှိ အိမ်ထောင်ပရိသတ်အား ပစ္စည်းများမှာ
ဆွဲပြိုကျနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ
သည်။

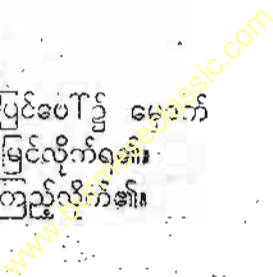
ကုန်းစန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

‘ဘာဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

ဟု မပြောရင်း ချော့ဆက်ဝင်သွား၏။

အတွင်းဘက်ရောက်သွားလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မှောက်
ထွက် လဲကျနေသည့်တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကုန်းစန်က ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသူမှာ သူ၏တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေပြီး သေဆုံး နေပြီဖြစ်၏။

'ဟင်....ဘယ်သူက ငါ့အိမ်ထဲဝင်ပြီး သောင်းကျန်းသွား တာလဲ'

ရွန်ဆင် ရောက်လာပြီးချိန်မှစ၍ ကျန်းစန်က လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို အခကြေးငွေ အမြောက်အမြား ပေးကာ သူ့အားကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ငှားရမ်းထားခဲ့ လေသည်။

ယခုလဲကျ သေဆုံးနေသူမှာ သက်တော်စောင့် သိုင်း သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

'တောက်.... လူဆိုးဓားပြတွေ ငါ့အိမ်ထဲ ဝင်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပြီထင်တယ်'

ပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် လှေကားနှံဘေး၌ လဲကျ သေဆုံးနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူမှာ ဒုတိယမြောက် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား ဖြစ် လေသည်။

လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးနေ ပြီး အိမ်ဖော်များ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

ကျန်းစန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ၏။

အိမ်ထဲ၌ နေရသည်မှာ လုံခြုံမှုမရှိတော့ဟု တွေးလိုက် မိသည်။

ကျန်းစန်က သူ၏အခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

သူ၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အံ့ဩသိက်သန့် သွားသည်။

သူ၏အခန်းမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေပြီး အခန်းခထောင်ရှိ ခုတင်ပေါ်၌ ရှေ့၊ ငွေ၊ ကျောက်သံယတ္တိများနှင့် ငွေစက္ကူများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျန်းစန်သည် စဉ်းစားတွေးခင်ခြင်းပင် မပြုဘောဘဲ ခုတင်ရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။

ထိုစဉ်....

'ဟား....ဟား....ဟား'

ရယ်မောသံတစ်ချက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်၍ သာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

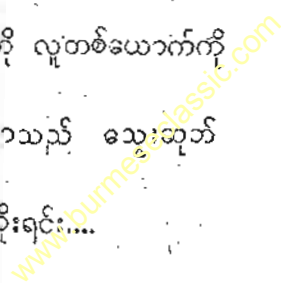
ကျန်းစန်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

ထိုအခါ....

တံခါးနောက်ကွယ်မှ ထွက်လာသလို လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ကျန်းစန်၏မျက်နှာသည် သွေးဆူဘဲ သွားသလို ဖြူဖပ်ဖြူခရင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးရင်း....

‘မင်း...မင်း...တစ္ဆေသရဲများလား’

‘ဟား... ဟား...ဟား’

တံခါးနောက်မှ ထွက်လာသူက သဘောကျူစွာရယ်မောနေပါသည်။

ကျန်းစန်က နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားရာ ခုတင်အနီးသို့ ရောက်သွား၏။

‘မင်း...မင်း...ရွှန်ဆင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရွှန်ဆင်ပဲ’

ကျန်းစန်က မယုကြည်နိုင်စွာဖြင့်...

‘မင်း...မင်း... သေပြီမဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်ကို ဖြင်နေရတာတောင် သေပြီလို့ ပြောချင်သေးလား’

‘မင်း...မင်း...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့လေ’

ကျန်းစန်မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွားလေသည်။

ရွှန်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။

‘ထမတစ်ကြိမ် ရောက်လာတုန်းက ခင်ဗျားကြောင့်’

ကျုပ် ဝှက်ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ့မှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး’

‘မင်း...မင်း’

ရွှန်ဆင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘စိတ်ချ၊ ပီရနဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်စေရမယ်’

သူသည် ပြောပြီး ခင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူက ကျန်းစန်အား စိုက်ကြည့်၍...

‘ခင်ဗျားအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ် ရေတွက်လို့ သုံးကြိမ်ပြည့်မှ ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်မယ်၊ လွတ်အောင် ခြေပေတော့၊ ကဲ...စပြီ၊ တစ်...’

ကျန်းစန်က ထွက်ခွာပြေးပါ။

လက်နှစ်ဖက် ကာပြုရင်း...

‘ကျုပ်...ကျုပ် တောင်းပန်ပါဘယ်၊ ဟောသီမှာ ရှိသမျှ ချွေခွေတူ ယူသွားပါ၊ ကျုပ်အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ’

ရွှန်ဆင်က သူ၏ တောင်းပန်စကားကို လုံးဝ အရေးမစိုက်ပါချေ။

‘နှစ်...’

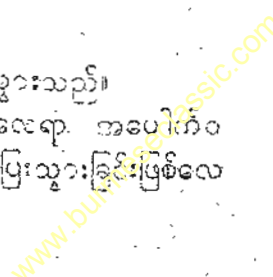
ဟု ထပ်မံ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျန်းစန်မှာ ဓာတ်ပြုံး တောင်းပန်နေ၍ အကျိုးမထူးဟု ဆုံးလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

ရွှန်ဆင်က အပေါက်ဝကို ပိတ်ထားလေရာ အပေါက်ဝ ဘက်သို့ မပြေးနိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြေးရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။
 သို့သော်....
 အိမ်အပေါ်ထပ် ပြစ်နေ၍ အောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်း...
 မလွယ်ကူပေ။
 ရွန်ဆင်ဘက် လှည့်၍....
 'ကျုပ်....ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ'
 ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။
 ရွန်ဆင်က လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ....
 'သုံး....'
 ဟု ရေတွက်ပြီး ရှေ့တိုးသွား၏။
 ကျန်းစန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်လာသေ
 သည်။
 'မ....မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ'
 ရွန်ဆင်က ရယ်လိုက်သည်။
 'ဟား ဟား ဟား အခုမှ သေရမှာ ကြောက်နေတ
 ပေါ့၊ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု ခုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေ
 ပြန်ကြည့်ဦး....'
 'ခင်ဗျားကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျခဲ့ရသူတွေ
 ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးရှုံး ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသူတွေ အသက်သေဆုံး
 ရသူတွေ ခုနဲ့ဒေး ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ။ အ
 ကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ'
 ရွန်ဆင်က ရှေ့တိုးသွားပြီး ခေးဖြင့် ဝေ့ယမ်း ခုတ်ချ
 ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျန်းစန် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။
 'အမယ်လေး'
 သူ့မာ ပြတင်းပေါက် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်စဉ် ပြတင်း
 ပေါက်ဘံခါး ပွင့်သွားပြီး အရှိန်လွန်၍ အောက်ဘက်ပြုတ်ကျ
 သွားလေ၏။
 ကျန်းစန်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။
 အောက်ဘက်သို့ ခုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။
 ရွန်ဆင်က ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်မှအောက်
 သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ....
 ကျန်းစန်မှ ဖြေပေါ်၍ ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည့်ကို
 တွေ့မြင်ရ၏။
 သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်ကို တွေ
 မြင်ရ၏။
 ရွန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ထို နောက်....
 ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။
 ကျန်းစန် သေဆုံးသွားခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးဖို့ သူစိတ်
 ကူးပါချေ။
 သူ့အတွက် သွားစရာ တစ်နေရာ ရှိသေးကြောင်း စိတ်ထဲ
 ဆော်မှု ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျန်းစန်၏ တိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးနေ့စွဲက မြို့လယ်ပိုင်းဆီ
သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွား၏။

မကြာပါချေ။

သေးငယ်လှသော အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်
သွားလေတော့သည်။

သေးငယ်လှသော အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

ရွှန်ဆင်က အရက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝစ်လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။

ရွှန်ဆင် ရောက်သွင် ဆိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ စားပွဲထိုးလည်း

ဖြစ်သော အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူက လာရောက် ကြံ
ဆိုလေ၏။

'ကြပါဆရာ...ကြပါ'

ရွှန်ဆင်က သူ့အား အရေးမစိုက်ဘဲ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာ
၌ စားပွဲတစ်လုံး၌ သွားရောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

'ကျုပ်အတွက် အရက်တစ်အိုးနဲ့ မြေပဲဆန်တစ်ပွဲ ယူလာ
ခဲ့ပါ'

ဆိုင်ရှင်လည်း ချက်ချင်းပင် အရက်တစ်အိုးနှင့် မြေပဲဆန်
တစ်ပွဲ ယူလာပြီး ချထားပေး၏။

ရွှန်ဆင်သည် စကားလုံးဝ မပြောဘဲ အရက်သောက်လိုက်
မြေပဲဆန် စားလိုက် တစ်ယောက်တည်း အလုပ် ရှုပ်နေလေ
သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများကမူ ဆိုင်အပေါက်ဝမှ မခွာချေ။

ဆိုင်အပေါက်ဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက် လာမည့် အလား
မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

မကြာပါချေ။

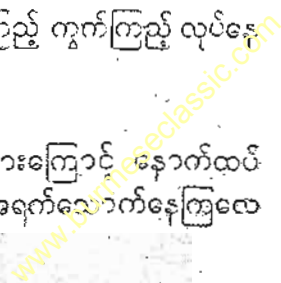
ခြေသံများ ထွက်လာပြီး ထိုင်ထဲသို့ လူနှစ်ဦး ဝင်လာကြ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော အဝတ်အစား
များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့သည် ရွှန်ဆင်အား ကျွန်ကြည့် ကျွန်ကြည့် လုပ်နေ
သည်။

သို့သော်...

ရွှန်ဆင်၏တင်းမာသောမျက်နှာထားကြောင့် နောက်ထပ်
မကြည့်ကြတော့ပဲ ကိုယ် ဘာသာ အရက်သောက်နေကြလေ
သည်။

သူတို့အာရုံပြောင်းသွားကြသည်နှင့် မကြာမီ စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အခုတလော’ တို့တွေ့တာမှအလုပ်မဖြစ်တော့ အကောင်းစားအရက်သောက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှထင်တယ်။’

နောက်တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်း ဆက်နေမယ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်။ တို့သာအဆင်မပြေတာ ဟုတ်ကတော့ အခုတလောအဆင်ပြေနေပုံရတယ်’

တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အေးကွ...ဒီကောင်အခုတစ်လော ငွေရွှင်နေတယ်။ ဒီဆိုင်ကိုတောင် မလာတော့ဘူး။ စိပ်တန်း စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ တက်ပြီး စားသောက် နေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။’

‘ဒီကောင်နဲ့ တွေ့လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘အရက်တိုက်ခိုင်းမလို့ပေါ့။’

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပထမလူက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိုတော့ သူ့လာဦးမှာဘဲ’

‘လာရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

သူတို့၏ ပြောစကားများကို ရှုန်ဆင်သည် မသိသော အားခွင့်နေ၏။

ဟုတ်ဟူသော လူတစ်ယောက် အမည်ကြားရလျှင်ခေါင်းထောင်လာသည်။

ထိုင်ရာမှ ထကာ ထိုလူနှစ်ယောက်ထံ သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။ အရပ်ရှည်သော လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

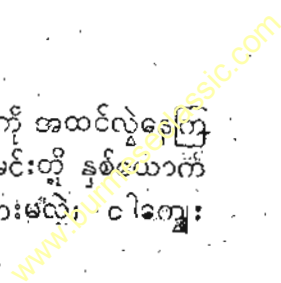
‘ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟုတ်တောင် ရောတ်လာပြီ’ တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း....

‘ဟေ့...ဟုတ်လူစမ်းပ ဦးကွ။ တို့တွေ မင်းကို စောင့်နေတာ အခုတလော မင်းက ငွေစ ရွှင်နေတော့ ငါ့တို့ကို အောင်စမနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။’

ထိုအခါ....

ဝင်လာသူက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ဟား...ဟား...ဟား။ မင်းတို့က ငါ့ကို အထင်လွဲနေကြတိုင်း၊ ငါ့မှာအလုပ်များလို့ ပါကွာ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက် အမြဲတမ်း သတိရပါတယ်။ ဇာ...ဘာစားမလဲ။ ငါ့ကျေး’

ပြောရင်း ပထမရောက်နှင့်နေသူ နှစ်ယောက်၏ စားပွဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဟူထုံရောက်လာလျှင် ရွန်ဆင် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်
သည်။

မင်းက ဟူထုံမဟုတ်လား၊

ဟူထုံက ရွန်ဆင်အား မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

‘ဟုတ်တယ်ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်လဲခင်ဗျားကို မသိ
ပါလား၊’

ရွန်ဆင်က အသံမာမာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းသိစရာမလိုဘူး၊ ယင်းချစ်ဘယ်မှာလဲ’

‘ဘာ’

‘ယင်းချစ် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတာ’

ဟူထုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မသိဘူး’

‘ဝိုန်း’

သူ၏စကားဆုံးလျှင် ရွန်ဆင်၏လက်သီး၏ သူ၏မေးစေ
ကို တန်းတန်းမှတ်မတ် ထိုးဝင်သွား၏။

ဟူထုံမှာ လူရော ကုလားထိုင်ပါ ဝိုန်းခနဲကျသွားသည့်

ဟူထုံ၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှထကာ ရွန်ဆင်အား တိုက်ခိုက်ငိုက်
သည်။

သို့သော်...

ရွန်ဆင်က လက်နှစ်ဖက်ခပ်သမ်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်
သည်နှင့်...

ဝိုန်း’

အား’

အား’

ခားရှသော အော်သံများနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေ
ယား လက်ကားယားဖြင့် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သူတို့သုံးယောက် လူးလိမ့်ထလာချိန်၌ ရွန်ဆင်က ခပ်
သွက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

အား’

အွန်’

အမလေး’

ခားရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ သုံးယောက်စလုံး
ပြင်ပေါ် လိမ့်နေကြလေသည်။

ရွန်ဆင်က အဆက်မပြတ်ကန်ကျောက်နေသောကြောင့်...
အော်ပါတော့ဗျာ’

ကျုပ်တို့ အရှုံးပေးပါဘယ်’

ကြောက်ပါပြီဗျာ’

နှစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍တောင်းပန်လိုက်မှ ရွန်ဆင်
နေ့ရက်ဆုတ်လိုက်၏။
က ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆဲကာ ထိုင်ခါလိုက်ပြီ။

၁၇၈ ဝဏ္ဏအောင်

‘ကဲ...ပြောစမ်း၊ ယင်းချစ် ဘယ်မှာလဲ’
 ဟူထိုက လူးလိမ့်ထလာရင်း....
 ‘သူ...သူ...ဆုံဆည်းရာတည်းခိုခန်းမှာ ရှိပါတယ်’
 ရွန်ဆင်က သေချာစေရန် ထပ်မေးလိုက်သည်။
 ‘မင်းပြောတာ သေချာတယ်နော်’
 ယူထိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘သေချာပါတယ်’
 ‘တောင်းပြီ၊ ကျုပ်သွားရှာလို့ မတွေ့ရင် မင်းသေချာ
 ပြင်ထား’
 စကားဆုံးလျှင် ရွန်ဆင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်
 ခဲ့သည်။
 စားသောက်ဆိုင်မှ ကျသင့်ငွေကိုပင် ပေးချေမသွားဘဲ
 လည်း ဆိုင်ရှင်က တောင်းဖို့စိတ်မကူးပါချေ။
 ရွန်ဆင်ထွက်သွားမှ ဟူထို၏ အဖော်နှစ်ယောက်က
 လိမ့် ထလာပြီး တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။
 ‘ဟူထို...ဇီလူက ဘယ်ကလူလဲကွ၊ နတ်တော် လက်
 ပြောင်တဲ့ လူပဲ’
 ‘ဟုတ်တယ်တေ၊ ကံကောင်းလို့ အရိုးတွေ ကျိုးမ
 တာ’

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ထောက်ခံ၍ ပြောဆိုလိုက်
 သည်။
 ဟူထိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ‘သူ့ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဝါပေးမယ်
 ယင်းချစ်က သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခု စပ်ပေးခဲ့တာကိုတော့
 သိတယ်’
 ‘ဘာ...အလုပ်စပ်ပေးတယ် ဟုတ်လား’
 ဟူထိုက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်၏။
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ‘ဘာအလုပ်လဲ’
 ‘လူတစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်ဖို့လို့ ပြောတယ်’
 ‘ဗျာ’
 ဟူထို၏ အဖော်နှစ်ယောက်သည် ထူးလွယ်သွားကြလ
 သည်။
 ဟူထိုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်ပြီ၊ သိပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူဖို့ ယင်း
 ချစ်က ပြောတယ်’
 တစ်ယောက်ဟ နားမရှင်းတန်ဖြင့်....

'နေပါဦး၊ ယင်းချစ်က ဘာကြောင့် သူ့ကိုငှားတာလဲ၊
တစ်သူ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့လို့'

ဟူထိုက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ယင်းချစ်က ကြားဖွဲ့စား တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကိုခိုင်းတဲ့သူ
ရှိလို့ နေမှာပေါ့၊ သူ့ဌေးကြီးကျန်းစန်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပါ'

တစ်ယောက်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

'အင်း... ဒီကိစ္စက ပြဿနာတော့ဖြစ်ပြီ ထင်တယ်'

ဟူထိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်'

ကျန်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

'တို့တွေလိုက်သွားရင် ကော့င်းမယ်၊ ဒီလူက ယင်းချစ်ကို
ခုကွဲပေးချင် ပေးလိမ့်မယ်'

ဟူထိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ဒီလူက ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ
မင်းတို့သိပြီးပြီ ဟုတ်လား၊ ငါတို့လိုက်သွားရင် ယင်းချစ်
ကို မကူနိုင်တဲ့အပြင် ခုကွဲရောက်သွားမှာပေါ့'

တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အေး... ခါလဲဟုတ်တာပဲ'

ဟူထိုက ပြောလိုက်သည်။

'အေး... ငါတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အရက်
သောက်နေကြတာက အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်'

သူ့တို့သုံးယောက်မှာ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့သိုင်လိုက်ကြ
သည်။

ထို့နောက်....

'ဟေ့... အရက်တစ်အိုးနဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ ယူ
လာခဲ့'

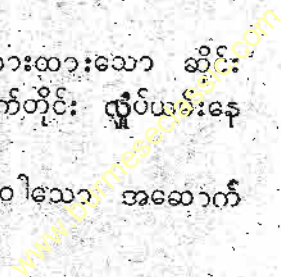
ဟူထိုက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်လှမ်းမှာလိုက်လေတော့
သည်။

ဆုံဆည်းရာ တည်းခိုခန်း...

ဆုံဆည်းရာ တည်းခိုခန်းဟု ရေးသားထားသော ဆိုင်း
ဘုတ်မှာ လေဝေ ယမ်း တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း ထွပ်ယမ်းနေ
သည်။

ထိုတည်းခိုခန်းမှာ ခန့်ညားထည်ဝါသော အဆောက်
အအုံ တစ်ခုဖြစ်၏။

၁၈၂ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုတည်းခိုခန်းသည် စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး လောင်းကစားဝိုင်းများလည်း ရှိလေသည်။ ဆိုဆည်းရာ တည်းခိုခန်းသို့ လူတိုင်း ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပေ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၊ ငွေကြေး တတ်နိုင်သူများသာ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဆိုဆည်းရာ တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင် မာန်ဖိခနသော ကျားသစ်နက်ပုံပါသည့် ခေးတစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ရွန်ဆင်ပင်ဖြစ်၏။

သူသည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာရင်း အဆောက်အဦးထဲသို့ လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အပေါက်ဝ ခေးတစ်ဘက် တစ်ချက်၌ စောင့်ကြည့်နေသော အစောင့် နှစ်ယောက်က သူ့အား တားဆီးလိုက်ကြလေသည်။

'တယ်သွားမလို့လဲ'

ရွန်ဆင်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဆက်ပြော လိုက်လေတော့သည်။

'လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တယ်'

'ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်သလဲ ပြောပါ။ ဒီနေရာမှာ လူတိုင်း ဝင်ထွက်လို့ ရတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူးဗျ'

ရွန်ဆင်က ခေး ယက်ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး...

'ယင်းချစ်'

အစောင့်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

'ဪ... ကြားမို့စား ယင်းချစ်လား၊ သူ မလာဘူးဗျ'

သူက အသံမာမာဖြင့်...

'သူဒီမှာရှိတယ်လို့ ဟုထိုက ပြောတယ်'

အစောင့်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

တစ်ဖန်...

ရွန်ဆင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ အစောင့်ဘမ်းယက်က...

'ဟုထိုက ပြောလိုက်တာကိုး၊ ရှိပါတယ်ဗျာ ရှိပါတယ်၊ အထဲကို ကြွပါ။ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက မြို့တော်ဝန် ဂေဟာက လူတို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

သူက ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။

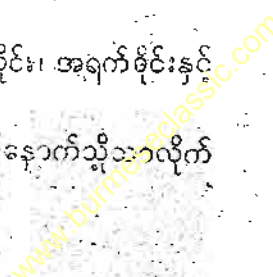
'မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဖြင့်... ကြွပါဗျာ'

တစ်ယောက်က လမ်းပြ ခေါ်သွားသောကြောင့် ရွန်ဆင်တည်း လိုက်သွား၏။

တည်းခိုခန်းအတွင်း၌ လောင်းကစားဝိုင်း၊ အရက်စိုင်းနှင့် ကြေးစားမယ်များ ရှိနေကြလေသည်။

ရွန်ဆင်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အစောင့်နှောက်သို့သာလိုက်သွားသည်။

အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး မကြာမီ အခန်းတစ်ခု ရောက်သွား၏။

‘ယင်းချစ်...ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်’

အစောင့်က ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရွန်ဆင်က ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို မျက်ထောင့် မခတ် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးပွင့်လျှင် ပွင့်ချင်း တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ အတွင်းဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်လေ၏။

အတွင်းဘက်သို့ရောက်လျှင် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော နှစ်ယောက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်၍ လူးလိမ့်ထလာကြလေသည်။

အဝတ်အစား ပိုသီပတ်သီဖြစ်နေသော မိန်းကလေးသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက် သွားလေသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုလူမှာ ကြားပွဲစား ယင်းချစ် ဖြစ်သည်။

ယင်းချစ်က ခေါ်သတကြီးဖြင့်....

‘ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ့ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တာ၊ သေချင်ပြီထင်ဇာယ်’

အော်ငေါက်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ရွန်ဆင်အား မြင်လျှင် ယင်းချစ်သည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ဟင်...ခင်...ခင်ဗျား’

သူက ဖြုံးလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးတာကိုး’

‘ခင်...ခင်ဗျားကို လူပုံအလယ်မှာ ကွပ်မျက်လိုက်ပြီပဲ၊ ခင်ဗျားက တစ္ဆေသရဲများလား’

ရွန်ဆင်က ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား တစ္ဆေသရဲက စကားပြောတယ်လို့ များ ကြားဖူးလို့လား’

ယင်းချစ် ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

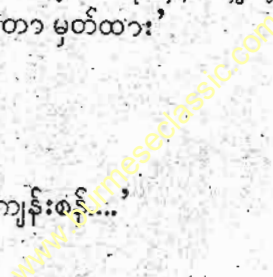
‘ကျုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့မှ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်ထားပါ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်လက်ခံထားတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှလဲ ပြီးမြောက်အောင် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထား’

ယင်းချစ်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်...

‘ကျုပ်စပ်ပေးခဲ့တဲ့ အလုပ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟင်...ဒါ...ဒါဆို သူဌေးကြီး ကျန်းစန့်....’

ရွှန်ဆင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့သေသွားပြီ’

ယင်းချစ်က ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရွှန်ဆင်ထံမှ တွက်ပေါ်လာမည့် စကားများကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ နားထောင်နေမိသည်။

‘ကျုပ်က အလုပ်သက်ခံပြီး လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပေးတဲ့ အလုပ်က ထောင်ချောက် ဖြစ်နေတယ်’

‘ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူးဗျ’

‘ကျုပ်ယု’ပါတယ်’

ထိုစကားကြားလျှင် ယင်းချစ်သည် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားသည်။

သူသည် ရွှန်ဆင်အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားကို ဖမ်းမိသွားဇာယ် ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးနှောက်ကျနေပြီလေ’

ရွှန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် ယု တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

‘ဒါဖြင့်....’

‘ခင်ဗျားကို အလုပ်အပ်တဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ’

ယင်းချစ်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်ဆ

‘လက်စသစ်တော့ ခင်ဗျားက အလုပ်ရှင်အပေါ် သံသယဖြစ်နေတာကိုး’

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

ယင်းချစ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး....

‘အင်း... သူက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ’

ရွှန်ဆင်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ အများအယွင်း ဖြစ်စရာ နှစ်နေရာပဲရှိတယ်။ တခုက ခင်ဗျား၊ နောက်တစ်ခုက အလုပ်ရှင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဆက်ဆံတာ သုံးလေးကြိမ် မကဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ယု တယ်၊ မယု တာက အလုပ်ရှင်ပဲ’

ယင်းချစ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘အင်းလေ... သူက ခင်ဗျားကို ငှားပြီး ကျွန်းခန်ကို သတ်ခိုင်းတယ်၊ တစ်ခါ စီးကျင်ဆီ သတင်းပို့ပြီး ခင်ဗျားကို ဖမ်းခိုင်းတယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲ’

ရွှန်ဆင်က ပန်းနှစ်သက်တွန့်လိုက်ပြီး....

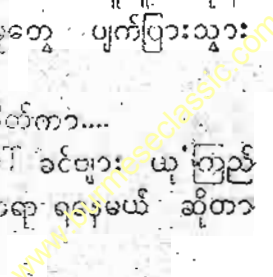
‘ဒါတော့ သူပဲသိမှာပေါ့’

‘အခု ကျုပ်ဆီလာတာ သူ့ကိုခင်ဗျား တွေ့ချင် လို့လား’

‘ဟုတ်တယ် သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် ခင်ဗျား အပေါ် ကျုပ်ရဲ့ ယု ကြည့်မှတော့ ပျက်ပြားသွားမှာပဲ’

ယင်းချစ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

‘ကျုပ်သိပါတယ်ဗျား၊ ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျား ယု ကြည့်စိတ်ချနေသမျှ ကျုပ်အသက် ချမ်းသာရာ ရနေမယ် ဆိုတာ’

၁၀၈ ဝဏ္ဏအောင်

ကျုပ်ဆိုတယ်၊ ကောင်းပြီလေ ကျုပ်နဲ့အလုပ်ရှင်ဆီကို သွားကြတာပေါ့။

သူတို့သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဧုပ်သျှိုး ကွယ်ပျောက်သွားပြီးဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက် သွားသည်နှင့် အမှောင်ထုက အစားထိုးဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။
ကြယ်ကလေးများလည်း စုံစုံညီညီ ထွက်ပေါ်ကာလင်းလက်တောက်ပနေသည်။

အေးမြသော ညလေများ တိုက်ခတ်နေ၏။

လရောင်အောက်၌ မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားလာနေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တောအုပ် (ကလေး)နှင့် ဆက်စပ်နေသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုဆီသို့ ဦးစည်ကာ ပြေးလွှားသွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ သွက်လက်သော လှုပ်ရှားတန်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ မခေသူများ ဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရွန်ဆင်နှင့် ယင်းချစ်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

တောအုပ်ကို ဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တောင်ကုန်းအောက်ခြေ၌ ကျောက်ထုံး ကျောက်ခဲများ ပြုပြင်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

သူတို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပုံများ ကြားသို့ တိုးသွားပြန်ရာ တောင်နံရံ၌ ကျောက်ဂူတစ်လုံးရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်၏။

ရွန်ဆင်နှင့် ယင်းချစ်တို့ ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်ကြသည်။

ယင်းချစ်က အသံထိုးတိုးဖြင့်....

'ဂူထဲမှာ မှောင်မည်း နေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မှရောက်ကြသေးဘူးထင်တယ်'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အထဲဝင်ပြီး စောင့်နေကြရင် ကောင်းဘူးလား'

www.burmeseclassic.com

'ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ် ပုန်းနေကြမှဖြစ်မယ်'

'ကျုပ်သိပါတယ်'

ယင်းချစ်က ခေါင်းညိတ်ကာ....

'ဒါဖြင့် သွားကြစို့'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူဝဲသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

ကျောက်ဂူဝဲရောက် ဖြစ် ယင်းချစ်ကအ ဘင်ယူဆောင်လာသော အယောင်း ဘင်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

မီးရောင် ထွက်ပေါ်လာလျှင် လိုက်ဂူထဲ လင်းလင်း ချင်းချင်းဖြစ်လာသည်။

လိုက်ဂူအတွင်းဘက်၌ အတွေ့ အခောက်များ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ်၌ အယောင်းတိုင်တင်ကာ ထွန်းထားလိုက်သည်။

ရွန်ဆင်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး....

'ကျုပ်က ဟိုကျောက်ဘဲးနောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေမယ်'

ယင်းချစ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး....

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုတစ်ပတ်ရိုက်သာ မျိုးတော့ ကျုပ်မှန်းငယ် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမရဦးမယ်'

ရွန်ဆင်က ပြတ်သားသောအသံဖြင့်....

'ခင်ဗျားဆုံးမလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့မှာ ကျုပ်အတွက် ဖြစ်ရမယ်'

ယင်းချစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

အပြင်ဘက်မှ အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ခြေသံခပ်ပူပူ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယင်းချစ်က ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး....

'သူလာပြီ'

ရွန်ဆင်က ဘာမှမပြောဘဲ ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးရောင် ဖြာကျနေသော်လည်း ကျောက်တုံးနောက် အမှောင်ရိပ်ကျနေသည်။

မကြာပါချေ။

ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်လှမ်း ခင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားပြီး အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး စုပ်ထားလေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက လိုက်ဂူထဲ ရောက်သည်နှင့်....

'ယင်းချစ် မင်းရောက်နေပြီလား'

ယင်းချစ်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ရင်း....

'ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျား စာရလို့ ကျုပ်လာပြီး စောင့်နေတာ'

'မင်းမဆိုးဘူး၊ အလုပ်ကို တော်တော် လေးစားတာပဲ၊ ကျုပ်ကမင်းလိုလူမျိုးကိုမှ သဘောကျတာ၊ ဟောဒီမှာလျှာ ငွေငါးထောင် မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား'

ပြောရင်းအထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ယင်းချစ်ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းချစ်က ဖမ်းယူထားလိုက်၏။

'လျှာ ငွေငါးထောင်ဟုတ်လား၊ မနည်းဘူးလားဗျာ'

'ဘာလဲ မင်းကနည်းတယ်ထင်လို့လား'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ စကားသံကိုကြားဖူးသည်ဟု ရှုန်ဆင်တွေးမိလေသည်။
သို့သော်....

မည်သည့်နေရာ၌ ကြားဖူးကြောင်း ချစ်တရက် စဉ်းစားမရပါချေ။

ထိုလူ မည်သူ့မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိသေးပါ။

ယင်းချစ်က မကျေနပ်ဖြင့်....

'နည်းတာပေါ့ဗျာ၊ ပထမတစ်ကြိမ်က ဒီထက်မက ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခပ်ကုပ်ကုပ် ရယ်မော လိုက်ပြီး ...

'ပထမတစ်ကြိမ်က ရှုန်ဆင်ကိုခိုင်းတာလေ၊ သူက မြိုးမြိုး မြက်မြက်မရဘဲ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ ကျန်းစန့်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ဒီလောက်တောင် မခက်ခဲပါဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်

ဆတ်နိုင်ပါတယ်၊ လမ်းဘေးက လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ကို လှေ့တံလိုက်လို့ လဲ ဖြစ်တာပဲ'

ယင်းချစ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကျေနပ်ဘူးဗျာ'

'ဘာ'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

ယင်းချစ်က ပြုံးလိုက်၏။

'ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခုကို တိတိကျကျ လုပ်တတ်တယ်၊ ယံတော့မှ သစ္စာမဖျက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကုန်ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက မီးပေါ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

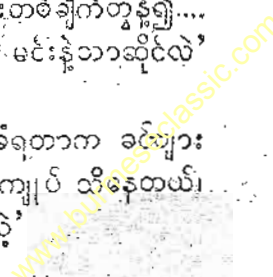
ယင်းချစ်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ရှုန်ဆင် ကွပ်မြက်ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စ ကျုပ်မကျေနပ်ဘူး' အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ပခုံးတစ်ချက်တုန်၍....

'ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့သာဆိုင်လဲ' ယင်းချစ်က ပြောလိုက်သည်။

'ဘာဆိုလဲ ဟုတ်လား' သူ့အဖမ်းခံရတာက ခင်ဗျားကလေးပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ရယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိနေတယ်၊

ဗျား ဘာကြောင့် သစ္စာမဖောက်ရတာလဲ' ခြောက်....မင်းရိပ်မိသွားပြီကိုး'

ယင်းချစ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ရွန်ဆင်ကို ငှားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ခုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိုက်တယ်၊ ဒါဘာသဘောလဲ’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလှုပ်သလို သည်။

‘ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ကြေးငွေရရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား’

‘ဘာဗျ၊ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

ယင်းချစ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်....

‘ဘာကြောင့် မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာတဲ့အပြုအစဉ်ကို မသိလို့ ကျုပ်က ရွန်ဆင်ကို ခေါ်လိုက်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား ဒီလိုအကောက်ကြံတာ သိသွားရင် သူက ကျုပ်ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ယင်းချစ်က စကားဆက်လိုက်၏။

‘သူ ဒီမှာရှိနေတယ်’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားလေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်လည်း ချက်ချင်း လှုပ်ရှားလာသည်။ ‘သတိထား’

ရွန်ဆင်၏သတိပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူလည်း ကျောက်တုံး နောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်ထားပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာလည်း လက်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ယင်းချစ်ကား တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ယင်းချစ်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်....

ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား သူကမျှော်လင့်ထူးသည့်ထက် ပိုပြီး လျှင်မြန်နေ၏။

ယင်းချစ်နေထိုင်သည့် ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားပြီး ဟိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ့အင်္ကျီလက်အိုးကြားမှ ကြိုးတပ်ထားသော ဓားမြှောင်တစ်လက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ငို’

‘သွန်’

မသဲမကွဲညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယင်းချစ် ကျော့ကျော့သွားသည်။

သူ၏နောက်ကျော၌ ဓားမြောင်စိုက်ဝင်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဓားမြောင်မှာ အရိုးထိအောင် နစ်မြုပ်သွားပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ပြန်ရုပ်လိုက်သည်နှင့် ဓားမြောင်မှာ သူ၏အင်္ကျီလက်တိုးကြားထဲ ပြန်လည်ဝင်ရောက် ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ယင်းချစ်၏ ကျောပြင်တစ်ပြင်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲကုန်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲလှဲသွား၏။

ရွှန်ဆင် သူ့ကိုမလွတ်စေနဲ့' ခက်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသည့်ကြားမှ ရွှန်ဆင်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

ရွှန်ဆင်မှာ အပြင်ဘက်ရောက်လာသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားရောင်များ ဖွေးခနဲဝင်းလက်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လျှပ်တပြက် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ

ဓားခုတ်ချက်မှာ ထိုလူ၏ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ရှုပ်ပြီးခုခံချလိုက်သည်။

ရွှန်ဆင်သည် မုန်းတီးစိတ် ခံပြင်းဒေါသထွက်မှုကြောင့် ဓားကုန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက ဓားနှစ်လက်ကို လက်တစ်ဖက်စီကိုင်ကာ တစ်ဖက်က ရွှန်ဆင်ထံပစ်လိုက်၏။

ကျန်တစ်ဖက်က ဖရောင်းတိုင်မီးဆီသို့ ပစ်လိုက်လေသည်။

ဓားတစ်လက်မှာ ရွှန်ဆင်ထံသို့ အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်သွားပြီး ကျန်တစ်လက်က ဖယောင်းတိုင်ကိုထိမှန်သွားလေသည်။

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက်သောကြောင့် ဓားမှာ ဝီခနဲမြည်ကာ ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်သွားသည်။

နောက်တစ်လက်ကမူ ဖယောင်းတိုင်ကိုထိသွားပြီး မီးငြိမ်းသွားသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွားသည်နှင့် ကျောက်လိုက်ဂူထဲ၌ မောင်မည်းသွားသည်။

ရွှန်ဆင် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

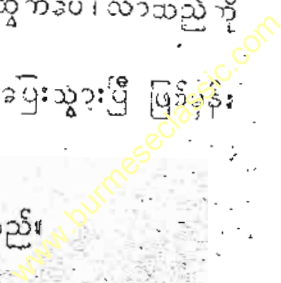
ဓားကို ရင်ပရေ၌ထားပြီး ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

ကျယ်လောင်သော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ထွက်ပြေးသွားပြီး ဖြန်မှန်း ခိုပိစားမိလိုက်သည်။

'မပြေးနဲ့'

ရွှန်ဆင်၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်...
 ခြေသံမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
 သည်။
 ရှန်ဆင်သည် အံ့စောင်းတင်းကြိတ်ကာ နောက်မှ ပြေး
 လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ည...
 အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ထုလွှမ်းမိုးနေ၏။
 ကောင်းကင်ပေါ်၌ လခြမ်းပဲ့ကလေးသာရှိ၍ အလွင်း
 ရောင်အား ပျော့လွန်းလှသည်။
 ရှန်ဆင် အပြင်ရောက်သည်နှင့်...
 'မပြေးနဲ့'
 အော်ပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကဲခတ်ရှာဖွေကြည့်
 လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို ရှာမတွေ့တော့ပေ။
 ဝဲဘက်နေရာမှ ပြေးလွှားသွားသော ခြေသံသဲ့သဲ့ကို
 ငြားလိုက်ရသည်။
 သစ်ပင်ချုံနှယ်များကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ရှားမနေဘဲ အတင်း
 ခြင်းဝေကာ ပြေးလိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
 ဒေါသစိတ်အဟုန်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖိစီးနေသဖြင့်
 ခြေခိုက်ပွန်းပဲ့သွားသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ချေ။
 အတော်ကလေးကြာအောင် ပြေးသွားပြီးလျှင် တောအုပ်
 အပြင်ဘက် ရောက်သွားလေသည်။
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကိုကား ရှာမတွေ့ချေ။
 'တောက်'
 ရှန်ဆင်သည် တက်ခေါက်မိလိုက်သည်။
 မြေပေါ်ခြေဆောင့်ရင်း...
 'မင်း...ပြေးနိုင်သလောက်ပြေးထားစမ်း။ တစ်နေ့ ကျုပ်
 ခက်ထဲကို ရောက်လာရစေမယ်'
 ဟုလည်း ကြုံးဝါးလိုက်သည်။
 လိုက်မမီမှန်းသိ၍ ကျောက်လိုက်သူဆီသို့ပြန်သွားပြီး အခြေ
 အနေကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ထိုစဉ်...
 ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
 သည်။
 ရှန်ဆင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်စု ပြေးလွှား
 သာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရွှန်ဆင်က ချက်ချင်းပင် သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်
စင်ရောက်ကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေလိုက်သည်။

ပြေးလွှားလာနေသောလူစုမှာ သူပုန်းကွယ်နေသော သစ်
ပင်နဘေးမှဖြတ်ကာ ကျောက်လိုက်ဂူဆီသို့ ဦးတည်ဖြတ်သွား
သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျောက်လိုက်ဂူဆီသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်သွား
မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

ရွှန်ဆင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ကျောက်လိုက်ဂူဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း

‘မင်းအတွက် ကျုပ်...စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ- သူ့
မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်မယ်လို့ ကျုပ်...ကတိ
ပေးပါတယ်’

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ
ပြေးသွားလေတော့သည်။

* * *

သူ့အဖို့

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ကျုံးဖန်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
အတန်ကြာ ခေါင်းငုံ့ ရပ်နေပြီးမှ စီးကျင်ကို မသိမှသာ
မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။
စီးကျင်မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။
စူးရှတောက်ပသော သူ၏ မျက်လုံးများဖြင့် ကျုံးဖန်ကို
မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။
မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလျှင် ကျုံးဖန်က ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့
ထားလိုက်၏။
စီးကျင်အား လိမ်ညာ၍ မရကြောင်း သူ့ကောင်းစွာ သိ
သည်။

အတော်လေးကြာမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြီး....

ကျုပ်ခရီးထွက်သွားတဲ့ အချိန်အတွင်း ဒီမှာ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မင်းရဲ့ ရှေ့ရေး အတွက် ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။’

ကျူးဖန်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

‘ကျွန်....ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆရာ’

‘မင်းယန်ပြီးရင် မင်းကို ကျုပ်က စိတ်အချရဆုံး ဆိုတာ တော့ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဆရာ’

စီးကျင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်၍....

‘ဒါဖြင့်....သူဌေးကြီး ကျန်းစန် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စ မင်းဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ’

‘ခါ...ခါ’

ကျူးဖန်က ရုတ်တရက် မည်သို့ အဖြေပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

စီးကျင်က ဆက်ပြော၏။

‘သူဌေးကြီး ကျန်းစန်ဟာ တစ်ကြိမ် လုပ်ကြံခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လက်ဦးခွဲလို့ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တယ်။ အခုတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ဟာ....’

သူသည် ကောင်းတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်၍ ကျူးဖန်အားစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျူးဖန်က သက်ပြင်းချပြီး....

‘တရားခံ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်’

စီးကျင် လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘ဒီကိစ္စအတွက် မင်းဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့တော့။ တရားခံ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ်စီစဉ်ပြီးပြီ’

သူစကားဆက်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့တွေ ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားမှုကိုခံလိုက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဘာကြောင့် ခရီးထွက်သွားတယ် ဆိုတာ မင်းသိလား။’

ကျူးဖန်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

စီးကျင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ မင်းယန် သေဆုံးသွားပြီလို့ ရေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနိဂုံးရတဲ့ ကျင့်ယန်မြို့ကို ကျုပ်လိုက်သွားတာပဲ’

ကျူးဖန်က အံ့သြထိတ်လန့်သွား၏။

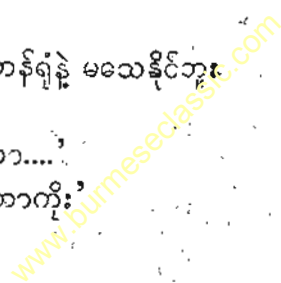
‘ဆ....ဆရာ....အစ်ကိုကြီး မင်းယန် တကယ်ပဲ သေဆုံးသွားပြီလား။’

စီးကျင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘တကယ်တော့ မင်းယန်ဟာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မသေနိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ကျုပ်မေ့သွားတယ်’

‘ဗျာ....ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး မင်းယန်ဟာ....’

‘ကျုပ်အတွက် ညီလေးက စိုးရိမ်နေတာကိုး’

ရုတ်တရက်....

နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူးဖန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တောင့်တင်းသွားပြီး နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ....

အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ ဝင်ရောက်လာသော မင်းယန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

မင်းယန်မှာ စီးကျင်ဆက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်သည်။

စီးကျင်ကို လိမ်ညာ၍ ရကောင်းရနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း မင်းယန်ကား မည်သည့် နည်းနှင့်မှ လိမ်ညာ ရမည် မဟုတ်ပါပေ။

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စ ညီလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ သူများ ထောင်ချောက်ထဲကို ကျရောက်ခဲ့တယ်လို့ ပဲ့ ကျုပ်ထင်တယ်’

‘ဗျာ....ကျွန်....ကျွန်တော်....’

သူ၏ စကားမဆုံးမီ မင်းယန်က ကြမ်းဖြတ် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ကျုပ်တွေ့ပြီးပြီ၊ မင်းဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်’

ကျူးဖန်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေး သွားလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွန်အားများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လဲကျသွားမတတ် ခံစားခန့်ရသည်။

မင်းယန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘အခုအချိန်မှာ အကောင်းဆုံးကစော့ မင်းအနားယူဖို့ ပါပဲ’

ကျူးဖန်က တိကျပြတ်သားသော အသံဖြင့်....

‘ကျွန်တော် မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ မငြင်းဘဲ ဝန်ခံပါအယ်၊ ကျွန်တော် ကို ထိုက်ထိုက် တန်တန် အပြစ်ပေးဖို့လဲ တောင်းဆိုပါရစေ’

မင်းယန်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ညီလေး သိပါတယ်၊ အခုလဲ ညီလေးက အပြစ်ပေးပါဆိုတိုင်း ကျုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးရဲ့ အပြစ်တွေ ပြောဖောက် သွားစေချင်

တယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတယ်။

ကျူးဖန်က နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

မင်းယန် စကားဆက်လိုက်၏။

ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ မပြောလိုက်မယ်၊ ညီလေးဟာ သူတို့ဆက်ပြီး ပူးပေါင်းနေရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီလေး အလုပ်လုပ် ကျုပ်တို့ကို အသိပေးရလိမ့်မယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့အတွက် သူ့ချီလုပ်ပေးရမယ်။

လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရောက်လျှင် ကျူးဖန် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှ စာရွက်လိပ်ကို ဖွင့်၍ တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်ပြန်သည်။

နေ့မှန်းတည့်ချိန်...။

ဆည်းဆာစားသောက်ဆိုင်၊
ဟု ရေးသားထားလေသည်။
ထိုစာကို သူလက်ခံရရှိခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပါ။
ယခု....

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဆည်းဆာ စားသောက်ဆိုင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ကျူးဖန်က ဘာမှမစဉ်းစားတော့ပဲ ဆည်းဆာစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။
လူငါးယောက်ခန့် ထိုင်ကာ စားသောက်နေကြသည်။

ထိုငါးယောက်အနက် ချောင်ကျကျစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော မုကျီကို ချက်ချင်း တွေ့မြင်လိုက်သည်။

ကျူးဖန်က မုကျီရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား လိုက်သည်။

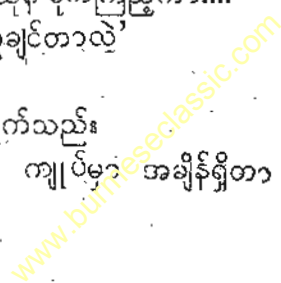
မုကျီက သူ့အား အပြုံးဖြင့် ကြိုဆို နှုတ်ဆက်လေ၏။
'ခင်ဗျားက အချိန်မှန်သားပဲ'

ကျူးဖန်က မုကျီအား မမှီတ်မသန် စိုက်ကြည့်ကာ....
'မင်းကဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ'

'ထိုင်ပါဦးဗျာ'
ကျူးဖန်သည် မငြင်းပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

'ကဲ...ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ ကျုပ်မှာ အချိန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး'

မုကျီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၂၀၈ ဝဏ္ဏအောင်

'စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကလဲ ပြောချင်လို့ ခင်ဗျားကို တမင်ချိန်း လိုက်တာပါ'

ကျူးဖန်က ပြောလိုက်သည်။

'ခင်းဗျား ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လူဖြစ်တာလား'

မုကျိက ပြုံးလိုက်ပြီး.....

'ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို တကယ်တမ်း ဒုက္ခပေးခဲ့တာက ဆရာကျီကင်ဘဲ၊ သူကလဲ ဝတ် ရှိရှင်ရှိခိုင်းစေမှုကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပါ'

ကျူးဖန်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်.....

'အခု မင်း.....ဘာပြောချင်တာလဲ'

မုကျိက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဝတ်စုံရှင်က ခင်ဗျားကို ထင်ပြီး အသုံးချတော့မယ်ဆို တာ ကြိုတင်ပြီး ဝတ်စားချင်လို့ပါ'

ကျူးဖန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး.....

'အရင်တစ်ခါက ကျုပ်ကို ကျီကင်က အသုံးချခဲ့တယ်၊

အခု ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ရုံနီက ကျုပ်ကို အသုံးချချင်တာလဲ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်စရာ ဘာကြောင်းမှမရှိဘူး'

မုကျိက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး.....

'ဆရာကျီကင်နဲ့ တစ္ဆေဖြူသုံးယောက်က သူ့ရှုလက်ချက် ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် သူက ခင်ဗျားကို အသုံးချဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာပါ'

ကျူးဖန်က စိတ်မသက်သာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

'ဘယ်လိုကိစ္စလဲ'

မုကျိက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'သူနဲ့တွေ့တော့ ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့'

ကျူးဖန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး.....

'ကောင်းပြီ၊ ဘယ်မှာသွားတွေ့ရမလဲ ပြောပါ'

မုကျိက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ.....

'ခင်ဗျားက သူ့ခိုင်းတာလုပ်မယ်ပေါ့'

ကျူးဖန်က ပခုံးတစ်ချက်တုန်ပြီး

'ဒါကတော့ အခြေအနေကြည့်ရမှာပဲ'

မုကျိက ပြောလိုက်သည်။

'သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြမယ်၊

သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့နည်းလမ်း ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်၊

သူမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခပေးနိုင်မှာ

မဟုတ်တော့ဘူး'

ကျူးဖန်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

မုကျိက ကျသင့်ငွေကိုပေးချေလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကစ.....

'ကဲ.....ကျုပ်တို့သွားကြစို့'

ပြောပြီး ရွှေမှလှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ကျူးဖန်ကလည်း စဉ်းစားသွားခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ

အောက်မှလိုက်သွားလေတော့သည်။

*

လမ်းမကျယ်ဆုံးကားနီး၌ ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားသော
လမ်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။

မုကျိက ထိုလမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ ဝင်လိုက်လေ
သည်။

လမ်းကလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ
အစီအရီရှိနေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ စုရုံးမနေထိုင်ကြသော နေရာတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

မုကျိက ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၏။
ကျူးဖန်က ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်ခွာကာ နောက်မှလိုက်
သွားလေသည်။

အတော်ကလေးကြော့အောင် လျှောက်သွားပြီးမှ မုကျိက
လှပခန့်ညားသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်
သည်။

အတော်လေးကြော့အောင် ရပ်ပြီးသွင် ခြံဝင်းထဲမဝင်ဘဲ
ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ကျူးဖန်သည် စိတ်ယှပ်ရှားလာသည်။
မုကျိ ခေတ္တရပ်ခဲ့သော် ခြံဝင်းထဲတွင် ဝင်ရုံရှင်ရှိနေ
မှန်း သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဟေကြောင်းမှ...
ဝတ်ရုံရှင်ရှိသော ခြံဝင်းရှေ့တိုရောက်လျှင် ခဏရပ်ပြီး
အချက်ပြမည်ဟု မုကျိက ပြောခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သုက ရှေ့ဆက်သွားသော်လည်း ကျူးဖန်မှာ အရေး
မစိုက်ခဏာပေ။

သူ၏အတေးထဲတွင် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ဝတ်ရုံရှင်အား
ထက်ရမ်းဆီးနိုင်ရန်သာ ရှိနေသည်။

မုကျိက သူ့အား ချိန်းဆိစာပေးသည်နှင့် သုက မင်း
ဆန်ထဲ သတင်းပို့လိုက်ပြီးမှ မုကျိနှင့် လာ-ရာကလေးဆုံခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် မင်းယန်မှာ ဝတ်ရုံရှင်ကဲ့သို့
ခြံရာခံပြီး လိုက်နေပြီဟု သိကြည့်ကားလေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်ဆိုသောလူ မှီနေမည့်ခြံဝင်းကို တစ်ချက်ကြည့်
ရာ ခပ်တည်တည်ပင် လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ကြီးမားခန့်ညားလှသော အဆောက်
အအုံကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ကျူးဖန်က အဆောက်အအုံကို လှမ်းလျှောက်ကြည့်လိုက်ပြီး
သိသက်သက်ပင် လှမ်းသွက်သွားလေတော့သည်။

မုကျာ်၏ခြေလှမ်းများသည် တက်ကြွနေသည်။
သူသည် ကျိုက်နှင့် တစ္ဆေဖြူသုံးဖော်အား ဝတ်ရုံရှင်က
ရှင်းပစ်လိုက်ပြီကို သိသောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာမည်
ကို ကြိုတင်တွက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်

ကျုံးဖန်အား ဝတ်ရုံရှင်က တွေ့ချင်နေသည်ဟု တပတ်
ရိုက်ခဲ့ပြီး ဝတ်ရုံရှင်ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျုံးဖန်ကသာ ဝတ်ရုံရှင်ကို ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ့ အတွက်
အေးချမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျုံးဖန်သည် ကိုယ်အတေးနှင့်ကိုယ် ကြည်နူးနေမိပြီး
ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်၏။

ရှေ့သို့ အတော်ကလေး လျှောက်သွားမိလျှင် သူ့ အသံ
ကြိုရှ် ငှားရမ်းထားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို သစ်ပင်အောက်
ဖင်အောက်၌ ရပ်ထားတာတွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူနေရာ၌ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်
အစားများနှင့် ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်
ထားသည့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

မ... င... ပြုံးလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းအနီးသို့ လျှောက်သွား
တံခါး ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ဆိုင်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်း တံခါး
ကို ဆောင်ပိတ်ရင်း....

‘မောင်းတော့ဟေ့’

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် မြင်းလှည်းအိမ်
ညှပ်ယမ်းသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

မြင်းဟိသံနှင့် ဘီးလှိုမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်း
လှည်း စတင် မောင်းနှင် ထွက်သွား၏။

မုကျာ်က မြင်းလှည်း အတွင်းရှိ ထိုင်ခုံပေါ်၌ သက်တောင့်
သက်သာ ထိုင်ရင်း ကျောမှီကာ မျက်လုံး မှိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

သူ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းနေသည်။

သူ့အတွက် အရာရာ ပြည့်စုံသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျိုက်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှေ့ငွေများကို ယူဆောင်လာခဲ့
သည်။

မကြာမီ....

သူသည် လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိသွားကာ
အေးအန္တရာယ် ရှင်းရှင်းဖြင့် နေနိုင်တော့မည် ဖြစ်လေတော့
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၊ ကျိုက်နှင့် တစ္ဆေဖြူ စသော အမည်များကို
ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ ကြီးမား ခန့်ညားလှသည်၊
သို့သော်...
လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေ
သည်။

အသံဗလံ စိုးစဉ်းမျှ မကြားရခြင်းကြောင့် ကျူးဖန် မှတ်
မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။

ကျောက်ပြုလမ်းလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် အဆောက်
အအုံကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အဆောက်အအုံ အဝင် တံခါးမကြီးမှာ ဟာလာ ဟင်
လင်း ဖွင့်ထား၏။

ကျူးဖန်က ဝင်ခွင့်တောင်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အဆောက်အအုံ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်သွင် တိတ်ဆိတ်
ခြောက်သွေ့မှုကို ပို၍ ခံစားလာရ၏။

အဆောက်အအုံ ထဲ၌ လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပါ
လည်း အလို့လိုခံစားလာရ၏။

ဝတ်ရုံရှင်...ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ၊ ကျုပ်ရောက်လာပြီလေ
ကျုပ်ကို ထွက်တွေ့ပါဦး။

သူ၏ စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော်
လည်း မည်သည့် ထူးခြားမှုကိုမှ မတွေ့ရပေ။

ကျူးဖန်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်၍...
'ဝတ်ရုံရှင်...ခင်ဗျား ထွက်လာမလား၊ ကျုပ်ဝင်လာ
မလား'

အတန်ကြာသည့် တိုင်အောင် တုံ့ပြန်သံ မကြားရသလို လူ
ရိပ်လူယောင်လည်း မတွေ့ရသောကြောင့်...

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လာခဲ့မယ်'

ကျူးဖန်က ပြောရင်း အနီးရှိ အခန်းတစ်ခု အတွင်းသို့
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာ စေ့ထားသည်။

'ဝုန်း'
တံခါးကို ဝုန်းခနဲ တုန်းဖွင့်၍ အတွင်း ရောက်သွားသည်
နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

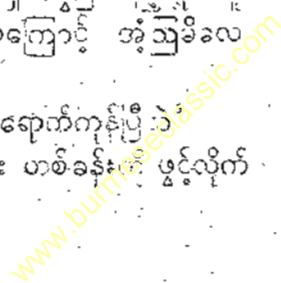
အတွင်းဘက်၌ အဖိုးတန် ပရိသဘာဝများ စီမံ ခင်းကျင်း
ထားသော ဧည့်ခန်းဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မည်သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရသောကြောင့်
နောက်ထပ် အခန်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်လေတော့
သည်။

ထိုအခန်းထဲ၌လည်း လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရှိ
ရပေ။

သူသည် အခန်းပေါင်း များစွာကို ရှာဖွေပြီးသည့်တိုင် လူ
သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသောကြောင့် အံ့သြခံလ
သည်။

'တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ ဟဲ့'
တော့တော့ရင်း နောက်ထပ် အခန်း တစ်ခန်းကို ဖွင့်လိုက်
သည်။

သူသည် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏ခြေ
လက်များ မြေပြင်ပေါ်တွင် မရပ်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ကျ
သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ....

အခန်းတွင်း၌ လူနှစ်ဦး ရှိသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သော သူ၏ ဖခင်ကျင်း
လုံနှင့် မိခင် အောလျှီ တို့ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မုကျီသည် မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

‘ခုပ် ခွန် ခုပ်’

မြင်းခွာသံသည် ခပ်မှန်မှန်ပင် ထွက်ပေါ်နေ၏။

မုကျီသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ပြန်နိုးလာခြင်းဖြစ်
သည်။

‘အင်း...ခရီးအတော် ပေါက်လျှောက်ပြီ ထင်တယ်’

တော့ရင်း မြင်းလှည်းအိမ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်၍...

‘ဟေ့ ....တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်ပြီလား’

သူ၏ စကားသံမှာ မြင်းခွာသံကို ထိုးဖောက်၍ ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမား ကောင်းစွာ ကြားလိမ့်မည်ဟု
မုကျီ ယုံကြည်၏။

သို့သော်

မြင်းလှည်းမောင်းသူ ထံမှ တုံ့ပြန် စကားသံ မကြားရပါ
ချေ။

မုကျီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ဟေ့ ....ကျုပ်မေးတာ ကြားရဲ့လား?’

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း....

တုံ့ပြန်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မကြားရချေ။

မုကျီ ခေါ်သဖြစ်သွားပြီး မြင်းလှည်း တံခါး တွန်းဖွင့်၍
အပြင်တက်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

မြင်းလှည်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

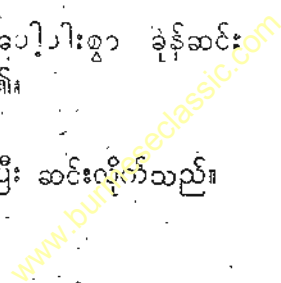
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်း
သွားသော ခြေသံကို မုကျီကြားလိုက်ရ၏။

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ’

တော့ရင်း မြင်းလှည်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

၂၁၈ ဝဏ္ဏအောင်

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော
ကြောင့် မုကျီက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်...ဝတ်ရုံရှင်’

မှန်ပေသည်။

ရယ်မောသံမှာ ဝတ်ရုံရှင်၏ ရယ်မောသံပင် ဖြစ်သည်။

‘မင်း သိပ်အံ့ဩနေလား။’

မုကျီက တအံ့အဓိကပြင် ဝတ်ရုံရှင်အား ကြည့်ကာ....

‘ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုးရာကလာတာလဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က ခမောက်ကို အနည်းငယ် ဆွဲမော့လိုက်ပြီး....

‘မင်းဆရာတောင် ကျုပ်ကိုယ်သွန်နိုင်ဘူး၊ မင်းဆိုရင်တော့

အပျော့ပေါ့၊ မင်းဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကမျက်ခြည်

မပြတ်၊ စောင့်ပြီးကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူး မဟုတ်

လား။’

မုကျီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ရွန်ဆင်ကလဲ သူ့လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဖို့ သွားပြီး၊ သူ့ကို

ဘယ်သူကမှ ဟန့်တားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စီးကျင်နဲ့

မင်းယန်လဲ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီး၊ မင်းကလွဲပြီး ကျုပ်ရဲ့

တခွေကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။’

မုကျီ အံ့ဩလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့၊ အခုနေသာ

ခင်ဗျားပြန်သွားရင် ကျူးဖန်က ခင်ဗျားကိုမင်းဆီးဖို့ အဆင်

သင့် စောင့်ကြိုနေမှာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့တဲးနေရာကို ကျုပ်ကညွှန်ပြ
လိုက်ပြီ’

ဝတ်ရုံရှင်က ပခုံးတစ်ချက် ကုန်လိုက်ပြီး....

‘မင်းက ကျုပ်ကိုအံ့ဩသိ အရူးတစ်ယောက်လို ထင်နေ
တုန်းပဲကီး’

သူသည် စကားဆက်လိုက်၏။

‘ကျူးဖန်ကို ကျုပ်ရဲ့တဲးနေရာလွတ်လိုက်မယ်ဆိုတာသိလို့

သူ့ရဲ့ခဲးတော့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်အိမ်မှာ သတ်ထားခဲ့

တယ်၊ အခုဆိုရင် ကျူးဖန်က သူ့ခဲးတော့ကိုဖက်ပြီး ငိုနေ

လောက်ပြီ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ကလဲ အဲဒီအိမ်ကိုတစ်သက်လုံး

မပြန်တော့ဘူး’

မုကျီက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွှား၏။

သို့သော်....

သူသည် ဟန့်ဆောင်နေလိုက်ပြီး....

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့တော့ ရွန်ဆင်က သတ်ရမယ်

စာရင်းထဲမှာ ခင်ဗျားပါလာမှာပဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ သူကလဲ ဘာထူးသေးလဲ၊ မင်း

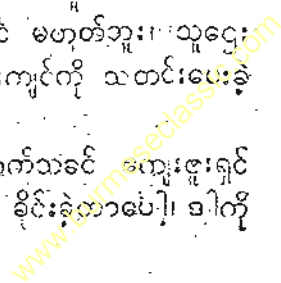
လို့လို့ပဲ၊ ကွက်ကျော်မြင်ဗတ်တဲးကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဌေး

ကြီး ကျန်းစန်ကို လုပ်ကြံခိုင်းပြီး စီးကျင်ကို သတင်းပေးခဲ့

တာ ကျုပ်ပဲ....

‘နောက်ပြီးမှ ကျုပ်စာ သူ့ရဲ့အသက်သင် ကျူးဇူးရှင်

အဖြစ်ခံယူပြီး ကျုပ်အလိုရှိတာတော့ကို ခိုင်းခဲ့တာပေါ့၊ ဒါကို

သူက ကျန်းစန်ကိုသတ်ခိုင်းပြီး သတင်းပို့ခဲ့တဲ့သူကိုမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်

မုကျိတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

‘ခင်...ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား’

သူကပြောပြီး မြင်းလည်းပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘မြင်းလည်းပေါ်ကို မင်းတက်သွားမှ ကျုပ်အတွက်ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတယ်၊ အခုနေ မြင်းလည်းကို ချောက်ထဲက သွားအောင်လုပ်ဖို့ထက် လှယ်တဲ့အလုပ် ဘာရှိဦးမှာလဲ’

စကားဆုံးလျှင် ဝတ်ရုံရှင်သည် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက် လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထား သည်။

ကျာပွတ်မှာ ပီခဲမြည်ပြီး မြင်းကျောကုန်းပေါ် ရွမ်းနေ ကျရောက်သွား၏။

ယခုမှ ဝတ်ရုံရှင်သည် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစား နှင့် ခခမာန်ဆောင်းထားသည်ကို စုတိပြုလိုက်မိသည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် အနီရောင်အင်္ကျီနှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား တတ်ပြီး ကျောပေါ်တွင် အနီရောင်ဝတ်ရုံ လှမ်းခြုံ၍ထား တတ်သည်။

ယခု...

သူသည် မြင်းလည်းသမားအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ကာ ဤနေရာ သို့ ရောက်အောင် သူ့အားခေါ်ဆောင်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က မြင်းလည်းမောင်းသမားဖြစ်နေလျှင် မြင်း လည်း မောင်းသမားအစစ်က မည်သည့်နေရာရောက်ရှိနေပြီ ဆိုသည်ကို မေးစရာလိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကြောင့် မြင်းလည်းဆွဲသည့် မြင်းသည် ထခုန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

တောင်ကုန်းထိပ်ဖျား ချောက်ကမ်းပါးဘေး၌ ရပ်ထား သော မြင်းလည်းအိမ် လှုပ်ယမ်းသွား၏။

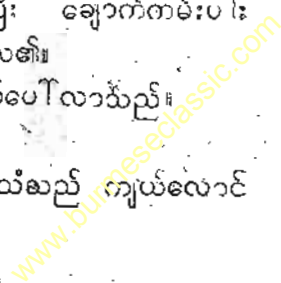
မုကျိက မြင်းလည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ သည်။

သို့သော်...

နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မြင်းလည်းအိမ် ယိမ်းယိုင်သွားပြီး ချောက်ကမ်းပါး အတွင်းသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးကျသွားလေ၏။

မြင်းဟိသံများ ရှည်လျားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ‘အား’

မုကျိ၏ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံသည် ကျယ်လောင် စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စတောင်စောင်းနှင့် မြင်းလည်းအိမ်တို့ရိုက်မိကာ တွဲအက်
ကြေမှုသွားသောအသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

မြင်းလည်းမှာ အပိုင်းအစများအဖြစ် ချောက်ထဲကျသွား
သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဝတ်ချီရှင်၏ သဘောကျစွာရယ်မောသံမှာ အဝေးသို့တိုင်
လွင့်ပျံသွားလေတော့၏။

* * *

ကျူးဖန်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ
သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သူ၏ အချစ်ဆုံးမိဘနှစ်ပါးက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ချေပြီ။

မင်းယန်ထံမှ သက်ပြင်းချသံသံ သံ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

တဆက်တည်းပင် စကားသိကြားလိုက်ရသည်။

‘ညီခလေး၊ မင်း...အနားယူဖို့ကောင်းပြီ’

ကျူးဖန်သည် ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာသည်။

မလှမ်းမကပ် ဦးရပ်နေသည့် မင်းယန်ရှင်စီးကျင်တို့ကို မော့

ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့နှစ်ယောက် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေ

သည်ကို မြင်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆရာစီးကျင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ညှို့လေး

စားပါဗျာယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်

ပြပါ။ ကျွန်တော် မိဘတွေ သတ်သွားတဲ့လူကို ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် လက်ချဖမ်းဆီးခွင့်ပြပါ။ ကံ...ကျွန်တော် ကို သွား

ခွင့်ပြပါ’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့

သည်။

မင်းယန်နှင့်စီးကျင်တို့က ဟန်တားခြင်း မပြုကြပါချေ။

စီးကျင်က မင်းယန်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

‘မင်း...ဘယ်လီသဘောရသလဲ’

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်ပြီ။

‘သူ့အဘွားက ကျွန်တော် တာဝန်ထားပါ။ သူ့ဟာ အထွေ

အကြံ နုနယ်သေးတာမို့ အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့တာပါ။

စီးကျင်က ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းကတော့ ဘယ်တော့မှဆို လူ့ အပေါ် သက်ညှာတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပဲ၊ ကဲ...ဒါတွေထားပါဦး၊ ရွန်ဆင် ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ’

မင်းယန်က သက်ပြင်းချပြီး....

‘သူ့အသက်ရှင်နေသေးတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီးပြီပဲ’

စီးကျင်က ခေါင်းယမ်းပြီး....

‘သိနေတာနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ သူ့ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ သိဖို့အရေးကြီးတယ်...’

‘အခုပဲကြည့်လော၊ သူ့ဌေးကြီးကျန်းစန်း သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ ရွန်ဆင် အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒုက္ခရောက်ရမယ် လူတွေက တစ်နေ့တစ်ခြား များလာမှာပဲ’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွန်ဆင်လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေဟာ မတရားတဲ့လူယုတ်မာတွေ၊ လူကြီး လူကောင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူလိမ်လူညာတွေချည်း ပဲ၊ အခု သူ့ကို ပြန်ပြီးဖမ်းဆီးဖို့ မင်းတာဝန်ယူမလား’

‘ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး သုံးလအတွင်း သူ့ကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရမယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းမိတာနဲ့ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကိုပါ ဖြိုခွဲနိုင် မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်ကြီးစားပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’
သူသည် ခွင့်တောင်းကာ ချွေးခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ယခု...
 သူ့တောင်းစားအား မောင်းထုတ်ပစ်မည့်သူမရှိတဲ့ ဖြစ်
 နေသည်။
 ထို့အပြင်
 စားသောက်ဆိုင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားသူများကလည်း
 သူတောင်းစားအား ငွေများ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ နေကြသေး
 သည်။

မင်းယန် စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ သူတောင်းစားနှင့် စား
 သောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသူအချို့ ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူများသည် စားသောက်ဆိုင်ကို ဖုတ်ကျော်သွားပြီးမှ
 သူတောင်းစားကို လက်ပြုမိသွားပြီး ပြုလုသည့်လာကာ စား
 သောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြ၏။

ထိုအချက်ကို သတိပြုမိသည်နှင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ရှိနေ
 ပြီဖြစ်ကြောင်း မင်းယန် ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမိနေတော့တဲ စားသောက်ဆိုင်
 ဆီသို့ ဦးတည်ခွာကံသွားသည်။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူတောင်းစားကို
 တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

သူတောင်းစားမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အသွေးအရောင်
 တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မင်းယန်ကိုမြင်လျှင်
 'မောင်ရစ်လေးရယ်၊ သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့ပါ
 ဦး'

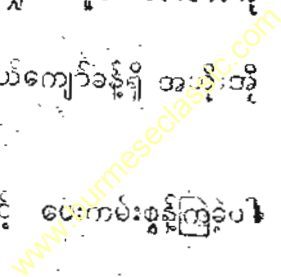
ပန်းဝက်ပါ

စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည့် မြို့ကလေးအတွင်းသို့ မင်း
 ယန် လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်
 သည်။

သူသတိထားမိလိုက်သည့် ထူးခြားမှုမှာ စားသောက်ဆိုင်
 တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသူများဖြစ်သည်။

လမ်းမကျယ်အဝဲဘက်ရှိ ခန့်ညားထည်ဝါသော စား
 သောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ သူတောင်းစားတစ်ယောက် ဒူးစော့
 ထိုင်ကာ တောင်းရမ်းနေသည်။

များသောအားဖြင့် စားသောက်ဆိုင် ဝိုင်းရှင်များသည်
 ဆိုင်ရှေ့သို့ သူတောင်းစားရှိနေသည်ကို သဘောမကျတတ်
 ချေ။

မင်းယန်က အကျီအိတ်ထဲက ငွေတုံးတစ်တုံးနိုက်ယူကာ သူတောင်းစားရှေ့၌ရှိသော ခွက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

သူတောင်းစားက

‘အခုလို ပေးကမ်းတဲ့အတွက် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ ရေလိုအေးလို ပန်းလိုမွှေးပါစေ၊ တစ်ဆယ်တန် အစားအသောက် စားနိုင်ပါစေ’

မင်းယန် မျက်မှောင်ကြဲတံသွားမိသည်။

သူတောင်းစား၏ နောက်ဆုံးစကား၌ တစ်ဆယ်တန် အစားအသောက် စားသောက်နိုင်ပါစေဟု ပါလာ၏။

မင်းယန်သည် တွေးတောရင်း စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်လုလင်များ ထွက်၍ကြိုဆိုလာသည်။

ဆိုင်လုလင်-တစ်ယောက်က....

‘ဆရာလေး စိတ်တွေ့ မရှိပါနဲ့၊ ဘယ်လို အစားအသောက် မျိုး စားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ’

မင်းယန်လည်း သူတောင်းစားပြောလိုက်သည့် စကားကို စဉ်းစားနေရာမှ....

‘တစ်ဆယ်တန် အစားအသောက် စားမယ်’

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

သူ၏ စကားကြားလျှင် ဆိုင်လုလင်များ လေးစားသွားကြသည်။

‘ဪ...ဆရာလေးက အထူးဧည့်သည်ကိုး၊ ကြပါဗျာ... ဟောဒီဘက်ကြိုပါ’

စားသောက်ဆိုင် အရှေ့ဖက် ခန်းမကို ဖြတ်၍ ဝဲဖက်၌ အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းယန်လည်း သတိထားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်၍ လိုက်သွားသည်။

အမှန်စင်စစ်....

သူသည် ရွန်ဆင်၏ သတင်းကို စုံစမ်းရင်း ထိုနေရာဆီသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု....

မခမျှင်လင်းထဲ အရှုပ်အထွေးတစ်ခု အတွင်း ပါဝင်ပတ်သက် မိပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်များသည် လက်ဝဲဖက်ရှိ အခန်းကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့ မင်းယန်အား ပို့ပေးလိုက်ကြ၏။

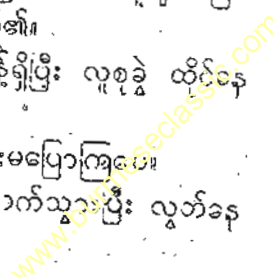
ထိုအခန်းတွင်း၌ သူထက် အရင် လူတစ်စု ရောက်ရှိနေကြသည်။

ထိုလူများသည် သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသူများ ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် မင်းယန် ရိပ်မိလိုက်၏။

ထိုလူများမှာ စုစုပေါင်း ဆယ်ဦးခန့်ရှိပြီး လူစုခွဲ ထိုင်နေကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောကြပေ။

မင်းယန်လည်း ခပ်ဘယ်ကည် လျှောက်သွားပြီး လွတ်နေသည့် စားပွဲဆစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

တစ်ဦးဦးက စကားစ၍ မေးမြန်းလာမည်ဟု ယူဆမိလိုက်သည်။

သို့သော်....

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သူ့အား အရေးမစိုက်ဘဲ အခန်းဆီသို့သာ ဝေးကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်....

လုံလူများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိလာသည်။

ထိုလူများသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မည်သူ့အား စောင့်မျှော်နေသည်ကို လည်းကောင်း မင်းယန် မသိပါ။

ထိုစဉ်....

ထိုင်လှလင်များ ရောက်ရှိလာကြပြီး စားသောက် ဖွယ်ရာများ ချထားပေးသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာတို့မှာ ထူးထူးခြားခြား မရှိဘဲ အရက်နှင့် ဟင်းလျာ နှစ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။

အခန်းတွင်းရှိ လူများသည် အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားသလို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ကြ သောကြောင့် မင်းယန်လည်း စားသောက်ဖို့ မစဉ်းစားပါ။

အခန်းတွင်း၌ ထိုင်နေသူများကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်ရင်း တစ်ဦးကို သတ်ပြမိလိုက်သည်။

အင်း.....ဒီလူရဲ့ ကျောပေါ်က ခင်းက အပြားကယ်တဲ့ခင်းပုံ ပါ ပါပေါ်မှာ ဒဏ်ရာကြီး ရှိတယ်။ မဟုတ်မှ လူရော ဒီက

ဘာ နာမည်ကြီး ကျောက်ဖြူရိုက် ခင်းသမား စုဖိန်ဖြစ်ရမယ်။

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ခင်းသမားစုဖိန်ဆိုသူမှာ သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသည့် သိုင်းသမား တစ်ဦးဖြစ်၏။

ခင်းသမား စုဖိန်ကို တွေ့လျှင် မင်းယန် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ထိုစဉ်....

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရပြီး လူတစ်ဦး ကျမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ စားသောက်ဆိုင်အပေါက်ဝတွင် တွေ့ခဲ့ရသော သူတောင်းစားကြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

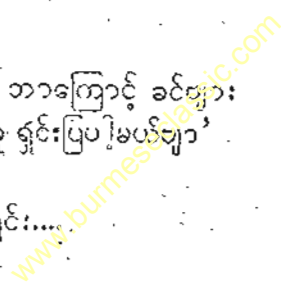
ယခု တွေ့ရသော သူတောင်းစားမှာစုံတ်ပြတ် ပေကျံနေသည့် အဝတ်အစားများနှင့် မဟုတ်ဘဲ သစ်လွင် တောက်ပသော အဖိုးတန် ပိုးဖဲ အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

သူတောင်းစား အတွင်းက ရောက်လာလျှင် အေးလုံးဆိုင်ရာမှ ထ၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

သူကလက်ဝေယမ်းပြု၍....

‘ထိုင်ကြပါ...ထိုင်ကြပါ။ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတယ် ဆိုတာ အခု ရှင်းပြပါ့မယ်ဗျာ’ တစ်ဆက်တည်းပင်....

ခင်းသမား စုဖိန်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း.....

‘ဟောဒီက ဓားသမား စုဖိန်ကို အားလုံး သိကြမှာပေါ့၊ အခုကိစ္စက စုဖိန်က အကူအညီတောင်းလာတဲ့ အတွက် ကျုပ်က မိတ်ဆွေတို့ဆီမှာ ပြန်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာပဲ’

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဓားသမား စုဖိန်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အားလုံးကို လက်နှဖဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်ရင်း.....

‘မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျောက်ဖြူက ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာတာမို့ ဆရာကြီးလွေဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တာပေါ့....’

‘ဆရာကြီးလွေ တစ်ယောက်ပဲ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားပါတယ်၊ ဆရာကြီးလွေက တစ်ဆင့် အခု ကြုံရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောပါရအောင်ဗျာ’

အားလုံးသည် ဆရာကြီးကို တစ်လှည့်၊ ဓားသမားစုဖိန်က တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စုဖိန်၏ စကားအဆုံးတွင် ဆရာကြီးလွေက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီကို ရောက်လာသူ အားလုံးဟာ ဘယ်လို လူစားတွေဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ၊ ဒီတော့ ကျောက်ဖြူဟာ ကျုပ်ပတ်သက်နေတာမို့ တကယ်လို့ များ ပက်သက်မိခဲ့ရင် ကိုယ်အချင်းချင်း နားလည်မှု ရအောင် ကြားဝင် စေ့စပ်ပါရအောင်လား၊ တစ်ယောက်ယောက်တွေ ကျောက်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်ရှိမယ်ထင်တယ်’

ထိုအခါ....
ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လာသည်။
ထိုလူပုံကြီးက ဆရာကြီးလွေနှင့် စုဖိန်ကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကျောက်ဖြူက လူတွေနဲ့ သိကျွမ်းရတာကို ကျုပ်သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးဖြစ်ပေါ်နေတယ်ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြစေချင်တယ်၊ ဒါမှလဲ အဖြေမှန်ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ ပဟေဠိ ဝှက်သလို ပြောဆိုနေလို့ ကတော့ အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပဲ’

ဆရာကြီးလွေက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကောင်းပြီလေ၊ အားလုံးက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစေချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ကျောက်ဖြူအတွက် တောင်ပိုင်းက အဖိုးတန်ပတ္တမြားတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ပျံလွှားနှစ်ဖော်ဟာ ဒီမြို့ကထွက်သွားပြီးနောက် ကျောက်ဖြူကိုမရောက်ဘဲ လမ်းမှာ သတင်းအစအန ကွယ်ပျောက်ပြီး သွားခဲ့တယ်....’

‘ကျောက်ဖြူက လူတွေဟာ ပျံလွှားနှစ်ဖော်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်းပစ်ပြီး ပတ္တမြားတွေ အပိုင်စီးထားတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒီလူကိုဖော်ထုတ်ပေးဖို့လဲ ကျုပ်တို့အကူအညီတောင်းထားတယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင်းလောက်ပါပြီ’

သူ၏စကားမှာ ရှင်းလင်း ပြတ်သားလှပေ၏။
အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

မင်းယန်သည် မဆီမဆိုင် အရုပ်တော်ပုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုး
မိသည့်အတွက် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

သို့သော်....

သိုင်းလောက၌ သောင်းကျန်းနေသည့် နာမည်ကြီးသိုင်း
သမားများနှင့် တွေ့ရသည်က အမြတ်ထွက်သည်ဟု ယူဆ၍
ထားလေ၏။

ဆရာကြီးလွေ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်
ထရပ်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုလူမှာ အလွန်အရပ်ရှည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။
ထိုလူက ဆရာကြီးလွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဆရာကြီးလွေပြောတဲ့ စကားအရ ကျောက်ဖြူအတွက်
သယ်ဆောင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာဟာ
ကျုပ်တို့လက်ချက် ဖြစ်ရမယ်လို့ စွပ်စွဲတဲ့သဘောလား’

ဆရာကြီးလွေက လက်ကားပြုလိုက်၏။

‘ကျုပ်က စွပ်စွဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို ပြောနေ
တာပါ။ ကျောက်ဖြူအတွက် ပစ္စည်းတွေသယ်ဆောင်လာ
တဲ့ ပျံလွှားနှစ်ဖော်ဟာ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားကြတယ်....

‘ဒီစော့ ကိုယ် အချင်းချင်း လူများတိုက်ခိုက်မိတယ်ဆိုလဲ
ပျံလွှားနှစ်ဖော်အတွက် အရေးကြီးပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ
ပြန်ရရင် ကျောက်ဖြူက ကျေနပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းအောင်
ပြောတာပါ’

အရပ်ရှည်သောလူက ခေါင်းထစ်ချက် ပုလိုက်ပြီး....

‘ဆရာလွေ ရှင်းအောင်ပြောမှ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးသွားတယ်၊
ဘယ်သူက ပျံလွှားနှစ်ဖော်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလဲ၊ ကျုပ်
လား၊ လူဝဲကြီးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူလဲ’

ဆရာကြီးလွေ ငိုငိုသွားလေသည်။

ထိုခဏမှာပင်....

ရုတ်တရက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘နေဦး.... တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စွပ်စွဲပြောဆိုပြီး
အဆင်မပြေ လွဲနေကြမယ် အစား အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို
စဉ်းစားကြတာ မကောင်းဘူးလား၊ အဲဒီနေ့က မြို့တံခါး
အနီးမှာ ပျံလွှားနှစ်ဖော်ကို ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့သေးတယ်မို့’

အားလုံးက ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံရှင်ထံသို့
စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ....

အသံရှင်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာကြီးလွေက ခေါင်းဘဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

‘လက်စသတ်တော့ ဒေဝီကိုး၊ ကဲ....ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပျံလွှား
နှစ်ဖော်ကို မြို့ရိုးတံခါးနားမှာ တွေ့ကယ်မဟုတ်လား’

ခင်းဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ သူ့ဘို့နှစ်ယောက်ဟာ အိတ်တစ်လုံးစီကို
လွယ်ပိုးပြီး မြင်းကို ဝှန်းစိုင်းသွားကြတယ်၊ သူတို့ကိုကြည့်ရ
တာက ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်လှတာမို့ ကျွန်မ သတိထား
မိလိုက်တာပါ၊ သူတို့နှောက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးသေး

တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ရှင်'

စုဖိန်က ကြားဖြတ်၍ အငမ်းမရမေးလေသည်။
ဓားဒေဝီက ပြုံးလိုက်လေ၏။

သူမ၏အကြည့်က လူတစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

သူမ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘဲလျက် စုဖိန်၏စကား ကို အဖြေပေးပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

အားလုံး၏ အကြည့်မှာ ထိုလူထံသို့ စုပြုံ ကျရောက်သွား သည်။

ထိုလူလည်း မနေသာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ် လာရလေ သည်။

ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင် အဝတ်အစားများ ငတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လစ် တောင့်တင်းပြီး ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိသူ ဖြစ်၏။

သူ၏ ခါး၌ ဓားနှစ်လက် ချိတ်ထားသည်။

သူ့အမည်မှာ ဓားဝိဇ္ဇာ မန်းဟန် ဖြစ်၏။

'ဓားဒေဝီပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟဲ့လွှားနှစ်ဖော်ထွက် သွားကြတာကို ကျုပ်တွေ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်စား ပြီး နောက်က လိုက်ကြည့်တာပါ....'

'ဒါပေမယ့် .... ကျုပ်ကလဲ လူတစ်ယောက်ကို မြင်တာနဲ့ စတင် မလိုက်ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒါကိုတော့ ဓား ဒေဝီ သိမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဓားဒေဝီက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး မန်းဟန်အား စိုက် ကြည့်၍....

'ဘာလဲ ရှင်က နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ အင်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ရှင်ဒီလောက် နာမည်ကြီးပြီး ဟဲ့လွှားနှစ်ဖော် ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်ပစ်နိုင်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ....ပြော စမ်းပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုများ တွေ့ခဲ့လို့လဲ'

မန်းဟန်က ပြောလိုက်သည်။

'တိမ်ဖောက်ငှက်'

ဓားဒေဝီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

စကားပြောရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

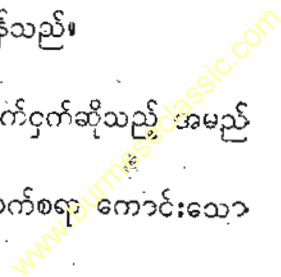
နေရာ၌လည်း ပြန်လည် ထိုင်ချလိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။

မင်းယန်က ရင်ထိတ်နေ၏။

မန်းဟန်ပြောလိုက်သော တိမ်ဖောက်ငှက်ဆိုသည့် အမည် ကို သူကောင်းစွာ ကြားဖူးထား၏။

တိမ်ဖောက်ငှက်မှာ လွန်စွာ ကြောက်စရာ ကောင်းသော ဓားပြကြီး တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ရွှန်ဆင်သို့ လိုက်နေမည့်အစား တိမ်ဖောက်ငှက်ကို လိုက်လံ
ဖမ်းဆီးခြင်းက ပိုပြီး သင့်လျော်မည်ဟု တွေးမိ လိုက်တော့
သည်။

စုဖိန်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ တိမ်ဖောက်ငှက် ဟုတ်လား’

ဟုတ်တယ်... သူတို့ မြို့ထဲမှာ ဆက်ပြီး မနေရဲဘဲ သွက်သွား
တာဟာ တိမ်ဖောက်ငှက် သူတို့နောက်ကို လိုက်နေလို့ ပဲ၊ ရှင်း
ရှင်း ပြောမယ်...

‘ပျံ လွှားနှစ်ဖော်ဟာ တောင်ပိုင်းက ပတ္တမြားတွေယူလာ
တယ်ဆိုတာ လူ့အတော်များများ သိထားကြတယ်၊ ဒါကြောင့်
အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြတာပဲ...

‘ဒါပေမယ်... တိမ်ဖောက်ငှက်ကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ အား
လုံး နောက်ဆုတ်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ’

ဆရာကြီးလေ့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေတော့
သည်။

‘လက်စသတ်တော့ တိမ်ဖောက်ငှက် လက်ချက်ကိုး’

စုဖိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဆရာကြီးလေ့က စုဖိန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး....

‘ကဲ... ခင်ဗျားကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တိမ်ဖောက်ငှက်ကသာ
ခုကူးပေးချင်နေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်လဲ့ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး’

စုဖိန်က ဒေါ်ပူသွားသည်။

‘တော့ကဲ... တိမ်ဖောက်ငှက်က ပျံလွှားနှစ်ဖော်ကို ရှင်း
ပစ်လိုက်တာကိုး၊ အခုလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရလို့ ကျေနပ်
သွားကြပါပြီဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ တင်ပြလိုက်ပါ
မယ်...

‘တိမ်ဖောက်ငှက်နဲ့ ကျုပ်တို့ စာရင်းရှင်းပါမယ်၊ ဒီကိစ္စကို
ဆွေအားလုံးကို အားလဲနာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်
ဗျာ’

ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ် အချိအသေပြုလိုက်
လေသည်။

စုဖိန်က တောင်းပန်လိုက်ရာ အားလုံး ကျေနပ်သွားကြ
သည်။

သူ့အတွက် ထူးခြားသော ကိစ္စရပ်သစ်ခုကို သီးပိုက်ရပြီ
ဖြစ်သည်။

အားလုံး ပြောပြသည်လည်း ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ဆရာ
ကြီးလေ့လည်း ကျေနပ်သွားပုံ ရ၏။

‘ဒီနေရာကို ရောက်လာအောင် ကျုပ်ကပဲ စုစည်းလိုက်
တာပါ၊ ဒီတော့ အားလုံးအတွက် ကျုပ်ပဲ အကုန်အကျခံ
ပြီး ကျေးဇူးမေးပါရစေ’

‘တိမ်ဖောက်ငှက်ရဲ့သတင်းကြားသိရင်လဲ ချက်ချင်းသတင်း
ပို့ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ’

စကားဆုံးသျှင် လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်၏။

လက်ခုပ်သံ အဆုံးတွင် လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာလေ
သည်။

၂၄၀ ဝတ္ထုအောင်

ဆရာကြီးလေ့က လက်ဝေ့ယမ်းပြရင်း....

'ဟေ့...အကောင်းစား အရက်နဲ့ စားစရာ သောက်စရာ တွေ ယူခဲ့စမ်း'

ထိုလူက ခေါင်းညီတ်၍ ထွက်သွားသည်။

သူပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသော အခါ အကောင်းဆုံး အရက်နှင့် အကောင်းစား စားလောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင် လာသည်။

အခန်းတိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေသူ အားလုံးအတွက် အလုံ အလောက် ယူဆောင်လာပေး၏။

ဆရာကြီးလေ့မှာ ဤမျှအရှိန်အဝါ ကြီးမားနေသည်ကိုမြင် လျှင် မင်းယန် လက်ယားလာသည်။

ဆရာကြီးလေ့ကို ဆုံးမပြီး ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ပေး လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဆရာကြီးလေ့မှာ မည်သို့သော လူစားဖြစ်ကြောင်း သိရှိ ယံသော်လည်း လက်တွေ့ မပြနိုင်ချေ။

အပြစ်ပေး အရေးယူဖို့ သက်သေ အထောက်အထား မရှိ ပါချေ။

ဆရာလေ့က လက်ဝေ့ ယမ်းပြ၍ စားသောက်ကြဖို့အချက် ပြလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

အခန်းထဲသို့ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေး ဝင်လာပြီး ဆရာလေ့ အနီးသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု တီးလုံး ပြောဆိုလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ငြီးလျှင်....

ဒေါ်နီကို လက်တို့ခေါ်ပြီး အခန်းတိုင်းမှ ထွက်သွားလေ သည်။

အခြားသူများက တိမ်ဖောက်ငှက် အကြောင်း ပြောဆိုနေ ကြသဖြင့် ဆရာလေ့ ထွက်သွားသည်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သဘောထားလိုက်ကြ၏။

ပျံ့လွှားနှစ်ဖော် ပျောက်ဆုံးသွားရခြင်း အတွက် အနီး စပ်ဆုံး အဖြေမှန် ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍လည်း ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်တို့ ကျေနပ်သွားကြပြီးဟု ယုံကြည် ထားကြလေတော့ သည်။

စားသောက် ရယ်မောရင်း နီးစပ်ရာ အချင်းချင်း ပြောဆို နေကြလေ၏။

မင်းယန်မှာမူ တစ်ကိုယ်တည်းသမား ဖြစ်သည်။

စကားပြောစရာ မိတ်ဆွေ မရှိခြင်းကြောင့် သူများပြော သမျှ စကားတို့ကိုကာ နားထောင်နေသူ ဖြစ်၏။

သူများစကား နားထောင်နေသလို သူတစ်ပါး၏လှုပ်ရှား မှုဟူသမျှကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်လေ သည်။

ထိုကြောင့်....

ဆရာလေ့နှင့်စုဖိန်တို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားကြသည် မှာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆမိသည်။

ထူက အခြားလူများကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မသိမသ
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ထို့နောက်....

ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ လူများကို အလေ
မစိုက်တော့ဘဲ ဆရာလေ့အား ရှာလိုက်၏။

ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်တို့ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်
သွားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မင်းယန်က စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နောက်မှ မသိမသာလိုက်
ပါသွား၏။

မကြာပါချေ။

လူတို့အားလုံး စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

‘သေချာရဲ့လားက’

ဆရာလေ့၏ စကားသံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ် လာလေ
သည်။

စိုးချိမ်ပူပန်မှ မကင်းသော လေသံ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင် ခေါင်းညိတ်သိုက်၏။

‘သေချာပါဘယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ခါ အမှားလုပ်ဖူး
လို့လဲ၊ ဝါကို ဆရာလေ့ သိတာပဲ’

‘အေးလေ....သေချာရင်ပြီးတာပဲ’

ဆိုင်လုလင် ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်တို့ နောက်မှ လိုက်သွားကြလေတော့
သည်။

သူတို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လျှောက်သွားကြရင်း စား
သောက်ဆိုင် အပြင်ဘက် ချောက်ရှိသွားသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်....

လမ်းမကျယ်ကိုဖြတ်၍ လူစည်ကားသော ဈေးတစ်ခုနီးသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

ဈေးထဲ၌ လူစည်ကားနေသည်။

‘မြန်မြန်ဗျို့’

ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

တိတ်တဆိတ် ခြေရာခံလိုက်လာသည့် မင်းယန်က သူတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည် စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့် မတတ်သဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားရ၏။

ဈေးထဲ လှစည်ကားနေခြင်းကြောင့် တိုးဝေ သွားလာခြင်း ဖြစ်၏။

အတန်ကြာမျှ သွားပြီးမှ ဆိုင်လုလင်က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကတည်း...

'အထည်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို ကြည့်လိုက်' -

ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အထည်ဆိုင်ရှေ့၌ မိန်းကလေး တစ်ဦးက အထည်များကို ကြည့်မိ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ ဘေး၌ ရပ်ရည် သန့်ပြန်သော လူရွယ်တစ်ဦး ရပ်လျက်ရှိသည်။

သူမသည် အထည်များကို ကြည့်၍ သဘောကျပြီး စကားတို့ ဖေအောင် ပြောနေသော်လည်း လူရွယ်က ငြိမ်သက်လျက် သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများ ရီဝေနေပြီး အရှေ့သို့သာ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေသည်။

ထိုလူရွယ်ကို မြင်လျှင် စုဖိန်နှင့် ဆရာလေ့တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

'ဟင်... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... နှစ်ဖော်လဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကုရဲ့ပါလား'

စုဖိန်က လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဆရာလေ့က ခေါင်းညိတ်မိသည်။

'ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ဗွာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းပြောတော့ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... နှစ်ဖော်ဟာ ကျောက်ဖြူကို ရောက်မလာဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားကြတယ်ဆို'

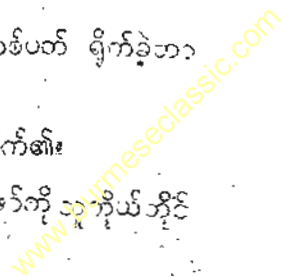
စုဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ဟယ်လေ၊ ခါးကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာပေါ့'

'သူ့ကို ငတ္တမြားတွေ လိုချင်လို့ တခင် တစ်ပတ် ရှိက်ခဲ့တာဆိုရင်...'

စုဖိန်က အံ့ကြိတ်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရိုးတာမှန်လျှင် ဟဲ့... ဟဲ့... နှစ်ဖော်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မပုန်ဖြစ်အောင် ချေမှုန်းပစ်မည် ဖြစ်၏။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးသည် အထည်ဆိုင်မှ အထင်များကို ဝယ်ယူ၍ ကုရဲ့နှင့်အတူ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

‘ဟော... သူတို့ ထွက်သွားပြီ၊ နောက်က လိုက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်’

ဆရာလွေက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စုဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူ့မှာ ဘယ်လို အကြံအစည် ရှိနေတယ် ဆိုတာ သိရအောင် လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့’

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြလေသည်။

လမ်းပြခဲ့သော ဆိုင်လုလင်က သူ၏ တာဝန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။

စုဖိန်နှင့် ဆရာလွေတို့ နှစ်ဦးက မိန်းကလေးနှင့် ကုရဲ့ကို ခြေရာခံ လိုက်သွားကြသလို သူတို့ နောက်မှ မင်းယန်က ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားသည်။

မိန်းကလေးနှင့် ကုရဲ့သည် ဈေးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော မြင်းလည်းတစ်စီးပေါ် တက်သွားကြလေ၏။

မြင်းလည်းပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာ အသားငါးများ၊ စစ်သီးဝလံများကို ခြင်းစောင်းတို့ဖြင့်ထည့်၍ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူအများစာ ချက်ပြုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရပြန်သိနိုင်ပ၏။

ဆရာလွေက တီးတိုး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ထူးတော့ ထူးနေပြီ’

စုဖိန်က ဘာမျှ မပြောချေ။

ကုရဲ့ထံ ယခုချက်ချင်း ပြေးသွားလိုစိတ်များသာ ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် မနည်းကြီး ချုပ်ထိန်းနေရသည်။

ကုရဲ့နှင့် မိန်းကလေးတို့ မြင်းလည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်းလည်းမောင်းသမားက စတင်မောင်းနှင်သွား၏။

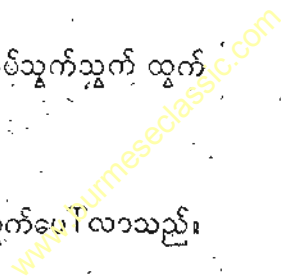
ဆရာလွေနှင့် စုဖိန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်...

တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ထွက်ပြေးသွားပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြလေ၏။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

စုဖိန်၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆရာလေ့ကလည်း လှစ်ခနဲခနဲလွှားကာ မြင်းတစ်ကောင်
၏ နဖူးကြိုးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

မြင်းလည်းမောင်းသူမှာ မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့ဘဲ
မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရ၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ မိန်းကလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကုရဲ့ဘက်သို့လှည့်ကာ....

‘ရှင် သွားကြည့်စမ်းပါဦး။ မြင်းလည်းသမားကို နည်း
နည်းပါးပါး ဆုံးမမှုဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်’

မိန်းကလေး၏ စကားသံအဆုံးတွင် မြင်းလည်းတွင်း
လူရိုင်တစ်ခု ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသူမှာ ကုရဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

ကုရဲ့လည် မြင်းလည်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့်....

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့’

ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်မေးကာ မြင်းလည်းသမား
အား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်....

လမ်းပိတ်ဟန့်တားနေကြသော ဆရာလေ့နှင့်စုဖိန်တို့
ယောက်ကံမြင်လျှင် မရိုက်ဖြစ်တော့ပေ။

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဟန့်တားကြ
တာလဲ’

စုဖိန်က - ဒေါသတကြီးဖြင့် ကုရဲ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။

တစ်ဖန် မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး....

‘တတ်လဲ တတ်နိုင်ပါလားကွာ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာတောင် မင်းမသိတော့ဘူးလား၊ ပတ္တမြားတွေ မင်းကို
ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီလား’

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ ပြောဆိုနေသည့်
စကားများကို အတိုင်းသားကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကုရဲ့၏အသံက တစ်ယောက်လောက်နှင့် တူ့ဆုံနေပြီဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်၏ ခန်းဆီးကိုဖယ်ကာ အပြင်ဘက်ဆီသို့
ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

ဆရာလေ့နှင့် စုဖိန်က ကုရဲ့အား ဝိုင်းရံထွားလိုက်ကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ကုရဲ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတာကို ဘာမှ နားမလည်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်သာ အေးဆေးစွာနဲ့ သပ်းဖယ်ပေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ ဆရာလေ့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စုဖိန်အား ဟန့်တား၍ ရဲမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့်.... လက်လွန်ခြေလွန် မဖြစ်စေဖို့ သတိပေးလိုက်ရသည်။

‘စုဖိန်.... သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တာ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်’

စုဖိန်က သူ၏စကားကိုပင် အရေးမစိုက်တော့ချေ။ ဒေါသတကြီး ရှေ့တိုးသွားပြီး....

‘တောက်....မင်းကများ ငါ့ကို ဒီလိုပြောရဲ့သူလား၊ မင်းအစ်ကိုကဲ့တောင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာ၊ မင်းကျမှ ငါ့ကိုရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံရဲ့ငယ်ဆိုတော့ လူကြားရင် ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ ကဲ....ငါ့အကြောင်းကို မင်းသိရမှာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆို ကုရဲ့၏မျက်နှာကဲ့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။

စုဖိန်၏ တိုက်ခိုက်မှုအရှိန်က ပြင်းထန်လှ၏။ လှက်သီးထိုးချက်သာ ထိမှန်သွားလျှင် ကုရဲ့၏နှာခေါင်းအရိုး သွင်သွင်ကျိုးသွားနိုင်သည်။

ကုရဲ့က ပခုံးတုန်လိုက်၏။ ‘မဖြစ်စလောက်ပညာလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးရဲတာ ရယ်ဖို့တောင်ကောင်းသေးတယ်၊ သွားစမ်း’

ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ဒေဝ ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ....

သူ၏ လက်ဝါးစောင်းသည် စုဖိန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ညှစ်ချလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

‘ဈေးက’ မသဲမကွဲအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ စုဖိန်၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ‘အင့်’

ဟုလည်း လွတ်ခံနဲ့ ညည်းညူလိုက်သည်။

ကုရဲ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း နောက်သို့ ကျောကယာ ဆုတ်လိုက်၏။

ကုရဲ့က ပြုံးလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားဆက်ပြီး နောင်ယှက်ချင်သေးလား၊
စုဖိန်သည် အံ့ဩစွာဖြင့် ဆရာလေ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်
မိ၏။

ဆရာလေ့သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။
ပျံလွှားနှစ်ဖော်မှာ စုဖိန်၏ လက်အောက်မှလူများ ဖြစ်
ကြောင်း ကားလုံးသိရှိထားကြသည်။
ယခု...

ကုရဲ့၏သက်ချက်ကြောင့် စုဖိန်၏လက်တစ်ဖက် သွင်သွင်
ကျိုးသွားရသည်ဆိုခြင်းကို မည်သူမှယုံကြည်နိုင်မည် မဟုတ်
ချေ။

ဆရာလေ့က အံ့ဩစွာဖြင့်....
'ကုရဲ့ မင်းဘယ်ကသိုင်းပညာသင်လာတာလဲ'
သူ၏စကားသံကြောင့် ကုရဲ့လှည့်ကြည့်လာလေသည်။
ဆရာလေ့ကို မျက်မှောင်ကြူဟ်၍ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အကဲ
ခတ်ကြည့်ရင်း....

'ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာသာ
အေးအေးဆေးဆေး ဘေးဖယ်နေရင် စကောင်းလိမ့်မယ်'
ဆရာလေ့သည် ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။
ကုရဲ့ကသူ့ကိုဘေးရေးမစိုက်ဘဲ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ မဟုတ်
လား၊ ဆရာလေ့သည် အကြိတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

ထိုစဉ်....
စုဖိန် ရှေ့တိုးလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ကုရဲ့မင်းက အားကိုးအားထားရထားပြီ ဆိုပြီး ကျုပ်တို့
ကိုအာခံရင် အကြီးအကျယ် မှားသွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား'
စကားဆုံးသွင် ကောင်းနေသော လက်တစ်ဖက်သာမက
ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး အသုံးပြုကာတရုစပ် တိုက်လိုက်လေ
သည်။

သူ၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင်
ပြင်းထန်လှသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကုရဲ့ လဲကျသွားရမည်ဟု ထင်ရ
လေသည်။

ဆရာလေ့ကျေနပ်သွား၏။
ရိုင်းပျသော ကုရဲ့အား စုဖိန်ဆုံးမသည်မှာ မှန်ကန်သည်
ဟုလည်း ယူဆထား၏။

သို့သော်
စုဖိန်က ကုရဲ့အား မဆုံးမနိုင်ဘဲ ကုရဲ့ ကသာ စုဖိန်ကို
ဆုံးမလိုက်လေသည်။

ကုရဲ့သည် စုဖိန်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေ
သည်။

စုဖိန်က ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လာလျှင် ခါး၌ ချိတ်ထား
သော ဓားကိုရုတ်ခြည်း ဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချ လိုက်လေတော့
သည်။

ဓားရောင် ဝင်းခနဲလက်သွားသည်။
'အား....'

စူးရှသော အော်သံထွက်ပေါ်လာပြီး စုဖိန်မှာ မြေပေါ်
ပက်လက်လန်လဲကျ သွားလေတော့သည်။

'ခစ်...ခစ်...ခစ်'

ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ဆရာလေ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းလှည်း ဖိန်
ထဲမှ မိန်းကလေးက ရယ်မောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင့် တွေ့ရ
လေသည်။

ဆရာလေ့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

မြေပေါ် လဲကျနေသော စုဖိန်ကို ကပျာကယာ ဖေးမ
လိုက်သည်။

စုဖိန်မှာ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရထားပြီးဖြစ်သည်။

ကုရဲ့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဤမျှဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်
ရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်မှတ်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

'စုဖိန်...စုဖိန်'

ဆရာလေ့က တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်၏။

အတော်လေးကြာမှ စုဖိန်က မျက်လုံး ဖွင့်လာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း....

'သူ...သူကို မလွတ်စေနဲ့'

ဆရာလေ့သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ရီဝေနေသော ကုရဲ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ
အလိုလိုကြာယ်ရွံ့ နေမိသည်။

ကုရဲ့သည်သာမန်သူသားတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ မကော့၎င်း
ဆိုးဝါးတစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်ဟုထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့်....

ဟန့်တားဖို့စိတ်မကူးတော့ချေ။

သူ၏သိုင်းပညာသည် အားလုံးထက် များစွာ သာမည်
မဟုတ်ပါ။

စုဖိန်ပင် မနိုင်လျှင် သူလည်း အနိုင်ရဖို့ လွယ်မည် မဟုတ်
ဟု ယူဆထား၏။

စုဖိန်သည် သတိမေ့ခြောသွားသည်။
ကုရဲ့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝေခွဲကြည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်....

ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်....

‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဟန်တားကြဦးမှာလား’

စုဖိန်က သတိလစ် မေ့မြောနေသည်။

ဆရာလေက ဘာမှ မပြောချေ။

ကုရဲ့က တုံ့ပြန်စကားသံကို စောင့်နေ၏။

ထိုစဉ်....

‘သူတို့ကို အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့နောက်
ကျနေပါဦးမယ်၊ သွားကြပါစို့’

ချိုလှင်သာယာသော စကားသံ ထွက်ပေါ် လာလေတော့
သည်။

မြင်းလည်း အိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကုရဲ့က ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားပြီး မြင်းလည်းပေါ်
တက်လိုက်၏။

မြင်းလည်း မောင်းသမားက အခြေအနေ ကြည့်ပြီးလျှင်
ချက်ချင်း မောင်းနှင်လိုက်သည်။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ၊ ဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

မြင်းလည်း ဘီးကြိတ် မခံရလေအောင် ဆရာလေက စုဖိန်ကို
ပွေ့ချီရင်း ဘေးသို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

မြင်းလည်း ထွက်သွားသောအခါ နောင်ယှက်မည့်သူ မရှိ
တော့ပါ။

သို့သော်....

နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ တစ်ဦးရှိသည်။

လိုလူမှာ မင်းယန်ဖြစ်၏။

မင်းယန်သည် စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုခဲ့ဘဲ မြင်းလည်း
နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားလေသည်။

၂၅၇ ဝဏ္ဏအောင်

နေရောင်ခြည်များ ထွန်းလင်း တောက်ပနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပ၏။

ညီညာ ပြောင့်ဖြူးသော လမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းလှည်း
တစ်စီး မောင်းနှင်သွား၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ နေပြီ လူကစ်ယောက် ခြေရာခံ လိုက်ပါ
လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

ထိုလူမှာ မင်းယန်ဖြစ်သည်။

မင်းယန်သည် အတန်ကြာ ခြေရာခံ လိုက်သွားပြီးနောက်
ထိုင်ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ....

မြင်းလှည်းက သာယာလှပသော တောင်ကုန်းတစ်ခုဆီသို့
ဦးတည် သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုကြောင့်

ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းရင်၍ သစ်ပင် တစ်ပင်နောက်
ကွယ်သို့ ဝင်လိုက်၏။

ထိုနောက်

မျက်စိတစ်ဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

စားပုံဖြင့် (၁) ၂၅၉

သူတော့ထင်ထားသည့်အတိုင်း မြင်းလှည်းမှာ သာယာလှပ
သော တောင်ကုန်း ဆီသို့ ဦးတည် သွားနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မင်းယန်က ဆက်၍ အကဲခတ် ကြည့်နေလေသည်။

* * *

မြင်းလှည်းသည် ဝှန်းစိုင်း မောင်းနှင်သွား၏။

မြင်းလှည်းအိမ် အတွင်း၌ ကုရဲနှင့် မိန်းကလေးတို့ ရှိနေကြ
သည်။

ကုရဲက မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

မိန်းကလေးက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာတယ်’

ကုရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

'ဘယ်သူလဲ ရှင်သီလား'
 'ကျုပ်ဘယ်သီမလဲ'
 သူမက ဆက်မေးသည်။
 'သိချင်စိတ်ရော မရှိဘူးလား'
 သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 'မရှိဘူး'
 သူမက မှက်မှောင်ကုတ်ပြီး....
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 သူက ပြန်ပြောသည်။
 'အချိန်တန်ရင် သိရမှာပေါ့ပါ'
 သူမက ပြုံးလိုက်၏။
 'ရှင်တောင် တိုးတက်လာပြီပဲ'
 သူက တာမှမပြောဘဲ နေသည်။
 သူမက ဆက်ပြောလိုက်၏။
 'ဒီလိုဆိုရင်လဲ တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ ဒီအထိုင်ထား
 ပြီး ဆက်သွားကြတာပေါ့'
 ကုရဲ့က ခေါင်းညိတ်ပြီး....
 'သူက တောင်ပေါ် လိုက်လာတဲ့ပေါ့ဗေလို့ ဆုတောင်းမ
 တယ်ဗျာ'
 မိန်းကလေးက ရယ်လိုက်သည်။
 ကုရဲ့က အပြုံးအရယ် မရှိပေ။

ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသူ တစ်ဦး အမူအရာမျိုးသာ ဖြစ်
 သည်။
 မြင်းလည်းမှာ သာယာလှပသောတောင်ကုန်းပေါ် တရွေ့
 ရွေ့ ဟက်သွားလေသည်။

မြင်းလည်းမှာ တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 သာယာလှပသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်
 ကို တွေ့ရ၏။
 မင်းယန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဒီကိစ္စ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်လိုက်
 ကြည့်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်'
 ဟူသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း ချေရွတ်မိသည်။
 မြင်းလည်းနှောက်သို့ လိုက်သွားရန် သစ်ပင်နှောက်ကွယ်မှ
 လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

ဝဲဖက်တစ်နေရာမှ အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

မင်းယန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် သစ်ပင်နှောက်ကွယ်သို့ ပြန်လည် ပုန်းကွယ်
လိုက်၏။

ထို့နောက်

အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းပြီး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
သည်။

ထိုလူသည် မင်းယန် ပုန်းကွယ်နေသော သစ်ပင် အနီး
ဖြတ်၍ သာယာလှပသည့် တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ဦးတည် ပြေး
လွှားသွားလေ၏။

မင်းယန်က မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် သူ၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားလေ
သည်။

ကိုယ် မျက်လုံးကိုယ် မယု နိုင်ဘောင် ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

ဟင်.... ရှန်ဆင်ပါလား

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသည်။

မှန်ပေသည်။

ဖြတ်ကျော် ပြေးလွှားသွားသူမှာ ရှန်ဆင်ပင် ဖြစ်ပေလေ
သည်။

မင်းယန် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

မည်သို့သော အခက်အခဲ အတားအဆီး တွေပါစေ
သာယာလှပသော တောင်ကုန်းကလေးဆီသို့ အရောက်
သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်းများ ဝေ ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်များ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာ၏။

သစ်ရွက်များတို့သည် မင်းယန်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့လည်း
ကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း တျရောက်လာ
သည်။

သို့သော်....

မင်းယန်သည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သည့် ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို လှုပ်လှော်ရပ်နေသည်။

သစ်ငါးကြီးတစ်ပင်က နီးကပ်စွာရှိနေခြင်းကြောင့် သတိ မထားမိလှောင် သူ့အားတွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်ပေ။

အမှတ်တမဲ့ဆိုပါက သစ်ငှက်တို့တစ်ရပ်ဟုသာ ထင်မိမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်အောင်ပင် မင်းယန်က တမင်ငြိမ်သက်စွာ ရုပ် နေခြင်း ဖြစ်၏။

ယူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သာယာလှပသောတောင်ကုန်းသို့ သွားရာလမ်းဆီ မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား စူးစိုက်ကြည့် နေမိသည်။

တောင်ကုန်းသို့သွားရာ လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ခလွှာက်လှမ်းသွားလျက်ရှိ၏။

ထိုလူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူလှ၏။

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်ကုန်း ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် မင်းယန်ပုန်းအောင်နေသော သစ်ပင်ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

ထိုလူ အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားမှ မင်းယန်လှုပ်ရှား လာသည်။

သက်ပြင်းကို လေးတို့စွာ ချလိုက်သော 'ရွှန်ဆင်....ကျုပ်က မင်းကိုလိုက်မရှာရတော့ပါလား'

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

တောင်ကုန်းသို့ သွားနေသည့် ကြောင်ရိုင်းနှင့် တူသည့် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီးနေသည့် ကြေးစားဓားသမား ရွှန်ဆင်ဖြစ်၏

ရွှန်ဆင်ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးပြီး လူပုံအလယ်၌ ကွပ်မျက် ခဲ့သည်။

သို့သော်....

ရွှန်ဆင် မသေပါချေ။ ထိုအချက်ကို မင်းယန် ကောင်းစွာ နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်.... လိုက်လံ ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု.... မမျှော်လင့်ဘဲ တောင်ကုန်းသို့သွားရာ လမ်းပေါ်တွင်

ရွှန်ဆင်အား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။ မင်းယန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ခါ မင်းဘယ်ကိုပြေးမလဲ’
 ဟု ထီးတိုးရေရွတ်ကာ သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လိုက်
 သည်။
 ထို့နောက်....
 ရွန်ဆင်နောက်သို့ ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

လေပြည်မလည်းများ ဝေ ယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။
 ပန်းရန်များ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေ၏။
 ပန်းရန်များကြား၌ စူးရှသော အမွှေးနံ့ တစ်ခုကလည်း
 ထွက်ပေါ်နေ၏။
 ဤသည်ကို ရွန်ဆင် ချက်ချင်းသတိပြုလိုက်မိ၏။
 သူ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လွင်လာ၏။
 ‘ပန်းဝက်ပါသခင်လေး စုမာက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဝဏ္ဏ
 အပြင် အဆိပ်ပညာသဲ တတ်မြောက်ဆားတာကိုး’

တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။
 မှန်ပေသည်။
 ဤနေရာသည် ပန်းဝက်ပါသခင်လေး စုမာ နေထိုင်ရာ
 နေရာဖြစ်၏။
 ရွန်ဆင်သည် စုမာအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည့် လူသိုး
 ယောက်ထဲမှ အရင်ဆုံးရှင်းပစ်ရန် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
 သည်။
 သူသည် သာယာလှပခဿာ ပန်းတောင်ကုန်းကိုဖြတ်ကာ
 ကျော်လိုက်၏။
 လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပန်းပင်များ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေ
 သည်။
 ရွန်ဆင်က ပန်းပင်များကြားမှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏။
 သူ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများက ပန်းပင်များ
 စိုက်ပျိုးထားပုံကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။
 ပန်းပင်များအလယ်သို့ ရောက်လျှင် ပန်းပင်များတို့သည်
 ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပုံသဏ္ဍာန် စိုက်ပျိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ
 လိုက်သည်။
 အဓိကကျသော နေရာနှစ်ခုရှိပြီး ကျန် ပန်းပင်များက
 ယင်းနေရာ ခုနစ်နေရာကို ဖုံးကွယ်ရုပ်ဖျက်ရန် ရောယှက်၍
 စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်၏။
 အကယ်၍သာ သတိမမူဘဲ ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားမည်
 ဆိုလျှင် ရိုးစင်းလွန်းလှသော ပန်းခင်းအတွင်း၌ ထွက်ပေါက်
 မခဏ့ဘဲ တစ်ခုလည်လည် ပိတ်မိနေမည် ဖြစ်၏။

ရွှန်ဆင်က ပန်းခင်းအတွင်း ရှေ့ဆက်ပြီးလျှောက်မသွား
တော့ဘဲ ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။

တစ်ဖန်....

အနောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်ပြီး
ဝဲဘက်သို့ တစ်ဖန် ချိုးကွေ့လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက်....

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ပြီးမှတစ်ဖန် ယာဘက်သို့ချိုးလိုက်၊ ခြေသုံးလှမ်းခန့်လှမ်း
ပြီး ဝဲဘက်သို့ချိုးလိုက်၊ ဟိုချိုးသည်ကွေ့ဖြင့် ရှေ့ဆက်ကာ
လျှောက်သွားသည်။

အတော်လေး ကြာအောင် လျှောက်သွားပြီးသောအခါ
ပန်းခင်းများမှာ သူ၏နောက်ကျောဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ
ဖြစ်၏။

သူ၏ရှေ့တွင် လှပခန့်ညားသော အဆောက်အအုံကြီး
တစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အဆောက်အအုံဦးရှေ့နံရံ....

‘ပန်းဝကိုပါမှ ကြိုဆိုပါ၏’

ဟူသော စာတမ်းရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ဖြစ်သည်။

ရွှန်ဆင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ခရီးက ဝက်ပါအဘတ်ပညာ ခွါအကုန်ပဲလား’

ဟု တံတိုးတိုးရေရွတ်ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရန် ဟန်

ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

‘ခဏနေပါဦးရှင်’

ချိုလွင်သာယာသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရွှန်ဆင်၏ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

စကားသံထွက်ပေါ်လာရာ ဝဲဘက်ဆီသို့ ခေါင်းဝှဲကြည့်
လိုက်၏။

ထိုအခါ....

မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့လျှောက်လာနေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရ
သည်။

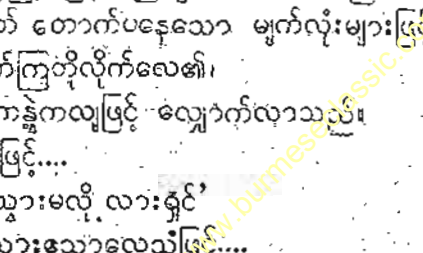
တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး လွန်စွာချောမောလှပသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရွှန်ဆင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များက ချက်ချင်း
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အေးတီအေးဖက်နှင့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အရိပ်
အယောင်များ ရုတ်ခြည်း ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသည်။

အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသော မျက်လုံးများဖြင့်
မိန်းကလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိန်းကလေးက ကနွဲကလျှဖြင့် လျှောက်လာသည်။
ချိုသာသောအသံဖြင့်....
‘ပန်းဝကိုပါကို သွားမလို လားရှင်’
ရွှန်ဆင်က ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်....

'ကျုပ် ဒီကိုလာခဲတာ ပန်းဝက်ပါကို သွားဖို့ကလွဲပြီး
တစ်ခြား ဘာကိစ္စရှိမရှိဘူး'

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက....
'ဪ...ရှင်က ပန်းဝက်ပါရဲ့ ဧည့်သည်ကိုး။ ကြိုဆိုပါ
တယ်ရှင်'

ရွန်ဆင်က သူမအား ပြန်မေးလိုက်၏။
'ခင်ဗျားက ပန်းဝက်ပါကလား'

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မနာမည် မေရှန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ပန်းခင်းကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ဝက်ပါစံအိမ်ကို ရောက်တဲ့လူတွေကို
ကြိုဆိုဖို့တာဝန် ဟူထားပါတယ်ရှင်'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။
'ကောင်းပြီ၊ မင်းက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြိုဆိုတတ်သလဲ ပြော
ပါ'

မေရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....
'ခါကတော့ ဧည့်သည်အပေါ် မူတည်ပါတယ်ရှင်'

'ကျုပ်အပေါ် ဟုတ်လား'
ရွန်ဆင်က သူ့ကိုလက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောလိုက်၏။

မေရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်ပါတယ်'

ရွန်ဆင်က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး....
'ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး'

မေရှန်က ပြောလိုက်သည်။

'ရှင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကြိုဆိုတာကို သဘောကျတယ်
ဆိုရင် ကျွန်မ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကြိုဆိုပါ့မယ်၊ ရှင်ဖြစ်စေ
ချင်တဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ဆိုပါတော့ရှင်'

ရွန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး
'ကျုပ် ဖြစ်စေချင်တဲ့နည်းလမ်းအတိုင်း ဟုတ်လား'

မေရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်။
'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်ကာ....
'ကောင်းပြီ၊ စုမာကိုသွားပြောလိုက်ပါ။ သူက ဇူးထောက်

ကျုပ်ကိုကြိုဆိုဖို့ ထွက်လာစေချင်တယ်။ ဘယ်နှယ် သို့
မေရှန်၏မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

နောက်သို့လည်း ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။
သူမက လက်နှစ်ဖက်ဝေ ယမ်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....
'အစ်ကိုကြီး သတိထား၊ သူက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်

ရိုက်မယ်'
ရုတ်တရက် သတိပေးစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

အဝါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး မေရှန်ထံ ပြေးဝင်

ကိုင်ခိုက်လိုက်သည်။

မေ့ရှုန်မှာ ရွှန်ဆင်အားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး ပြေးထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ပြေးထွက်လာသည့် မိန်းကလေးအား ပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်မီ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

လက်နက်ပုန်းများသည် သူမ၏ရင်ဘသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လွင့်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်... လူရိပ်တစ်ခုသည် သူမ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူသည် လက်ခေ့ ယမ်းလိုက်လျှင် လက်နက်ပုန်းများ ရုတ်ခြည်းနုကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အဝါရောင်မိန်းကလေးရှေ့သို့ ရောက်လာသူကား ရွှန်ဆင်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွှန်ဆင်က လက်နက်ပုန်းများကို ဖမ်းယူထားလိုက်ပြီး မေ့ရှုန်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

မေ့ရှုန် ထိတ်လန့်သွားသည်။ နောက်သို့လည်း လျင်မြန်စွာဆုတ်သွားသည်။

ရွှန်ဆင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ 'မင်းရဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေ ပြန်ယူမသွားတော့ဘူးလား ပြောပြ။ လက်ခေ့ ယမ်းလိုက်သည်။

အသင်းရောင်တန်းကလေးများ ဝင်းလှက်သွားသည်။

မေ့ရှုန်က အဆောက်အအုံတွင်းသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင် သွားပြီး လှည့်မကြည့်ပါချေ။

လက်နက်ပုန်းများသည် နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

မေ့ရှုန်၏လူရိပ် ပျောက် ရွယ်သွားပြီးနောက်... 'အမယ်လေး'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွတ်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး...

'သူ့ကိုဆီသွားပြီ' ရွှန်ဆင်က သူမကိုစိုက်ကြည့်ရင်း....

'သူကတော့သွားပြီ၊ မင်းကော' အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့

ထားလိုက်သည်။

၂၇၇ ဝဏ္ဏအောင်

တောင်ခြေရင်းသို့ရောက်သည်နှင့် မင်းယန် ခြေလှမ်းရန် လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ သာယာလှပသည့် ပန်းခင်းရှိနေသည်ကို အတိုင်းသွားတွေ့မြင်ရသည်။

ရွှန်ဆင်သည် တောင်ကုန်းပေါ်တက်သွားပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဤနေရာသည် မည်သို့သောနေရာ ဖြစ်သည်ကို လည်ကောင်း ရွှန်ဆင် အဘယ်ကြောင့် လာခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း သူမသိချေ။

သူသိသည်မှာ ဤနေရာသည် ထူးခြားသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ရွှန်ဆင်အား အမိမိမ်းရန်ဖြစ်သည်။

'ဒီအတိုင်းလိုက်သွားရင် ရှောင်တိမ်းသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး ငါ့ဘေးကုပင်ပြီး သူ့ရှေ့ရောက်အောင် ကြိုသွားနှင့်တာပိုကောင်းမယ်'

တွေးတောရင်း တောင်ကုန်းပေါ်မတက်ဘဲ ဘေးမှတစ်ကပ် လျှောက်သွားသည်။

အတော်လေးကြာအောင် လျှောက်သွားပြီးသောအခါ တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောက်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆင်ခြေလျှောက်၌ မြင်းလှည်းဘီးရာများ ကင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မင်းယန် ဝမ်းသာသွားသည်။
'အင်း...မြင်းလှည်းဟာ တောင်ကုန်းပေါ်ကို ဒီလမ်းအတိုင်း တက်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်'

တွေးတောရင်း ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားသည်။
ဆင်ခြေလျှောက်အပေါ် အပေါ်ဘက်သို့ တက်မိသောအခါ မျှော့ဟွင် လမ်းမိတ်ရင်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ ဓားဟစ်လက်ချိတ်ဆွဲထားလေတော့သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်၍ တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာသည်။

မင်းယန်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
သူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။
ခါးတောက် ရပ်နေသူကို ပြုံးပြရင်း.....

'အတော်ပဲ ကျုပ်ကလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ မိတ်ဆွေ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကို မြင်းလှည်း တစ်စီး တက်လာတာများ မတွေ့မိဘူးလား'

ထိုလူ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ဗျာ’

‘မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ’

သူ၏ စကားသံက ခက်ထန်မာကျောလှသည်။

မင်းယန်အား မနှစ်မျှကြောင်း အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

မင်းယန် ပခုံးတုန်လိုက်၏။

‘ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လခရှာတာဗျာ’

ခါးထောက် ရပ်သူက ခေါင်းခါယမ်းပြီး....

‘ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ မင်းဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ်’

မင်းယန်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြော၏။

‘ဗျာ....ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးပြောပြီး ခင်ဗျား ကျတော့ ဘာကြောင့် ရှိနေတာလဲ၊ ကေန္တ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာတဲ့ လူကို ခင်ဗျား ဝှက်ထားပြီ ထင်တယ်’

‘ဘာ’

ခါးထောက်ရပ်နေသူက ဒေါပူ၍ ရှေ့တိုးလာလေတော့သည်။

မင်းယန်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်၏။

ခါးထောက်ရပ်နေသူက ကျားရိုင်း တစ်ကောင်ပမာ ပြေးဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်အရှိန်အဟုန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ပြင်းထန်လှ၏။

မင်းယန်မှာ လှစ်ခနဲရှောင်လိုက်၏။

ထိုလူ၏ ကြီးမားသော လက်သီးကြီးက ခေါင်းအနီးမှ ကပ်လျက် ဖြတ်ကျော်သွားရာ ဝီခနဲ မြည်သံပင် ကြားလိုက်ရသည်။

မင်းယန်က မွဲပြုံး ပြုံးရင်း ဝဲဘက်ခြေထောက်ဖြင့် ဝိုက်၍ ကန်လိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

‘အွန်’

အော်တစ် ညည်းညူသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မင်းယန်၏ ခြေထောက်

၂၇၈ ဝတ္ထုအောင်

သို့သော်....

နွော့ကိုယ် ထွားကြိုင်း သန်မာယူပီပီ (စံချက် ခံလိုက်နေ
သော်လည်း မမူထဲ ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် ဒ. ရှိန်ယူ ကြိုးစား
သည်။

မင်းယန်က သူ၏ အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားလေတော့
သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ခေါင်းထောင်လာသည့် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏
လည်ကုတ်ပေါ်သို့ လက်ဝါးစောင်း တစ်ချက် ခုတ်ချလိုက်မိ
သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက နှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစား
လိုက်သည်။

သို့သော်....

သူ နောက်ကျသွားချေပြီ။

‘ဖျောက်’

‘အင်....’

မသဲမကွဲ ညည်းညူ၍ မြေပေါ် လဲကျသွားသည်။
မင်းယန်က နောက်ထပ် တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

ဤမျှနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘော
ပေါက်ထားသည်။

တစ်ဖက်သို့ လှည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်....

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

လက်ခုတ်တီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

မင်းယန်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ

လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

ထိုလူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

အပြာရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲ
တွင် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်ထားလေ၏။

ရုပ်ရှည် သန့်ပြန်ပြီး စာပေသမား တစ်ယောက် အသွင်ရှိ
သည်။

မင်းယန် သတိထားနေလိုက်၏။

အပြာရောင်ဝတ်နှင့်လူက....

‘ခင်ဗျား မဆိုးဘူး၊ လက်ဝါးစောင်း တစ်ချက်နဲ့ သူ့ကို
လဲကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကလက်ဝါး
စောင်း တော်တော်ပြင်းပုံ ရတယ်’

မင်းယန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးစောင်းက ပြင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက
နဲ့ကို နှလွန်းတာပါဗျာ’

အပြာရောင်နှင့်လူက အံ့ဩဟန်ဖြင့်....

‘သူက နုတယ် ဟုတ်လား’

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးစောင်း တစ်ချက်တောင်
မခံနိုင်တာ ခင်ဗျားမြင်သားပဲ’

အပြာရောင်ဝတ်နှင့်လူက ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘သူက နုတယ်ဆိုရင် ရယ်စရာ ကောင်းနေပြီ၊ သူကကျောက်
တုံးကို စောင်း ခေါင်းနဲ့ စိုက် နိုင်တယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်လား’

မင်းယန်က သူ၏ လက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ထိုလူက ပြုံး၍....

‘သူက ကျောက်တုံးထက် မာတယ်၊ ခင်ဗျားက သူထက်
မာတယ်ပေါ့၊ မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို
သဘောကျတာ....’

‘ကဲ....ခင်ဗျား ဒီမှာနေပြီး ပန်းဝက်ပေါ့၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်
မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို အယ်လောက် ပေးရမလဲ’

မင်းယန် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ဒီနေရာဟာ ပန်းဝက်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ ခင်ဗျားမသိဘူးလား’

‘မသိဘူး’

‘ဝါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာလော့လုပ်တာလဲ’

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကုရဲ့’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ယာသွားသူက အံ့ဩဟန်ဖြင့်....

‘လက်စသတ်တော့ ကုရဲ့ကို လိုက်ရှာနေတာကိုး’
မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာကြောင့် သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ'

မင်းယန်လည်းဆရာကြီးလေ့နှင့် ဓားသမား စုပိန်တို့ပြော စကားများမှ ကြားသိခဲ့ရသော အချက်အလက်များ အတိုင်း ခပ်တည်တည်လှိုင်းလိုက်သည်။

'သူက ကျောက်ဖြူကို ပို့ပေးရမယ်၊ ပတ္တမြား တွေကို အပျောက်ရွက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတာဗျ'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင် ထားသူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတိကော.....

'လက်စသတ်တော့မိလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာကျောက် ဖြူက လူပေါ့'

'ဟုတ်တယ်'

မင်းယန်က ကပျာကယာ ပြန်ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက စကား ဆက်လိုက်လေ သည်။

'ခင်ဗျားက ကုရဲ့နောက် လိုက်လာတာကိုး၊ ဈေးသွား ဝယ်တဲ့ မိန်းကလေးကလဲ တယ်ညှိတာပဲ၊ ကိုယ် နောက်ကို

လူတစ်ယောက် လိုက်လာတာတောင် သိပုံမရဘူး၊ နေပါဦး ခင်ဗျားက ကျောက်ဖြူမှာ ဘာလုပ်ရတာလဲ'

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်ပြီး.....

'သစ္စာဖောက်တော့ကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ပေးရတယ်'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဒီလိုလုပ်တော့ ခင်ဗျားအတွက် ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ'

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'သူ့တာပေါ့၊ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဆိုရင် အနည်း ဆုံး ခွေတစ်သောင်းလောက်ရတယ်၊ ကုရဲ့လိုလူစားမျိုးဆိုရင် တော့ နှစ်သောင်းလောက်ရတယ်'

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ သည်။

'ခင်ဗျားက ဘာမဟုတ်ဘဲငွေအတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူကိုး'

'သာ...ဘာပြောတယ်'

'ခွေနှစ်သောင်းလောက်တော့ သဲကြီးမဲလှီး အပင်ပန်းခံ ပြီး လိုက်ရှာနေစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဟိုမှာလဲနေတဲ့လူကိုကြည့်

၂၀၄ ဝဏ္ဏအောင်

စမ်း၊ သူက ဒီနေရာမှာ ခါးထောက်နေရုံနဲ့ တစ်လကို ငါး
သောင်းလောက်ရတယ်'

မြေပေါ်တွင် လဲကျပြီး သတိလစ်နေသည့် အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူအား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မင်းယန် ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ ကျောက်ဖြူမှာဆိုရင်တော့ သူက ထင်းခွဲ
ရေခပ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရမှာပါဗျာ'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ကာပြုလိုက်လေ
သည်။

'ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကုရုံကိုလိုက်ရှာပြီးမှ
ရမယ် ငွေတစ်သောင်းထက် မပင်မပန်းရမယ် ငွေတစ်သိန်း
ဘယ်ဟာကိုပိုလိုချင်လဲ'

မင်းယန်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်....

'ခင်ဗျားက တမင်သက်သက် ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်တော့
မထင်ဘူး၊ ကျုပ်လဲ အပေါက်စောင့်တော့ မလုပ်ခိုင်းဘူး'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ

'ကျုပ်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဟာ သခင်ဘေးနား
မှာပဲ ရှိသင့်တာပေါ့'

မင်းယန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

'ဘယ်က သခင်လေးလဲ'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆက်ပြောလိုက်လေ
သည်။

'ခင်ဗျားသဘောတူရင် ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်လာမယ်
သူပေါ့၊ ကဲ....ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ'

မင်းယန်က သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်

'လက်စသတ်တော့ သခင်လေးဆိုတာ ပန်းဝက်ပါပိုင်ရှင်
ကိုး....'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
သည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ပန်းဝက်ပါမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူးလေ'

'ခါဖြင့် ခင်ဗျား သဘောတူတယ်ပေါ့'

မင်းယန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့သခင်မလေးနဲ့ တွေ့ပြီး
မှ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို သခင်မလေးနဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျားကို စမ်းသပ်ကြည့်ရလိမ့် မယ်'

မင်းယန်က မျက်နှာမှာ ကြုတ်ပြုံး

'ဘာကို စမ်းသပ်ရမှာလဲ'

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အဖြေမပေးဘဲ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ယပ်တောင်ကို တစ်ချက်ခတ်လိုက်ရင်း....

'ကျုပ်ရဲ့ယပ်တောင်ကို သဘီထား'

စကားဆုံးယှဉ် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မင်းယန် ရိပ်မိသွား သည်။

ထိုကြောင့်

ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲရှောင်ပြီး လက်ဝဲ၊ စောင်းနှစ်ဖက် ဆန့် ထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လျင်မြန်သွက်လက်သွံများ ဖြစ်လေ သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ထားသူသည် ပထမသိုင်းကွက် အခြေ အနေမဟန်သည်နှင့် သိုင်းကွက်ပြောင်းကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

မင်းယန်ကလည်း ဦးတိုက်တွက်များကိုချေဖျက်ရင်း ပြန် လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မိသည်နှင့် နောက် မဆုတ်ကြတော့ဘဲ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ၏။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်.... 'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

မင်းယန်နှင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ ပြိုင်တူဆုတ်လိုက်ကြသည်။

မင်းယန်က ပြုံးနေသည်။

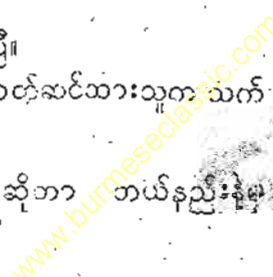
အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည် လေးနက်နေလည်။

သူ၏ စူးရှဘောက်ပသော မျက်လုံးများက ကိုင်ထား သော ယပ်တောင်ကိုကြည့်နေသည်။

ယပ်တောင်မှာ ဗုတ်ပြတ်နေချေပြီ။

အတော်လေးကြာမှ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သက် ပြင်းချလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားဟာ ကျောက်ဖြူကလေးဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်....'

၂၀၀ ဝဏ္ဏအောင်

'ဒါပေမယ် သခင်လေးဆီကိုပို့ ပေးပါမယ်၊ ကျုပ်နောက်
လိုက်ခဲ့ပါ'

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်တာ ထွက်သွားလေသည်။
မင်းယန်က လှမ်းမြင်နေရသော အဆောက်အအုံဆီသို့
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနောက်သို့ လိုက်သွားစေလ
တော့သည်။

* * *

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

ဝဏ္ဏအောင်

ဝတ္ထုအောင်

စား ပုံပြင်

(ခုတိယပိုင်း)

ခင်းပုံပြင်

နေရောင်ခြည်များ ပြာကျနေသည်။
လှပသောပန်းခင်းနှင့် ပန်ရလှသည်။
အေးမြသော လေပြည်လေညှင်းက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်
နေ၏။

ရွန်ဆင်က သဘာဝအသွကိုလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုလည်းကောင်း စိတ်မဝင်စားပါ။

သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ သူ၏ချစ်၌ ရပ်နေသော အ
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးကိုသာ ဖြစ်လေသည်။
အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ သူ၏
အရှေ့ဘက် မသွမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေလေသည်။

မိန်းကလေးက ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

ရွန်ဆင်က သူ့ကိုကြည့်ကာ....

'မင်းက ဘယ်သူလဲ'

သူ၏စကားသံမှာ ပြတ်သားမာကျောလှသည်။

မိန်းကလေးက နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။

သူ့အား ကြောက်ရွံ့သွားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းများ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုချင်ပုံရ၏။

'မင်းဘယ်သူလဲ'

ရွန်ဆင်က ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ကျွန်...ကျွန်မက ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ကျုပ်က အဲဒါကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာကို မေးတာ'

မိန်းကလေးက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

'ကျွန်မနာမည် စုစုလို ခေါ်ပါတယ်ရှင်'

ရွန်ဆင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

'မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ'

'ကျွန်... ကျွန်မ အစ်ကိုအတွက် လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုကို ဒီကလူတွေ ဖမ်းခေါ်သွားလို့ ပြန်ပြီး ကယ်တင်မလို့ပါ။ ရှင်က ဒီကလူမဟုတ်ဘူး ရိပ်မိလို့'

သူမ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား လိုက်သည်။

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ကျုပ်က မင်းကိုကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

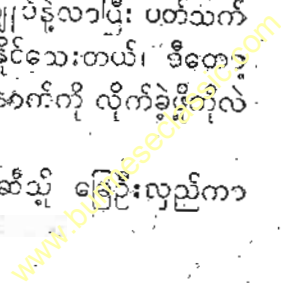
'ရှင်'

စုစုက အံ့သြသွား၏။

ရွန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်လာခဲ့တာ၊ ကျုပ်နဲ့လာပြီး ပတ်သက်ရင် မင်းတောင် ပိုပြီးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သေးတယ်၊ ဒီတော့ ဝေးဝေးက သွားပေးတော့၊ ကျုပ်နေ့ရက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ကိုလဲ စမစဉ်းစားနဲ့'

ခကားဆုံးလျှင် ပန်းဝက်ပစ်အိမ်ဆီသို့ ရွှေဦးလှည့်ကာ သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ဂ ဝဏ္ဏအောင်

'ခဏနေပါဦးရှင်'

စုစုက ဟန့်တားလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က သူမအား အေးစက်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
သူ၏အကြည့်ကြောင့် စုစုက နောက်သို့ ခြေလှမ်းကိုဆုတ်
လိုက်၏။

ရွန်ဆင်က ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်....

'ကျုပ်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် မင်း
စတင် ခုကွရောက်သွားနိုင်တယ်'

စုစုက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်....

'ကျွန်...ကျွန်မ'

ရွန်ဆင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

'မင်းကို အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး
စောင့်နေ၊ ပန်းဝက်ပါစိအိမ်ထဲက ကျုပ်ပြန်လာတာကိုတွေ့
ရင် အထဲဝင်ပြီး မင်းရဲ့အစ်ကိုကို လိုက်ရှာပေးတော့၊ ကျုပ်
ပြန်ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ဒီကနေအမြန်ဆုံး ထွက်သွားတော့'

စကားဆုံးလျှင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

သူ့အား ဆက်တား၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း စုစုနားလည်
ထားသည်။

ထို့ကြောင့်....

တာမှမပြောဘဲ နောက်ဆုတ်နေလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က ရှေ့သို့ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သွား
ပြီး ပန်းဝက်ပါစိအိမ်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွား၏။

စုမာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပန်းရုံများကြားသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

ပန်းရုံကြားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ မေရှန်ဖြစ်၏။

မေရှန်၏ လက်တစ်ဖက်၌ ပတ်တီးများ စည်းနှောင်ထား
သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ဒဏ်ရာရရှိထားသော်လည်း မေရှန်၏မျက်နှာမှာပြုံးရောင်
သန်းနေသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ညီမ၊ ကြီးစားလို မရဘူး ဟုတ်လား'

စုစုက ပန်းတုန်လိုက်သည်။

'သူက အဘော်ဂွကျတဲ့လူပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းဘော်ထဲကို ဝင်သွားပြီးမတော့ သူက
အဆိပ်ရှိတဲ့ မြေတစ်ကောင်ဖြစ်မသွားဘဲပန်းဝက်ပါကို ဖျက်
ဆီးမယ် သူ့ ပြစ်ခဲ့ရင်ကော'

မေရှန်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်....

‘သခင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါ
အယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတာတည်းက စစ်ခုခုဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်’

စုစုက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာ၊ မမရဲ့လက်တစ်ဖက် ဒဏ်ရာရခဲ့လို့လား?’

‘ညီမ ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့်’

မေရှန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အေးလေး၊ အချိန်က စကားပြောလာမှာပါ’

စုစု မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ပြောပြီး ပန်းဝက်ပါ စံအိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ပန်းဝက်ပါ စံအိမ်အတွင်းသို့ ချွန်ဆင် ဝင်ရောက် ပျောက်
ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

အခန်းသုံးခုကိုဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ခန်းမကျယ်သို့ရောက်
ရှိလာသည်။

အပြာရောင်ဝတ်နှင့် လူက ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်လေတော့
သည်။

မင်းယန်ဘက်သို့ လှည့်၍....

‘ဒီမှာ ခဏစောင့်နေရမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား စောင့်နိုင်တယ်
မဟုတ်လား?’

မင်းယန်က ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ခဏစောင့်နေပါဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် ခန်းမအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေတော့
သည်။

မင်းယန်က အခန်းရှေ့၌ ရပ်၍ အပြာရောင်ဝတ်နှင့်လူပြန်
ထွက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

အကွင်းဘက်မှ အပြာရောင်ဝတ်နှင့်လူပြန်ထွက်လာသည်
ကို တွေ့ရ၏။

အပြာရောင်ဝတ်နှင့်လူ၏ မျက်နှာသည် တည့်တည့် ကြည်
ကြည် ဖြစ်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

မင်းယန်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။

‘အထဲဝင်သွားပါဗျာ’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး.....

‘ကောင်းပြီ’

အခန်းအတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် အခန်းထဲခါး ပိတ်သွား သည်။

အခန်းတိုင်း၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေသည်။

ဟစ်အရီ ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲ ကုလားထိုင်များကို လည်းကောင်း.....

သစ်သား ဝီရိများကို လည်းကောင်း.....

နံရံကပ် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်များနှင့် အလှ စိုက် ပန်းအိုးများကို လည်းကောင်း တွေ့ရ၏။

ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းဖြစ်သော်လည်း လူ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါချေ။

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟင်း.....လူမရှိဘဲ စားပွဲ ကုလားထိုင်ချည်းပဲ ရှိတယ်ဆို တော့ ကျုပ်ကို ထိုင်ခောင်းခိုင်းတဲ့ သဘောပေါ့၊ ကောင်းပြီ လေ.....ထိုင်စောင့်ဆိုလဲ စောင့်ရတာပေါ့’

ပြောပြီး အတွင်းဘက်ဝင်၍ တိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူ ထိုင်ချ လိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင်.....

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ မိ၏။

ထိုမိန်းကလေး လက်ထဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့် ထားသော လင်ဗန်း တစ်ခုပဲ ကိုင်ဆောင်လာ၏။

‘သခင်မလေ... မကြာခင် ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ရှင်ခဏ လောက် စောင့်ပါဦး၊ စားသောက်ရင်း စောင့်နေဖို့ မှာလိုက် ပါတယ်ရှင်’

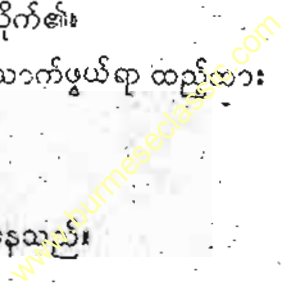
ဟု ချိုသာသော ခေသံဖြင့် ပြောသည်။

မင်းယန်က ဘာမှမခပြောဘဲ နေလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သူ၏ရှေ့၌ စားသောက်ဖွယ်ရာ ထည့်ထား သော လင်ဗန်းကို ချပေးလိုက်၏။

ပြီးလျှင်.....

ဘေး၌ရပ်၍ ပြုစုရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

မင်းယန်မှာ ကျောက်ဖြူမှု လက်မရွံ့ ကြေးစား အဖြစ်
ဟန်ဆောင်လာခဲ့သည်ကို မမေ့ပါ။

များသောအားဖြင့်....

လက်မရွံ့ ကြေးစားများသည် မိန်းကလေးများနှင့်ကရက်
ကို ခုံမင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မင်းယန် ပြုံးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း.....

‘မင်းရှဲ့ သခင်မလေးက ကျုပ်ကို ပြုစုဖို့ မင်းကို လွှတ်လိုက်
တာ ဟုတ်လား’

မိန်းကလေးက ဦးညွတ်ရင်း....

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ လိုအပ်တာရှိသမျှ ခိုင်းနိုင်ပါတယ်’

‘ကျုပ် ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်မယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ များ ကျုပ်က မင်းကို သေသွားစေချင်တယ်
ဆိုရင်ရော’

‘ရှင်’
မိန်းကလေး အံ့သြသွားသည်။

သူမ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်း နီရဲသွားသည်။

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်မေးတာ ဖြေပါဦး’

မိန်းကလေး သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

ခေါင်းကလေး ခေါင်းငုံ့၍ အဖြေမပေးပါ။

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းသခင်မလေးက ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူးလား’

ထိုအခါမှ....

မိန်းကလေး ခေါင်းမော့လာသည်။

ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် မင်းယန်ကိုကြည့်

တာ....

‘ရှင်က ကျွန်မကို သေစေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မသေဖို့ ဝန်

လေးပါဘူးရှင်’

‘မင်းဘကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပါရှင်’

မင်းယန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား ကျုပ်က မင်းကို မသေစေချင်ပါဘူးကွာ၊ သေလဲ မသေနိုင်ပါဘူး'

မိန်းကလေးက ငမ်းသာသွားသည်။

'ခါ...ခါဖြင့်...'

'ကျုပ်အတွက် လုပ်ပေးစရာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်'

'ပြော... ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

မင်းယန်က အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

'ဟောဒီ... အစားအသောက်တွေကို စားလိုက်ရုံပါပဲ'

လင်ဗန်းထဲ ထည့်ယူလာသည့် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လွင်လာသည်။

သူမ ငြင်းပယ်မည်ဟု မင်းယန် ထင်မှတ်ထား၏။

သို့ရာတွင်...

ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ...

'ကောင်းပါပြီရှင်'

ပြောပြောဆိုဆို စားသောက်ဖွယ်ရာများကို နှိုက်ယူစားပြုလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

အရက်တစ်ခွက်လည်း ငွေသောက်လိုက်လေသည်။

အစားအသောက် စားရာ၌ လည်းကောင်း...

အရက်သောက်ရာ၌ လည်းကောင်း တစ်စက်ကလေးမျှ ဣန္ဒြေပျက်သွားခြင်း မရှိပါ။

မည်သို့မျှ မထူးခြားသလို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စားပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် မင်းယန်ဘက် ပြုံးပြဲရင်း ...

'ကျေနပ်ပြီလားရှင်'

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကျေနပ်တယ်'

စကားဆုံးလျှင်...

သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်တစ်ခွက် ငွေ၍ သောက်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို နှိုက်ယူ စားသောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

ခြေသံများ တရှုပ်ရှုပ်မြည်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရ၏။

မင်းယန် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက် စားသောက်နေ သည်။

မိန်းကလေးက မသိမသာ နောက်ဆုတ်သွားသည်ကိုတော့ သတိပြုမိ၏။

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

'ခင်ဗျား သူ့စကားကို ယုံကြည်လိုက်တာ အများကြီးမှား သွားပြီ ဗျို'

ရယ်သံနှင့်စကားသံ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

မင်းယန်က အားရပါးရ စားသောက်ပြီးစီးသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မင်းယန်က အားရပါးရ စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်ရာ စားသောက်မှုကို လက်စသတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

အခင်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ထိုလူမှာ သူ့အားခေါ်ဆောင်လာသည့် အပြာရောင် ဝတ် ဆင်ထားသူဖြစ်သည်။

'မင်းယန်က ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်မှားသွားပြီ ဟုတ်လား'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ယေ သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု လွန်ကဲတယ်၊ သူများအပေါ်လဲ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားအမှားပေါ့'

မင်းယန်က ပြန်မေးသည်။

'အဲဒီလိုယူဆသွားအောင် ကျုပ်က တမင်လုပ်ခဲ့တာဆိုရင် ကော'

'ဗျာ....'

အပြာရောင်ဝတ်ဆင် သားသူသည် အကြောင်းအမိကမ်း ဖြစ် သွားသည်။

မင်းယန်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လေသည်။

မင်းယန်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....

‘ကျုပ်က စားသောက်စရာတွေကို စားပစ်လိုက်တာဟာ အဆိပ်ခတ်ထားတာကို မကြောက်လို့ဘဲ’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး....

‘သေချာလား’

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘လူ့မိသားစု သမားတော်ကြီးနဲ့ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ရင်းနှီးဖယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလက်ခံမှာပဲ’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လူ့မိသားစုမှာ သိုင်းလောက၌ ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကျော်ကြားပေသည်။

အထူးသဖြင့်....

အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသရာ၌ ထင်ရှားပေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ်....

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင်လာသည့် မိန်းကလေးမှာ တစ်ချက်အော်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခနဲလဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေး၏ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှ သွေးမည်းများ ယိုစီးကျလွှဲသည်။

မိန်းကလေးသည် အဆိပ်ခတ်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မင်းယန် ယူကြည့်မှုရှိစေရန် အသက်အသေခံကာ စားသောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

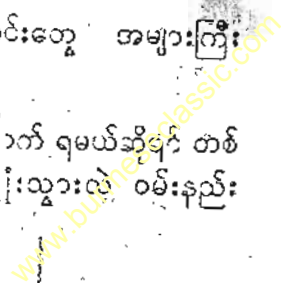
မင်းဟန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို စမ်းသပ်ချင်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့လူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတာ နှမြောစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပခုံးတုန်လိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ဆီမှာ လူတော်လူကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်....’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက် ရမယ်ဆိုမှင် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ယောက်ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းစရာမလိုပါဘူး’

၂၂ ဝဏ္ဏအောင်

'ဟား...ဟား...ဟား'

မင်းယန်၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးအကြိမ်စမ်းသပ်လို့ စိတ်ချပြီ ဆိုတာနဲ့ သခင်လေးက ဒီနေရာမှာ တံခါးမရှိစားမရှိ ဝင်ထွက်နေထိုင်ခွင့်ပြုမှာ သေချာပါတယ်။ ခင်ဗျားယာ တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး စင်ငွေကောင်းမယ်ဆိုတာ ကျုပ်...အာမခံတယ်'

မင်းယန်က မျက်မှောင်ကြူတ်ကာ...

'ကျုပ်ကို ထပ်ပြီးစမ်းသပ်ဦးမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'ကဲ...ဘယ်လိုစမ်းသပ်မတ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်ပြီးလျှင်...

'ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ'

မင်းယန်လည်း မည်သည့်စကားမှမပြောဘဲ အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

ပဲဘက်အခန်းရှိ တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဝစ်ဖက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

စေ ရုံသာစေ ထားသော အခန်းဘဲခါးရှေ့၌ အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခြေလှမ်းရပ်တင်လိုက်ပြီး မင်းယန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

'အထဲဝင်သွားပါဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားကို လူဘစ်ယောက် စောင့်နေပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ခင်ဗျားကသုတ်သင်ပစ်လိုက်ရုံပါပဲ၊ ပြီးတာနဲ့ သခင်လေးက ခင်ဗျားကို လက်ခံလိမ့်မယ်ဗျာ'

မင်းယန်က မျက်မှောင်ကြူတ်ကာ...

'အခန်းထဲကလူကို ကျုပ်က ရှင်းပစ်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား'

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

မင်းယန်က မျက်မှောင်ကြူတ်လိုက်ပြီး...

'ဘယ်သူလဲ'

'မိတ်ဆွေ အထဲရောက်ရင် သိရပါလိမ့်မယ်'

မင်းယန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့သခင်ပေးကို ကျုပ်ပြန်သွက်လာတဲ့အခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြိုဆိုဖို့ ပြောထားဖို့ပါဗျာ...

'ဒီလောက်ကြီး နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့စမ်းသပ်ပြီးမှတော့ ကျုပ်
အပေါ် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသင့်တယ် မဟုတ်လား၊
ကျုပ်ပြောတဲ့စကား ပြန်ပြောပြဖို့ မမေ့နဲ့ဦး'

စကားဆုံးလျှင် အခန်းတံခါးထွန်းဖွင့်ကာ အတွင်းဘက်
သို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

အထဲသို့ ခြေလှမ်းမိသနှင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို
လှမ်း၍ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် မင်းယန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်
သွားတော့၏။

* * *

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခန်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။
တစ်ဖန်....

တီးတိုးစကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေ
သည်။

အတွေ့အကြုံတစ်ခုအရ အပြင်ဘက်တွင် လူနှစ်ယောက်
ချောကြီးရှိနေကြောင်း ရှုန်ဆင်သိထား၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ထိပ်တုန်း သိုင်း
ညှာရှင် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ခြေသံကြားရဖြင့် သိထားပြီးဖြစ်
လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

သတ်ထား၍ နေလိုက်၏။

ပန်းဝက်ပါအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် သူ့အား မိန်း
မလေးတစ်ယောက်က လာ၍ကြိုဆိုသည်။

ယခု....

သူထိုင်နေသည့် အခန်းတွင်းသို့ခေါ်ဆောင်ကာ နေရာချ
ထားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အား လာရင်းကိစ္စကို မည်သူမျှမမေးပါ။

သူတွေခွဲရသည်မှာလည်း ကြိုဆိုခဲ့သောမိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ပန်းဝင်္ဂီပါရှေ့မှ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် သူ့ရောက်လာရသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားလေ၏။

ယခုလည်း....

အခန်းရှေ့၌ရပ်ကာ တီးတိုးစွာ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ ရိုးသားခြင်း မရှိကြောင်း နားလည်မိသည်။

သို့သော်....

သူက စိုးရိမ်ပူပန်မှု အလျဉ်းမရှိချေ။

မည်သို့သောကိစ္စကိုမျှ စိုးရိမ်မှုမရှိ၍သာ ပန်းဝင်္ဂီပါစံအိမ်ထဲသို့ လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ရွန်ဆင်က အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ထိုင်နေလှသည်။

သူ၏မျက်လုံးများကား အခန်းတံခါးမှ မခွာချေ။

အခန်းတွင်း၌ သူ၏အသက်ရှူသံကို ပြန်လည်၍ ကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သူက ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါချေ။
'ကျွန်း'

အခန်းတံခါးဖွင့်သံ တွက်ပေါ်လာ၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

အခန်းတွင်းသို့ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ဆားသော လူရွယ်တစ်ယောက် လမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
ထိုလူရွယ်ကိုမြင်လျှင် ရွန်ဆင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

* * *

'မင်းယန်'

'ရွန်ဆင်'

ခေါ်သံပြိုင်တူ တွက်ပေါ်လာသည်။
မင်းယန်၏ခြေလှမ်း တုန်ခန်ရပ်သွား၏။
ရွန်ဆင်လည်း ထိုင်ရာမှ ဆုတ်ခန့် ထဲထိုင်လိုက်မိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်
တောင်မတ် ကြည့်နေမိကြ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဤနေရာ၌ ဆုံတွေ့လိမ့်မည်ဟု မည်သူမှ
မထင်မှတ်ခဲ့ကြပါချေ။

မင်းယန်က ရွန်ဆင်ကိုလိုက်ရှာ၏။

ရွန်ဆင်ကလည်း မင်းယန်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်သူများသဖွယ် သဘော
ထားနေကြသူများ ဖြစ်ကြပေ၏။

ရွန်ဆင် ဤနေရာသို့လာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ရပြီး
နောက် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားခဲ့ကြ
သော်လည်း ယခုလိုဖြန်းစားကြီး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်
ဟု မမျှော်လင့်မိခဲ့ပါချေ။

အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်
ကြည့်နေကြပြီးမှ ပြိုင်တူလိုလို အသက်ဝင်လှုပ်ရှား လာကြ
သည်။

ပထမဦးစွာ စကားစခပြောလိုက်သူမှာ မင်းယန်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

'ခင်ဗျား မဲ့သသေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီး ဆုံတွေ့
မယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလောက်

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့
တာတော့ အမှန်ပဲဗျ'

သူ၏ စကားကြောင့် ရွန်ဆင် မျက်မှောင် ကုတ်သွားလေ
သည်။

မင်းယန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

'မင်းက ကျုပ်ကို လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးပေ့?'

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

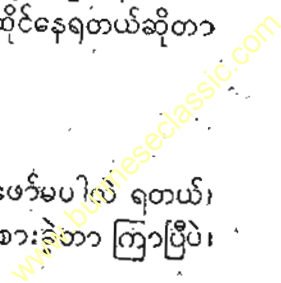
'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်
တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီတောင်ကုန်းပေါ် ခင်ဗျားတက်သွား
တာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်လာခဲ့တာပဲ'

ရွန်ဆင် ပြုံးလိုက်သည်။

'ငစ်ခါတုန်းက အနိုင်ရခဲ့ဖူးတာကြောင့် အခု ကျုပ်ကို
အနိုင်ရမယ်လို့ တွက်ထားရင် ခင်ဗျား မှားသွားနိုင်တယ်။
အခု မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျုပ်ကို ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ
သိထားပါ'

သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်က အဖော်ပါလဲ ရတယ်၊ အဖော်မပါလဲ ရတယ်၊
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကို လေးစားတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မကြောက်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံ...။

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်အသက် လေးချစ် သေသွားပါစေ၊ ဘယ်လို လူစားမျိုးကိုမဆို မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ သိခဏီလို မာကျောတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ဟန့်တား နှောင့်ယှက် လာရင် မင်းကို ချမ်းသာပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

လူက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်က ဟန့်တားဖို့လားဟာ၊ နှောင့်ယှက်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဆီးပြီး တရားဥပဒေရဲ့ အဆုံးအမ ခံစေဖို့ပဲဗျာ။’

ရွှန်ဆင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်ပြီး....

‘ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ခဏတော့ပါ။ ကိုစွဲကလေး တစ်ခု ပြီးပြတ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရှင်းကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား။’

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘မဖြစ်ဘူး။’

ရွှန်ဆင်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ။’

‘မင်း လူသတ်တာကို ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်လို့ပေါ့။’

‘ဟား...ဟား...ဟား။’

ရွှန်ဆင်၏ ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မင်းယန်က ပြုံးနေလိုက်၏။

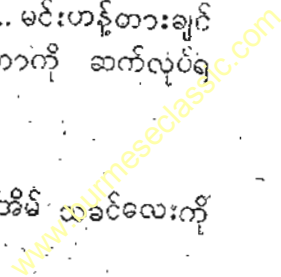
ရွှန်ဆင်သည် မည်သို့သော လူစား ဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းသိထား၏။

ရွှန်ဆင်က ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ....

‘အင်း...ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်တိတ်ပြီ သင်နေတာကိုး။ ကောင်းပြီလေ... မင်းဟန့်တားချင်တားနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ရမယ်။’

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ပန်းဝက်ပါ စံအိမ် သခင်လေးကို ချစ်သင်ပစ်မယ် ဟုတ်လား။’

၃၂ ဝဏ္ဏအောင်

'ဟုတ်တယ်'

'ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ခင်ဗျား အတွက် အပြစ်တွေပဲ ပိုလာမှာပေါ့'

ရွန်ဆင်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး.....

'သူ့အကြောင်း မင်းသိလို့လား'

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ပန်းဝက်ပါ သခင်လေးဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်း လဲတယ်၊ ဥာဏ်များတယ်၊ ဒီဒေသ တစ်ဝိုက်မှာသာမက သိုင်းလောကမှာပါ မြေခူး တစ်ကောင်လို့ မကောင်းမှု ဝုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေ ကျူးလွန် ပြုလုပ်တယ်....

'သူ့လိုလူ တစ်ယောက်သေသွားတော့ရော ဘာအကြောင်း ထူးမှာလဲ၊ မင်းတို့စကားနဲ့ ပြောရရင် လူဆိုးတစ်ယောက် ဆိုး သွားတာဟာ လူကောင်းတစ်ရာ အကျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့'

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားဆိုရင် လူကောင်း တစ်ထောင်လေခက် အကျိုး လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ'

ရွန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး.....

'မင်းများပြီ၊ ကျုပ်က လူတစ်ထောင်မက တန်ဖိုးညီတယ် ဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ပါ ဘူး'

'ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ'

စကားဆုံးလျှင် ရွန်ဆင်က မင်းယန်အား ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်၏။

မင်းယန်ကလည်း သူ့ကို ပြန်လဲည့် စိတ်ကြည့်မိလိုက်လေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အတန် ကြာအောင် အကြည့်ချင်း ပြိုင်နေကြ၏။

ထိုစဉ်....

'ကွေ့'

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင် လာလေတော့ သည်။

ထိုလူမှာ ကုရဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကုရဲ့က မင်းယန်နှင့် ရွန်ဆင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဝေကြည့်
လိုက်ပြီး....

'ကဲ...ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သူက ကျုပ်ရဲ့ သခင်
လေးကို လိုက်တွေ့မှာလဲ၊ သခင်လေးမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ခင်
ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့နိုင်တယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူ လာတွေ့တွေ့ သူ့အတွက် အရေး
မကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်'

မင်းယန်က ကုရဲ့အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ သခင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘာကြောင့်
လက်ခံမတွေ့နိုင်တာလဲ'

ကုရဲ့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်နေ
နိုင်မယ်ဆိုတာ သိထားလို့ ဘဲ'

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ခိုင်းတာ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော'

ကုရဲ့က ကြိုတင် သိစားဟန်ဖြင့်....

'ခင်ဗျားမလုပ်ဘူးဆိုတာ သခင်လေးသိပါတယ်၊ ခင်ဗျား
ဟာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး မင်းယန်ဆိုတာလဲ သိပါတယ်
ကြေးစားစားသမား ရွန်ဆင်ကို အသေအလဲလိုက်ရှာနေတယ်
ဆိုတာလဲ သိပါတယ်ဗျာ'

မင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရွန်ဆင်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ကုရဲ့ဘက်သို့ ပြန်
လှည့်ကာ....

'လက်စသတ်တော့ အားလုံးသိထားတာကိုး၊ ကောင်းပါ
တယ်လေ၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေ၊'

စကားဆုံးလျှင် ရွန်ဆင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး....

'ကျုပ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နောက်မှ
တွေ့ဆုံရှင်းလင်းလို့ ရတယ်ဗျ'

ထိုစကားကြားလျှင် ရွန်ဆင်အံ့ဩသွားလေ၏။

မင်းယန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

မင်းယန်က ပြုံးပြလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သွားတွေ့လိုက်မယ်'

စကားဆုံးလျှင် လှည့်သွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

'ခဏနေဦးဗျာ'

ကုရဲ့က ဟန့်ထားလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က ခြေလှမ်းရပ်ကာ....

'မင်းရဲ့သခင်လေးက တစ်ယောက်ကို လက်ခံတွေ့နိုင်တယ်
မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်'

ကုရဲ့က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားသွားလို့ မရဘူး'

ရွန်ဆင်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေရဲ့သားနဲ့ တစ်ယောက်
လက်ခံတွေ့တယ်ဆိုတော့ သခင်လေးကို အပြစ်ပြောစရာ ဖြစ်
လာမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူက
ပိုင်သားသလဲ ရင်ဆိုင်ကြည့်ကြပေါ့၊ ပညာသာတဲ့လူဟာ သခင်
လေးကို တွေ့ခွင့်ရမယ် ဖြစ်လာမှာပါ'

သူ၏စကားဆုံးလျှင် မင်းယန်က ဦးအောင် လှမ်း၍ပြော
လိုက်၏။

'ကျုပ်က တွေ့ဖို့စိတ်မကူးဘူး၊ ကျုပ်ပညာကို စမ်းသပ်
ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အချိန်မရွေးပါဘဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်
စမ်းသပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်'

ထိုစကားကြားလျှင် ကုရဲ့၏မျက်နှာ နှိမြန်းသွားလေသည်။

မင်းယန်အား ရန်လိုသလိုအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ....

'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပဲ တာဝန်ယူပါမယ်'
ပြောပြီး ရွန်ဆင်အား လက်ခွဲယမ်းပြကာ....

'မိတ်ဆွေ.... ဟိုဘက်အခန်းမှာ သခင်လေး စောင့်နေပါ
တယ်၊ ဝင်တွေ့လိုက်ပါ'

ရွန်ဆင်က မင်းယန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မင်းယန်ကလည်း သူ့အားစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရွန်ဆင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကုရဲ့ ညွှန်ပြလိုက်သည့်
တစ်ဖက်ခန်းသို့ သွောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက်....

စေ့ရုံစေ့ ထားသော ဘဲခါးကိုတုန်းဖွင့်ကာ လှမ်း၍ဝင်
သွိုက်၏။

တစ်ဖက်ခန်းသို့ရောက်သွားစဉ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မင်းယန်
ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

'ကဲ.... မင်းဘရင် စမှမလား၊ ကျုပ်အရင် စမှမလား၊
ပြောပါ။'

အလွန်လှပခန့်ညားသော အခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။
အကောင်းစား အဖိုးတန်ပရိဘောဂများက ခန်းလုံးပြည့်
တန်ဆာဆင်ထား၏။

အလှစိုက်ပန်းအိုးများ၊ ကော်ဇောများ၊ နံရံကပ်ပန်း ခွံ
ကားချပ်များက သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေသလို အခန်းတစ်ခုလုံး
အမွှေးရနံ့များ သင်းပျံ့နေ၏။

ရွှန်ဆင်က အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေရာမှ ရုတ်တရက်
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အခန်းထောင့်၏ တစ်နေရာရှိ ဆုံလည်ကုလားဆိုင်ကြီးမှာ
တစ်ပတ်လည်ကာ လှုပ်ရှားလာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လူရွယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေ
သည်။

သူ၏ရုပ်ရည်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားလှပေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက ရွှန်ဆင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အကဲခတ် ကြည့်နေ၏။

ရွှန်ဆင်က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေပြီး လူရွယ်အား အကဲခတ်
ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော်ကြာအောင် အကဲ
ခတ်လိုက်ပြီးမှ လူရွယ်က....

‘ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ ကြေး
ငွား ခံားသမား ရွှန်ဆင်မဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက ပန်းပင်ပေါ်သခင်လေး စုမာမဟုတ်လား’

လူရွယ်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်ပြီး ရွှန်ဆင်ထံသို့
အောက်သာပြီး ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းခန့်အကွာ၌ ရပ်လိုက်
ကာ....

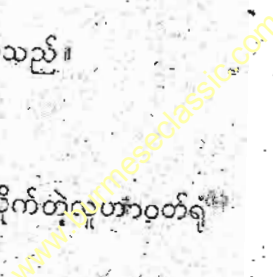
‘ကျုပ်ဟာ ပန်းပင်ပေါ်သခင်လေး စုမာပဲ၊ ခင်ဗျားက
အကြောင့် ကျုပ်ဆီကို လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခဲမေးတော့
အား၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာပဲ ကျုပ်သိ
နိုင်တယ်’

ရွှန်ဆင်က အေးစက်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဝတ်ချိချိ’

‘ဘာ’

‘မင်းပဲ သိချင်တယ်ဆို၊ ကျုပ်ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူဟာဝတ်ရုံ
ပဲ’

၄၀ : ဝဏ္ဏအောင်

စုမာ၏ မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာများ ပေါ်လွင်လာ၏။

ရွှန်ဆင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

'ဝတ်ရုံရှင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ဝတ်ရုံရှင်လဲ'

'ကွမ်မြို့က....'

စုမာက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်....

ခူးနေ့ လှည့်၍ ကုလားထိုင်ကြီးဆီသို့ ဝေဇ္ဇာကံသွားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနှက်စွာ စဉ်းစားနေပုံ ရသေ့သည်။

သူက အချိန်ကုန်ခံ၍ တွေးတောနေနိုင်သော်လည်း ရွှန်ဆင်မှာမူ အချိန်မပေးနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်....

အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

'ကျုပ် ဘာကြောင့် လာခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပြီးမှတော့ တသက်သက် အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း လိုက်ကြရအောင်'

သူ၏ စကား အဆုံးတွင် စုမာက ခုန်ထ လာလေတော့သည်။

သူက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

'နေဦး.... ကျုပ်စဉ်းစားလို့ ရပြီ၊ ကွမ်မြို့က ဆိုတော့ သူတယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ၊ သူဟာ ဟုလုပ် ဖြစ်မယ်၊ သူဟာ ကျုပ်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို သုတ်သင်ပစ်ချင်ရတာလဲ'

ရွှန်ဆင်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားဆီသို့ လှမ်းစပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

စုမာ၏ စကားကြားရုံနှင့် သူ့လက်ဖျား တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။

'ဝတ်ရုံရှင်က ဟုလုံဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သူဟာ ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ချင်တယ် ဆိုရင် မရဏတောင်ကြားက မကျူးကိုလဲ ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ အတပ်ပြောရဲတယ်'

သူ၏ စကား မှန်ကန်နေကြောင်း ရွှန်ဆင် သိလိုက်ရလေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် သူ့အား အလုပ်အပ်စဉ်က ပန်းဝက်မာ၊ သခင်လေး စုံမာ၊ မရဏတောင်ကြား မကျူးနှင့် မင်းယန်တို့

သုံးယောက်အား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန် စေခိုင်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

စုမာပြောသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ဝန်ရုံရှင်မှာ ဟုလုံဟုသိရသည်။

သူတို့တွေ့တော့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် စုမာ၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘လက်စသတ်တော့ သူက ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီကိုး သိကြသေးတာပေါ့၊ သူက ကျုပ်ကို ငုက္ခပေးလာရင် ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို ပြန်ပြီး ငုက္ခပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ကျုပ်အဖေက သူ့ဘယ်လို လူစားဆိုတာ ပြောပြသွားခဲ့တာပဲ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငုက္ခ ပေးနိုင်တယ်လို့လဲ ကြိုတင် မှာထားခဲ့ပါတယ်’

ရွှန်ဆင်က သူ၏ ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားအိမ်ဆီသို့ လက်ကို ရွှေ့လျှားသွားပြီး ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

စုမာက သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတ်ပြုမိသွားသည်။

‘ခင်ဗျားက သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ် ယုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူက ဘယ်လောက်ပေးလဲ’

ရွှန်ဆင်က ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စုမာက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က သူပေးတာထက် နှစ်ဆ ပိုပြီး ပေးမယ် ဆိုရင် ရောဗျာ’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ နည်းတယ်ထင်လို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့်’

ရွှန်ဆင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

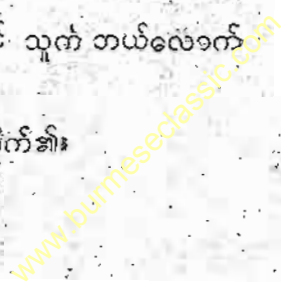
‘ခင်ဗျား မပေးနိုင်လို့ပါ’

စုမာက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး....

‘နေပါဦး၊ ကျုပ်က မပေးနိုင်အောင် သူက ဘယ်လေခက်ခက်နား ပေးထားလို့လဲ’

ရွှန်ဆင်က အေးစက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘အသက်တစ်ခွောင်း’

‘ဘာ’

‘သူက ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်’

စုမာက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ရွှန်ဆင်အား မည်သို့မှ စည်းရုံးမရနိုင်တော့ကြောင်း နားလည်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ရွှန်ဆင်က စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့်....

‘ကဲ....ကျုပ်တို့’

သူ၏ စကားမဆုံးမီ စုမာက ကမန်းကတန်း ကြားဖြတ် ပြောလိုက်သည်။

‘နေဦး....ကျုပ်ပြောစရာရှိသေးတယ်’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ပြောပါ’

စုမာက စကားထက်လိုက်သည်။

‘တကယ်လို့များ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားသေသွားခင် ခင်ဗျားအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

ရွှန်ဆင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆိတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

သူ၏ မျက်နှာတွင် ဆွေးမြည့်သော အရိပ်အယောင်များ မဆီမကွ ပေါ်လွင်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက် ပြီး....

‘ဘာမှ မလိုပါဘူး’

‘အင်း... မလိုဘူးဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒီနေရာဟာ ကျုပ် နေရာဆိုတော့ ခင်ဗျားရှုံးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လိုရမယ် ရ ပြောထားရဦးမယ်၊ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်သေသွားရင် ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးနိုင် မလား’

ရွှန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဘာမတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ လမ်းကြို ခရီးကြို သဘောမျိုး ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

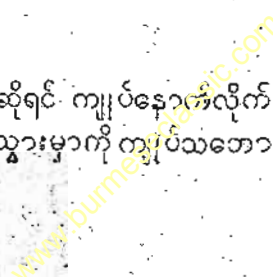
စုမာက ပြောလိုက်သည်။

‘ဟာ... သိပ်မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ၊ မရဏတောင်ကြားရောက် ရင် မကျုံးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဝတ်ရုံရှင် ဟုလီက သစ္စာဖောက် သွားပြီလို့’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

‘ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်နောက်လိုက် ခဲ့ပါဗျာ၊ ဒီအခန်းထဲ ညစ်ပတ်ပေကျံ သွားမှာကို ကျုပ်သဘော မကျဘူးဗျ’

၄၆ ဝတ္ထုအောင်

စကားဆုံးလျှင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရွှန်ဆင် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားရန် ခံခြံလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

တစ်ဖက်အခန်းမှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

သည်။

ရွှန်ဆင် ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
အခန်းတွင်း၌ မင်းယန်နှင့် ကုရှဲတို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ၏။

ထိုအခါ....

ကုရှဲက စကားစလိုက်သည်။
'ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကို ဦးစားပေးလိုက်တာလဲ'
မင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

'သူက သေသင့် သေထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ စောစော
အဲဒီ သေသွားရင် အေးတာမို့ မဟုတ်လား'
'ဟား ဟား' ဟား

ကုရှဲက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။
မင်းယန် စကားကို လွန်စွာ သဘောကျသွားဟန် ရှိလေ
သည်။

စုမာနှင့် ယုတ်ပြိုင်လှိုင်- ရွန်ဆင် သေဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု
လည်း ယုတ်ပြည်ထားပုံ ရလေသည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ....

‘ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ် ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သခင်လေးဟာ ရွန်ဆင်နဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ အား
အင်ကုန်ခမ်း နှမ်းနယ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက
အခွင့်ကောင်းယူပြီး သခင်လေးကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူလိမ့်မယ်
လို့ စိတ်ကူးထားတယ် မတ်လား’

မင်းယန်က ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။

‘ဒီတစ်ချက်တော့ မင်းမှားသွားပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ်ကလဲ ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား’

ကုရဲက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားလဲ ပင်ပန်းရဦးမှာကိုး၊ ပင်ပန်းရုံဆို

တော်သေးတာပေါ့၊ အသက်ပါ ဆုံးသွားမှ’

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်အသက်ဆုံးမယ်လို့ ပြောတဲ့လူတိုင်းဟာ သူတို့

အသက်တွေ ဆုံးရှုံးသွားကြတယ်လေ’

‘တကယ်ပဲလား’

‘မင်းမယ့် ဘူးပေါ့’

ကုရဲက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ’

ကုရဲက စကားမပြောတော့ပါဘူး။

ခါးမှစားကို လှစ်ခနဲဆွဲထုတ်ကာ မင်းယန်ဆီ ပြေးဝင်၍

တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မင်းယန်က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

လေပေပမာ တိုးဝင်လာသော ကုရဲကို သူ့အနီးသို့ရောက်မှ

ခါးဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပြင်းထန်စွာ

တိုက်ခိုက်နေကြစဉ်မှာပင် အခန်းတွင်းသို့ လူရိပ်သုံးခုပြေးဝင်

လာကြ၏။

ထိုလူရိပ်များသည် လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ရင်း မင်းယန်

ဆီသို့ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း မင်းယန်က ကြိုတင်တွက်ဆမိပါ

သည်။

ထို့ကြောင့်....

သတိကြီးစွာထား၍ ပြန်သည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

* * *

ကျွန်

မြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။

စုမာက တစ်ဖက်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ ရွန်ဆင်လည်း ဝန်ခံကုန်လျက်သွား၏။

ထိုအခန်းသည် လေးဘက်လေးဘက် ဖုတ်နံရံ ကာရံ ဌိထားရှိသောအခန်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တံခါးတစ်ပေါက်တည်း ထားရှိသော အခန်းဖြစ်၏။

အခန်းထဲတွင် မီးအိမ်လစ်လုံးချိတ်ဆွဲထားသည်။

မီးအိမ်မှအလင်းရောင်ကြောင့် အခန်းတွင်း၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

အခန်းကြမ်းပြင်၌ တစ်တောင်သာသာခန့်ရှိသော ဆူးချွန်များ ခန်းလုံးပြည့်စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆူးချွန်များ ငြိစုစုရာမရှိအောင် ခင်းကျင်းထားသဖြင့် ဆက်ဝင်ဖို့ ရွန်ဆင်၏ခြေလှမ်း တုံ့လွှားသည်။

စုမာက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လှမ်းဝင်သွားပြီး ဆူးချွန်များပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

လွန်စွာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆူးချွန်များပေါ်လှမ်းကူးစစ်ဖက်နံရံ အနီးသို့ရောက်အောင် လျှောက်သွားပြီးယှောင်ဆင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကဲ...ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဆွဲပန်းဓမ္မ ရာအပေါ်ကို

တက်လာခဲ့ပါ။ ဤ...တစ်ခုတော့ သက်ထားနော်၊ ဒီဆွဲပန်းဓမ္မဟာ ဝက်ပါးကွလို့ တည်ဆောက်ထားတာ၊ ခင်ပျားရဲ့

တစ်လှမ်း မှားသွားတာနဲ့ ခုက္ကရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ရွန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စုမာကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့မလွယ်ကြောင်း ခိုင်မာလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

စုမာကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ နေ၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း တောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်သွား၏။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်....

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားသာ ထွက်မပြေးနဲ့’

ပြောရင်း ဆူးချွန်များအပေါ် ခုန်တက်လိုက်လိုက်လေ၏။

ဆူးချွန်ထိပ်ဖျားများမှာ ချွန်မြနေသည်။

ရွန်ဆင်၏ ကိုယ်ဖေပညာ ထိပ်တန်းအဆင့် ရောက်ရှိခြင်းကြောင့်သာ ခြေဖဝါးများ ပေါက်ပြဲမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

စုမာက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကဲ....ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြရအောင်၊ ဘယ်သူက အရင်စုမာလဲ’

‘ဘယ်သူ အရင်စုမာ၊ သိပ်အကြောင်းမထူးပါဘူး’

ရွန်ဆင်၏ အေးတီအေးစက်စကား ဆုံးသွားသည်။ စုမာ၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ဟား....ဟား....ဟား၊ ခင်ဗျားလိုလူစားမျိုးကို ကျုပ်တို့ သဘောကျသွားပြီ’

စကားဆုံးလျှင် ဆူးချွန်များပေါ် လျှင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ရွန်ဆင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရွန်ဆင်ကလည်း ချက်ချင်း ခေးဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်လည်ချီတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ချွမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သံသံချင်း ထိထွေလိုက်ခြင်းကြောင့် မီးပွင့်ကလေးများ ဆွက်ပေါ်သွား၏။

ရွန်ဆင် ခြေတစ်ချင်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရသည်။

အချွန်များက တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေလေရာ ခြေလှမ်းတိုင်း အချွန်များပေါ် နင်းရလေသည်။

ရုတ်တရက်....

နောက်ဆုတ်လိုက်သောခြေလှမ်းမှာ အားစိုက်မှုများသွားရာ ထု ဖန်တီးသည် ဖိနပ်ကိုထိုးဖောက်ပြီး ခြေဖဝါးကိုလာ၍ ချိတ်လေ၏။

ခြေဖဝါး ပေါက်ပြဲသွားခြင်းကြောင့် နာကျင်သော ခေဒနာကိုခံစားရလေသည်။

သို့သော်....

ခြေဖဝါး ပေါက်သွားသည်ကို ဂရုစိုက်နေလျှင် စုမာ၏ ခေးဆွဲထုတ် မိသားမှာ ဖြစ်စေ ခြေထောက် ခေးဆွဲထုတ်ခိုက်ခိုက်

အရေးမစိုက်ဘဲ စုမာကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေရလေတော့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျား ခြေထောက် တစ်ဖက် ခက်ရာရသွားပြီ မဟုတ်လား’

ရွန်ဆင်က ပြုံးလှိုက်ပြီး....

‘ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားတာနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့ဗျား၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျုပ်ပိုပြီး သတိထားမှားပါ’

စုမာက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားပြုံးခိုင်းသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားတာလက် ဆိုးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမှ သေးတယ်....’

‘ဆူးချွန်တွေပေါ်မှာ အဆိပ်သုက်လိမ်းထားတာပြောပြ ကျုပ်သတိမေ့ သွားတယ်’

စုမာသည် အသက်နှစ်ဆယ် နှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်....

သူသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ကြောက်စရာ တောလောက်အောင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ဉာဏ်များလှသည့် ရွန်ဆင်ဆင်ခြင်မိ၏။

ပန်းဝက်ပါသည် ဝက်ပါများအပြင် အဆိပ်ညာဉ်လည်း ကျော်ကြားမှုရှိသည်ကို ကြိုတင်သိထား၍သာ သူကံကောင်း နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းဝက်ပါသို့ မလှာမီကြိုတင်ပြီး အဆိပ်ဖြေဆေးသောက် ထားခဲ့သည်ကို ပြောမပြောတော့ပေ။

စုမာက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘တကယ်လို့ များ ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်း သွားမယ် ဆိုရင် အဆိပ်ဖြေဆေးရဖို့အချိန်မီပါ သေးတယ်....’

‘ကျုပ်ကခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်အသက်သေဆုံးသွား နှာဆက်အသက်ရှင် လှုပ်ရှားနေတာက ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ် ဆိုတာနားလည် သဘောပေါက်သားတယ် လေဗျာ’

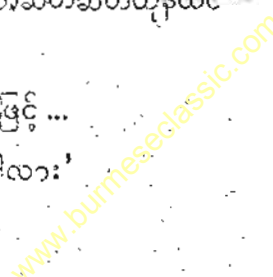
ကောက်ကျစ်စဉ်းလှဲနေသော လမ်းဖြင့်စည်းရုံး သိမ်းသွင်း နေလေသည်။

ရွန်ဆင်ဟန်ဆောင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် အောင်ပြုလုပ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း အင်္ကျီကဲ့သို့လေသံဖြင့် ...

‘မင်း...မင်း...တော်တော် ယုတ်မာပါလား’

စုမာသဘောကျသွားလေသည်။

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ရန်သူ့ကိုအနိုင်ရဖို့ဘယ်လိုနည်းလမ်းမဆို အသုံးပြုတာ တရား မျှတတယ်လို့ ကျုပ်အဖေက ပြောခဲ့ တယ်ဗျ...'

'ခင်ဗျား တာပဲပြောပြောပြော ကျုပ် ဂရုစိုက်တာက ခင်ဗျားအဆင်ပြေဆေးကို စိတ်ဝင်စားသလား မဝင်စား ဘူး လားဆိုတာဘဲ'

'ကျုပ် ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး'

မြောပြောဆိုဆိုရှေ့သို့ လျှင်တစ်ပြက်တိုးကာ တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

ရွန်ဆင်သည် ထောင့်ပြောနေချိန် အတွင်း ဆူးချွန်များ အပေါ်သို့နင်းဖြတ်ကာ စုမာအားမည်သို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

အငိုက်ဖမ်းကာ လှစ်ခန်းပြေးသွားပြီး တိုက်ခိုက်ဖိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပါသော်လည်း တက်ယ်တန်း တိုက် ခိုက်လိုက်သောအခါ မထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ် တစ်ခု ပေါ် ပေါက်လာသည်။

စုမာအနီသို့ ရောက်သွားချိန်၌ စူးချွန်တစ်ခုပေါ်သို့ ခြေ ချမိသည်နှင့် ယင်းစူးများအောက်သို့ချုတ်တရက် နိမ့်ဝင်သွား လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

တေးပတ်ပတ်လည်မှ စူးနှစ်ခုသည် လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ် ထိုက်သော မြားတစ်စင်းအလား ရုတ်ခြည်းအပေါ်သို့တိုးခနဲ အသံမြည်အောင်လှင့်တက်လာလေသည်။

ရွန်ဆင် မျက်လုံးပြူးသွားသတဲ့။

လက်ဖဝါး၌အားထည့်ကာ စုမာကိုတိုက်ဖိုက်ရန် ဟန်ပြင် နေရာမှ စူးများပစ်လွှင့်လာသည်ကိုမြင်လျှင်....

'ဟား'

ညာသံပေး၍ နောက်ကျမ်း ပစ်ကာ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေ သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

ခေးကို ဝေ့ယမ်း၍ ခုတ်ချလိုက်၏။

'တောက် တောက် တောက်'

ဆူးချွန်များ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်တောက်သွား၏။

သိုသော်....

တစ်ချောင်းမှပင် ရွန်ဆင်ကို မထိပါ။

သူနောက်ကျွမ်း ပစ်လိုက်ခိုန့်၌ အခွင့်ကောင်း စောင့်နေသော စုမာသည် ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆူးချွန်များကြောင့် ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်နေချိန်၌ အပိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရွန်ဆင်မှာ ဝင်းခနဲ လက်သွားသော ဓားရောင်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် တုန်လိမ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်နေသည်။

သို့သော်

စုမာ၏ ဓားချွန်မှာ သူ၏ ဝဲဖက်ပခုံးကို ရှပ်ပြီး ခုတ်ခဲ့သည်။

‘အား’

ရွန်ဆင်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

စုမာက ခဏောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

သူသည် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ဆူးချွန်များအပေါ် နေရာလျက် ရင်ဝရေ၌ ဓားကို ကန်လန်ပြတ် ကိုင်ရင်း သိုင်းကုတ်ခင်းကာ ရပ်တန့်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဆူးချွန်များအပေါ်တွင် ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေသည် ရွန်ဆင်ကို ကြည့်၍ ရယ်မောရင်း.....

‘နောက်ထပ် အချိန်နည်းနည်းလောက် ထပ်ကုန်သွားရင် အဆိပ်ဖြေဆေးရလဲ ခင်ဗျားအတွက် ထူးခြားတော့မှာမဟုတ်ဘူး’

ရွန်ဆင်က အကြိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ၏ ပခုံးရှိ ဓားဒဏ်ရာမှ ကျဆင်းလာသော သွေးစက်များသည် ဆူးချွန်ပေါ်သို့တိုင် စီးကျနေ၏။

ခြေနှစ်ဖက်ကားလျက် ဆူးချွန်နှစ်ချောင်းပေါ်၌ ရပ်နေသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်တိုင်ပမာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော်လည်း တကယ်တမ်း မသိမသာ ယိမ်းယိုင်နေသည်။

စုမာက ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား မဆုံးဖြတ်သေးဘူးလား’

ရွန်ဆင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အဆိပ်ဖြေဆေး ခင်ဗျား ပေးမှာလား’

စုမာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၆၀ ဝတ္ထုအောင်

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟုလုံက ခင်ဗျားကို အသက်တစ်ချောင်း ပေးတယ်၊ ကျုပ်ကလွဲ သူ့လိုပဲ ခင်ဗျားကို အသက်တစ်ချောင်း ပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလက်ခံရတာ တရားမျှတ ပါလိမ့်မယ် ဗျာ'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျောင်းပြီ...ကျုပ်လက်ခံတယ်'

'ရော့'

စုမာက အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍ အထုပ်ကလေးတထုပ် ယူပြီး ရွန်ဆင်ထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ရွန်ဆင်က လက်မြှောက်၍ ဖမ်းယူလိုက်သည်။

သူ့လက်မြှောက်လိုက်သည့် အချိန်၌ မထင်မှတ်သော လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်၏။

လက်မြှောက်လိုက်စဉ် အင်္ကျီလက်အိုးထဲမှ ဝှက်ထားသော လက်နက်ပုန်းများ ခါထုတ်ရင်း စုံမာအားတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်နက်ပုန်းများသည် ဝှားပိတုန်းအသား စုမာထံ ပစ်လွှင့်သွားလေ၏။

ရွတ်တရက်မို့ စုမာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော်....

ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ဆူးချွန်များ ရှိနေသည်ကို လုံးဝ အရေးမထားဘဲ မြေပြင်ညီအလား ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာ နင်း၍ ရှောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့် ရရှိသော အခွင့်အရေးကို ရွန်ဆင် လုံးဝ လျက်လှုတ်မခံပါချေ။

အနီးရှိ ဆူးချွန်များကို ခံားဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ ခုတ်ထစ်လိုက်သည်။

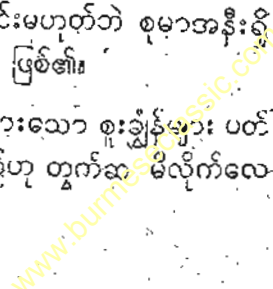
တစ်ဆက်တည်းပင်....

အပိုင်းပိုင်း ပြတ်သွားသော ဆူးချွန်များကို ခြေထောက်ဖြင့် ခတ်၍ တင်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်....

သူ့က စုံမာထံ ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ စုမာအနီးရှိ စူးချွန်များဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စုမာသည် ထောင်ချောက်ဆင်သားသော စူးချွန်များ ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆ မိလိုက်လေသည်။

သူ့ရှေ့တိုး တိုက်ခိုက်လျှင် စူးချွန် ထောင်ချောက်မိ၍ ဒုက္ခရောက်ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

ဤသည်မှာလည်း လက်တွေ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်...

စုမာအနီးရှိ စူးချွန်များရှိရာသို့ ဇားဖြင့် ခုတ်ထားသော စူးချွန် အပိုင်းအစတို့မှာ တင်းပတ်သဖွယ် စိုက်ထားသည့် စူးချွန်များ၏ တဖွဲ့ဖွဲ့ ထိမှန်သွား၏။

ထိုသို့ ထိမှန်သွားလျှင် ရွန်ဆင် အခင်း မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်လာလေ၏။

ထောင်ချောက် ခလုတ်ဖြစ်သော စူးချွန်ကို ထိသွားသည်နှင့် တောပတ်ဝန်းကျင်၌ အာရုံ စိုက်ထားသည့် စူးချွန်များ အပေါ်သို့ ကန်ထွက်လာသည်။

ထောင်ချောက်ခလုတ် စူးချွန် မည်ရွှေ့ ပည်မျှ ရှိနေသည်ကို ရွန်ဆင် မသိချေ။

သို့သော်...

သူ့က တရစပ် ပစ်ပေါက်ပြီးသည်နှင့်...

'ဝိုး ဝိုး'

ပျားအုပ်ကြီး ပျားသန်းလာသည့်အလား တဝိုးဝိုး မြည်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ၍ စူးချွန်အမြောက်အမြား ကန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အပေါ်သို့ လှင့်တက်လာသော စူးချွန်များသည် ပိုက်ကွန်ကြီး တစ်ခုသဖွယ် လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့် စုမာထံ ဖြန့်ကျက် အုပ်မိုးသွားလေ၏။

ရွန်ဆင်ပင် ထိတ်လန့်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

'လူယုတ်မာ'

စုမာ၏ အထိတ်တလန့်အော်သံ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ထောက်'

လှင့်ကက်လာသော စူးချွန်တစ်ခုသည် အခန်းလှုပ်တန်းမှ ကြီးဖြင့် သိုင်းကာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မီးအိမ်ကို ထိမှန်သွားရာ မီးအိမ်ငြိမ်း၍ တစ်ခန်းလုံး မောင်အတိ ကျသွားလေသည်။

ရွန်ဆင်သည် အခန်းတံခါး ပေါက်သို့ ရောက်သည်အထိ ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

'အား'

ဒူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်သည်။

မခရူးမနှောင်းမှာပင်....

‘ဝင်း’

လူတစ်ယောက် ပြတ်ကျသွားသော အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အခန်းတွင်း၌ စူးချွန်များ ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် ပြတ်ကျလာသည့် ရွန်ဆင်၏ အဖြစ်မှာ တွေးကြည့်ရုံဖြင့် မည်မျှ ဆိုးရွားကြောင်း သိနိုင်သည်။

ရွန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ရန်သူကို တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ သိမသွားစေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ အချိန်မခွဲမနေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းအဖေ ပြောပြမသွားဘူး လင်ပဲတယ်’

‘ဒီအခန်းထဲ ရောက်တည်းက အချိန်မဖြုန်းဘဲ တရားတိုက်ခိုက်လိုက်မယ် ဆိုရင် တကယ်တမ်း သေဆုံးသွားရမယ် သူဟာ ကျုပ်ပဲ...’

‘အခုတော့ မင်းဟာ ကိုယ် ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး ကျုပ်ကို အထင်သေးခဲ့တာကိုး’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

စုမာ၏ညည်းညူသံမျှကိုပင် မကြားရချေ။

ရွန်ဆင်ခြေသုံးလှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်မိသော အခါ ဆူညံခွာ တိုက်ခိုက်သံများနှင့်စူးရှသော အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

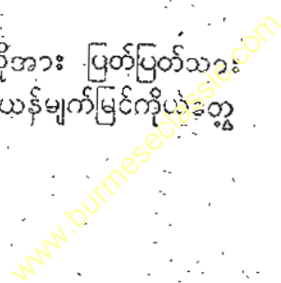
မင်းယန် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခန်းဘက်မှ ဖြစ်ပေတော့သည်။

* * *

ကုရဲ့၏စားကွက်များမှာ မကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဆက်မြက်လှပေသည်။

စားသမားစုဖိန်နှင့် ဆရာကြီးလှေတို့အား ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူခဲ့သည်ကို မင်းယန်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

မပေါ့ဆဘဲ သတိကြီးစွာထားကာ ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက် လိုက်ရသည်။

ကုရဲ့သည်သူ့အားရန်သူတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ စာရစင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သတိတစ်ချက်လစ်သွားလျှင် အန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားရာ မပေါ့ဆဘဲ ပြန်လည် တိုက် ခိုက်နေရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်....

လူရိပ်သုံးခု ပြေးဝင်လာပြီး ကုရဲ့နှင့်ပူးပေါင်း၍ တိုက်ခိုက် လေသည်။

ရုတ်တရက်....

အပေါ်စီးယူကာ တိုက်ခိုက်နေရာမှ ခုခံရသည့် ဘက်သို့ ချက်ချင်း ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ကုရဲ့အားကူညီတိုက်ခိုက်လာသူသုံးယောက်မှာ ချောစေ့ လှပသောမိန်းကလေးများဖြစ်ကြသည်။

ထိုမိန်းကလေး သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာလက် တစ်ဖက်၌ ပတ်ထိုးများ စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့ လေသည်။

ထိုမိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ မေရှန်း၊ စုစု၊ ရဲအောင် သောမိန်းကလေးများပင်ဖြစ်သည်။

စုစုသည်ရွန်ဆင်အား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရန် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပန်းဝက်ပါသခင်လေး စုမာထံ အမှုထမ်းရွက်နေကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ယခုလည်း ရွန်ဆင်အား စုမာက တာဝန်ယူထားသော အခါ သူတို့က မင်းယန်ကို စုပေါင်း၍ တာဝန်ယူတိုက်ခိုက် ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မေရှန်းတို့သုံးယောက် ကူညီတိုက်ခိုက်လာလျှင် ကုရဲ့ အား တက်သွားလေ၏။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် မင်းယန်အား ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဟု လည်း ယုံကြည်လာလေ၏။

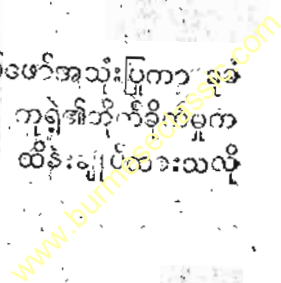
ထိုခကြောင့်....

ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဤတွင်....

မင်းယန်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုကာ ရှစ် သော်လည်း မေရှန်းတို့သုံးယောက်နှင့် ကုရဲ့၏တိုက်ခိုက်မှုက သူ့အား မလူးသာ မလွန့်သာအောင် ထိန်းချုပ်ထားသလို ခြံနေပါ၏။

ကြာရှည်စွာ တိုက်ခိုက်ရပါလျှင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ရှုံးနိမ့်သွားနိုင်သည်။

ဟု မင်းယန် ဆင်ခြင်မိ၏။

ထို့ကြောင့်....

သိုင်းကွက်ပြောင်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ့သေကိုယ်သေ တစ်စုတစ်ထိုးသိုင်းကွက်များအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ....

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့သေ ကိုယ်သေ တိုက်ကွက်များသည် များစွာ အကျိုးထိရောက်မှု ရှိအောင်ပင် အသုံးဝင်သွားလေသည်။

အချို့ သိုင်းသမားများသည် အခြေအနေအချိန်အခါ မကြည့်ဘဲ တစ်စုတစ်ထိုးသိုင်းကွက်များ အသုံးပြုခြင်းကြောင့် ရှုံးနိမ့်သွားရသည့် ဃာဇကများ ရှိကြပေသည်။

သူက ထိုသို့တိုက်ခိုက်ရာ ကုရဲ့က နောက်ဆုတ်သွားခြင်း မရှိသော်လည်း မေရှန်တို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ထိုလန့်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

မင်းယန်က ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မိဘဲ ကုရဲ့ကိုဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်....

ချက်ချင်းဆိုသလို မေရှန်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြေးဝင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ့အဖို့ တစ်ယောက်တည်းလှည့်ပစ်ကာ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

မေရှန်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်စဉ် ကုရဲ့ကပါ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာ၏။

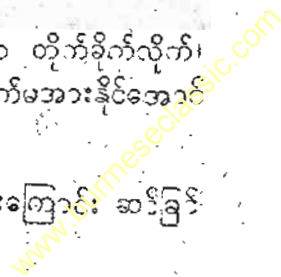
မင်းယန်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်စဉ် မေရှန်တို့ကလည်း တစ်လက် တိုက်ခိုက်ကြပြန်လေသည်။

သူတို့သည် မင်းယန်၏အကြံကို သဘောပေါက်နားလည်ကြပြီး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် သိုင်းကွက်ဆင်ကာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မင်းယန် ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် နည်းအမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

မင်းယန်ကလည်း ကုရဲ့ဘက်လှည့်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်။ မေရှန်ကိုလှည့်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ဖြင့် ဇက်မအားနိုင်အောင် နေရလေသည်။

ကြာတော့ သူ၏တိုက်ကွက် မမှန်သေးကြောင်း ဆင်ခြင်လာသည်။

ကုရဲ့တို့လူစုသည် လွန်စွာပါးနပ်ပြီး သူ၏အကြံအစည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလေသည်။

နောက်ထပ် နည်းလမ်းတစ်ခု မပြောင်းလဲဖို့စဉ်းစားနေစဉ် သူ၏တိုက်ကွက် မသိမသာ အရှိန်လျော့သွားသည်။

ကုရဲ့တို့လေးယောက်မှာ အကင်းပါးကြသူများပီပီ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ တရကြမ်းဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မင်းယန်အတွက် စဉ်းစားဖို့အချိန် မရတော့ပေ။

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ပတ်ချာလှည့်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရပြန်သည်။

သို့သော်....

ရှေ့နောက်ဝဲယာ ညှပ်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ ထိုစဉ်....

‘အား’

ခားဒက်ရာတစ်ချက် ဝဲဘက်နံကြား၌ရှိသွားရာ စူးနူးအော်လိုက်မိ၏။

မင်းယန်မျက်လုံးထဲ ပြာခဲဝဲသွား၏။

ခံပြင်းသောစိတ်များ ဟုန်းခနဲ ထလာလေ၏။

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

‘သေပေတော့’

အော်ငေါက်ကာ အားကုန်ထုတ်သုံးပြီး ခားဝေယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

‘မင်းမို့ ဒီလောက်အမိုက်ခံပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်ဆိုရင် အသာကလေး ရှောင်ထွက်သွားမှာပဲ၊ သူတို့ခဲလားဦးနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေရတာနဲ့ပဲ မောပြီး လျှာထွက်လာလိမ့်မယ်’

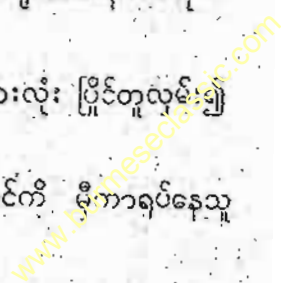
စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် သူတို့အဖးလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ကုရဲ့နှင့် မေရှန်တို့သုံးယောက် ချက်ချင်းပင်နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ အားလုံး ပြိုင်တူလှမ်း၍ ညှည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခန်းတံခါးဝ၌ ကံခါးတောင်ကို မှီကာရပ်နေသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ရွန်ဆင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ရွန်ဆင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ သွေးစသွေးနုများ ပေကျနေသည်ကို ခတ္တမြင်ရသည်။

သူ၏ခံားသည် ခါး၌ထည့်ဝါစွာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေလေသည်။

ဧကရာရရှိထားသော်လည်း သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ တာမမဖြစ်သလို ရှိနေပေသည်။

‘ဟင်....ရွန်ဆင်’

မေ့ရန်က လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

စုစုက ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့ထွေးလိုက်လေသည်။

ရွန်ဆင်က သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ မင်းယန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

မင်းယန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်ဘဲ နေရမယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား’

ရွန်ဆင် ရောဇ်ရှိလာခြင်းသည် သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းဖြစ်၏။

အသက်ဝဝ ရှုရှိုက်နိုင်ဖို့ အချိန်ရသွား၏။

ရွန်ဆင်နှင့် စကားပြောဆိုနေစဉ် အတွင်း မည်သူမှစတင် တိုက်ခိုက်လာရဲခြင်း မရှိဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရွန်ဆင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ရန်သူကို ဘယ်လို တိုက်ခိုက်ရမယ် ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်ဘဲ ခရောင်နေမယ် ဆိုရင် မင်းရဲ့ အင်္ကျီကို ထိအောင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သူတို့ မောလို့ လျှာထွက် လျှောက်ရောပေါ့၊ အခုတော့....’

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်၏။

မင်းယန် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း၊ ဒါပေမယ် ကျုပ်အတွက် ဝင်ပြောတာ သာကြောင့်လဲ၊ ကျုပ် သေသွားလိင် ခင်ဗျားအတွက် တစ်ရန်အေးတာပဲ မဟုတ်လား’

ရွန်ဆင်က ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

ကုရဲ့က ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

သူက ရွန်ဆင်ကို ဦးတည် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခင်.... ခင်ဗျား ပန်းဝကိုပါထဲက ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းမှာ မျက်လုံးပါတယ် မဟုတ်လား’

‘ခါ....ခါဖြင့်’

‘ဘာလဲ....မင်းက စုမာရဲ့ ကြံ့မှုကို သိချင်တယ် ဟုတ်လား’

ကုရဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မေးစရာ မလိုတော့ကြောင်း သဘောပေါက်ထားလေသည်။

မေ့ရှုန်က မျက်လုံးပြူးနေ၏။

စုစုက ခေါင်းငုံ့ထားပြီး ရဲ့အောက်က ခေါ်သတကြီးဖြင့်—

‘သ....သခင်လေးအတွက် ရှင်သေဖို့သာ ပြင်တော့’

ပြောရင်း ရွှန်ဆင်ထံ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက် လိုက်လေတော့သည်။

တံခါးပေါက်အနီး ရောက်ရှိသွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်....

သူမ၏ ခံားချက်မှာ တံခါးဘောင်ကိုသာ ထိသွားလေသည်။

ရွှန်ဆင်သည် သူမ၏ မျက်စိရှေ့ မှောက်မှ ရိပ်ခနဲခနဲထွက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရဲ့အောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ်....

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်၏ စကားသံသည် ခေါင်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

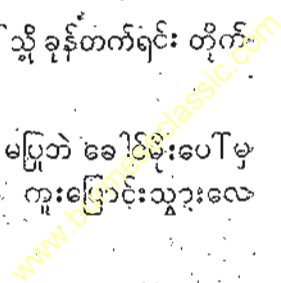
အားလုံး ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်သော အခါ ခေါင်မိုးထုတ်တန်းပေါ်၌ ခြေထောက် ချိတ်၍ ထိုင်နေသည့် ရွှန်ဆင်တို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

ရဲ့အောက် အကြိတ်၍....

‘သေပေတော့’

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင်၍ အပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရွှန်ဆင် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်မှ အနီးများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

၇၆ ဝဏ္ဏအောင်

ရဲအောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ လုံးဝ အရာမထင်ဘဲ အကျိုးမရှိ ပြစ်သွားသည်။

‘ကဲ...ကျုပ်စောင့်နေမယ်၊ မင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား’

စကားဆုံးလျှင် ခေါင်မိုး အုတ်ကြွပ်ပြားများကို ဖောက်၍ အပြင်ဖက် ခုန်ထွက်လာပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသေးသည်။

ရဲအောင် မကျေမနပ်ဖြင့်....

‘ရှင်ပြေးလို့ လွတ်မလား?’

အောင်ငေါက်ရင်း အခန်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

သို့သော်....

သူမရှေ့မှ မင်းယန်က လမ်းပိတ် ဟန့်တား လိုက်သေးသည်။

‘မင်း တယ်သွားမလို့ လဲ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာ မေ့နေပြီလား’

ရဲအောင်က သူ့အား အရေးမစိုက်ပါချေ။

‘လမ်းဖယ်ဖမ်း’

ပြောရင်း စာရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မင်းယန်ကလည်း လျင်မြန်စွာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန်ဟန် ပြင်လိုက်၏။

ကုရဲ့၊ မေ့ရှုန်နှင့် စုစုတို့မှာ ငိုငိုနေကြသည်။

သို့သော်....

ချက်ချင်း သတိဝင်လာကြပြီး မင်းယန်အား တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

‘အား’

စူးရှသော အော်သံ သစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား လိုက်ရ၏။

ရဲအောင်မှာ မင်းယန်၏ စားချက်ကြောင့် ကပျားကယဉ္ဇ နောက်ဆုတ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ရွတ်တရက်မို့....

အားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။

‘သတိထား’

မင်းယန်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

မင်းယန်သည် ပြေးဝင်လာပြီး ငိုနေကြသည့် ကုရှဲ့၊ မေရှန်နှင့် စုစုတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကုရှဲ့တို့လည်း သတိဝင်လာပြီး ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ရွန်ဆင် လက်တွေ့ လုပ်ပြသွားသလို ခပ်ခွာခွာ ရှောင်တိမ်း တိုက်ခိုက်နည်းကို မင်းယန် အသုံးပြုလိမ့်မည်ဟု ယူကြည်ထားကြလေ၏။

သို့သော်....

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်စေ့စေ့အခါ မင်းယန်က နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ သို့သာ အတင်းတက်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ကြုံလိုက်ကြရသည်။

အားလုံးထပ်သလို ဖြစ်မလာခြင်းကြောင့် သိုင်းကွက်ဖူးသဖြင့် သွားပြီးလျှင်....

‘ဝံနံ’

‘အား’

‘အွန်’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကုရှဲ့တို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားကြသည်။

သူတို့ လေးယောက်စလုံး ခဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းယန်က ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်နားလိုက်သည်။

သူသည် ကြေးစား တစ်ယောက် မဟုတ်သလို၊ လူသတ်လိမ့်မိတိုက်သည့် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါချေ။

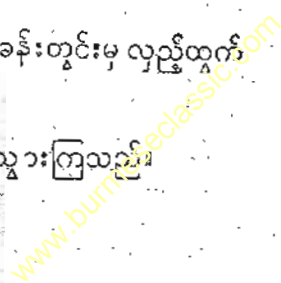
ကုရှဲ့တို့ လေးယောက်စလုံးက မင်းယန်အား ကြောက်လန့်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

မင်းယန်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က မင်းယန်၊ ကြေးစား ရွန်ဆင်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မှတ်ထားကြ၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနေဦးမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ မမေ့နဲ့’

ပြတ်ပြတ်သားသား စကားဆို၍ အခန်းတွင်းမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကုရှဲ့တို့ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

သေရွာမှ ပြန်လာကြသူများဟုပင် ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆင်
မှတ်နေမိကြလေတော့သည်။

* * *

လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာသည်။

ပန်းဝက်ပါ အဆောက်အအုံ အတွင်းမှ အသံဗလံများ
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မန်းပင်များ ယိုမ်းနွဲ့လှုပ်ယမ်း
သည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်ထင်ထားသော လူရွယ် တစ်ယောက်သည်
ပန်းဝက်ပါ စံအိမ်ဝင်ပေါက်ကို ကျောခိုင်းထားလေ၏။

ရုတ်တရက်....

လေထဲမှ ခြေသံများ လွင့်ယှံ့ပါလာသည်ကို ကြားနိုင်လေ
သည်။

ခြေသံများ တစ်စထက် တစ်စ ကျယ်လောင်လာရင်း ပန်း
ဝက်ပါ စံအိမ်ထဲမှ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်
တစ်ဦး လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယိုလူရွယ်မှာ မင်းယန်ဖြစ်သည်။

မင်းယန်သည် ပန်းဝက်ပါ အပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့်
ပြန်ဆင်အား ရှာဖွေလိုက်၏။

ဝင်ပေါက်ရှေ့၌ ကျောပေး၍ ရပ်နေသည့် ရွန်ဆင်ကိုမြင်
သွင် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိလေ၏။

ရွန်ဆင်ထံ ခပ်သွတ်သွတ် လှမ်းသွားသည်။

ရွန်ဆင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ရောက်နေသည်ကိုသိနေသည့်
လား။

‘မင်းက သူတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်တယ် ဟုတ်လား’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

ရွန်ဆင်က မင်းယန်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍....

‘မင်းတော်တော်ခက်ပါလား’

‘ကျုပ်က ခက်စာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တမ်း ခက်နေတာ
ခင်ဗျားပဲ’

'ဘာ...ကျုပ်က ခက်တယ် ဟုတ်လား'

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့ အခြေတမ်း စိတ်ကူးနေတာပဲကိုး'

'ကျုပ်က....'

'ခင်ဗျားက စုမာကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား'

ရွှန်ဆင်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

'ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ရင် သူက ကျုပ်ကို သတ်မှာပဲ၊ သူနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ယောက် သေရမှာပဲ၊ တကယ်လို့ များကျုပ်က စုမာကို မသတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းလဲ အခုလို စကားပြောနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး'

မှန်ပေသည်။

ရွှန်ဆင် ပြန်ထွက်လာပြီး စုမာ သေဆုံးသွားသည်ကို သိလျှင် ကုရဲ့တို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားသောကြောင့် မင်းယန်က အလွယ်တကူ အနိုင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းယန်သည် မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ရွှန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်ရဲ့ ကြေးစားဆန်တဲ့ စိတ်က စုမာကို အနိုင်ရစေခဲ့တာပဲ၊ မင်းလို စိတ်ဓာတ်မျိုးသာရှိရင် ကောင်းကောင်းကြီး ခုတို့ရောက်ပြီပေါ့....'

'လူတိုင်းဟာ မင်းလို စိတ်ဓာတ် မရှိဘူးဆိုတာတော့ မင်းနားလည်ထားစေချင်တယ်'

မင်းယန်က မဲ့ပြုံး ပြုံး၍....

'ခင်ဗျားက စုမာကို အနိုင်ရတာနဲ့ ကျုပ်ကိုပဲ အနိုင်ရမယ် ထင်နေတာကိုး'

'မင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင်ရနိုင်ပါ့တယ်'

'သေချာရဲ့လား'

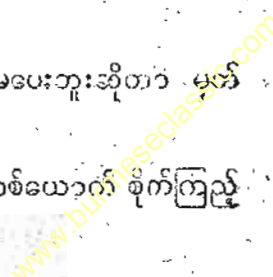
ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သိပ်သေချာတာပေါ့'

'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ လက်တွေ့ စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်ကြရင် ကောင်းဘူးလား'

'စိတ်ချ၊ မင်းကို ကျုပ်က ချမ်းသာမပေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့် ထိုက်ကြ၏။

အတော်လေးကြာမှ ရွန်ဆင်က....

‘မင်းရဲ့ ညာဘက် နံကြားမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို မင်းတိုက်နိုင်ပါ့မလား’

မင်းယန်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်လည်း

‘ဟား ဟား ဟား’

ရွန်ဆင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

မင်းယန်က အတန်ကြာအောင် ရယ်ပြီးမှ....

‘ကျုပ်မှာ ဒဏ်ရာရထားတာတော့ ခင်ဗျားမြင်တယ်၊ ခင်ဗျားကျတော့ ဒဏ်ရာမရတဲ့ အတိုင်းတဲ့၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး’

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ်ဒဏ်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဒီလို ဒဏ်ရာရခဲ့တာ များလှပြီ၊ ကျုပ်အတွက် နှစ်ရာမလိုဘူး’

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ရာ ရခဲ့ဖူးတယ်လို့ များထင်နေလား’

ရွန်ဆင်က အသံမာမာဖြင့်....

‘မင်း ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

မင်းယန်က ပြတ်သားစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ဒဏ်ရာ ရထားတာကို ဘာကြောင့် ရေးကြီး ခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး ပြောနေတာလဲ’

‘ကျုပ်က မင်းကို သတ်ပစ်ရမှာမို့ပါ’

ရွန်ဆင်က လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းယန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူကို ခင်ဗျား မသတ်ချင်ဘူးပေါ့’

‘တစ်ခြားလူဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ရွန်ဆင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်၍ ပြန်ပြောသည်။

‘မင်းကိုတော့ ကျုပ်က မုန်းတီးနေလို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းဒဏ်ရာ ဆေးကုချင်တယ် ဆိုရင် ပြောပါ’

မင်းယန်က သက်တာပြလိုက်သည်။

‘ဒဏ်ရာ အကြောင်း ပြောပြီး အချိန်ဆွဲနေတာမို့ ရှောင်တိမ်းသွားဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားထွက်သွားတာ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

၈၆ ဝဏ္ဏအောင်

‘ဟား ဟား ဟား’

ရွန်ဆင်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ’

‘မင်းပြောတာကို သဘောကျလို့ပေါ့’

‘ကျုပ်ပြောတာ ရယ်စရာမှမပါတာ’

ရွန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘မင်းအတွက် ရယ်စရာမဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်အတွက်တော့ ရယ်စရာပဲ၊ ကျုပ်က ထွက်ပြေးမယ်လို့မှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဓားထုတ်နိုင်ပါပြီဗျာ’

‘ခွမ်း’

ရွန်ဆင်က ချက်ချင်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မင်းယန်ကလည်း သူ၏ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ရွန်ဆင်က မေးလိုက်၏။

‘မင်းအရင် စ မလား၊ ကျုပ်အရင် စ ရမလား’

မင်းယန်က ပြတ်သားစွာဖြင့်....

‘ဘယ်သူက အရင်စစ နောက်ဆုံးတော့ အနိုင်ရရှိဖို့က အဓိကပဲ မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းသဘောပဲ၊ ကဲ...ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွက်လာ ပြီ၊ သတိသာထားပေတော့’

စကားဆုံးသွပ် ရွန်ဆင်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မင်းယန်ကလည်း ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက် တော့၏။

ခံးရောင်များမှာ ဝင်းလက်စောက်ပနေ၏။

သံသံချင်း ပြင်းထန်စွာထိတွေ့သော အသံများက ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ၊ ညှာသံပေးသော အသံ
များကလည်း မြည်ဟီးထွက်ပေါ်နေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လှ
ပေတော့၏။

ရွန်ဆင်...

ရွန်ဆင်က မင်းယန်ထက် အသက်နှစ်နှစ်ခန့် ပို၍ကြီး
ရ၏။

သူ၏အမူအရာမှာ အေးစက်တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။

ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ
မနိုင်နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်တတ်သူဖြစ်၏။

မင်းယန်မှာ မြေကောင်းသူပယ်၍ ကောင်းသူ ကယ်သည်
တရားဥပဒေစာကံတော်သား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ မေ့နှောက်သောင်းကျန်းနေသည့် ကြေး
စား ဓားသမား ရွန်ဆင်အား တရားဥပဒေလက်အတွင်းသို့
အပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ ဖြစ်
သောကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်
အောင် ပြင်းထန်လှသည်။

* * *

ထိုကဲ့သို့ပင်....

မင်းယန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌လည်း ကုရဲ့နှင့်ရှင်ဆိုင်ခွဲကြ
ဉ့်ကထက်ပိုသော ခုတ်ရာများ ရှိနေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခုတ်ရာရထားသော်လည်း မင်းယန်မှာ
ပို၍များလေ၏။

နှစ်ယောက်သား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်ကြမှ ရွှင်ဆင်
၏ သိုင်းပညာမှာ ပို၍သာကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေ
သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွတ်
ခပေးဘဲ ပြင်းထန်စွာ ကိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထိုစဉ်....

'ချင်'

ဟူသော အသံနှင့်အတူ မင်းယန်လက်ထဲမှ ဓားသည်
မြေပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေ၏။

မင်းယန်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် လက်ထဲ၌ဓားမရှိတော့ပဲ
လျှင် ရှုနိမ့်ဖို့သာ များလေသည်။

ရွှင်ဆင်က သူ့ရှေ့ ကျလာသောမင်းယန်၏ဓားကို ကောက်
ယူလိုက်၏။

ဆည်းဆာရောင် ဖြာကျနေသည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်၌ ဝပ်သျှိုးကွယ်ပျောက်သွား

ပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော်....

ပျော့တော့သော အလင်းရောင်များက ကျန်ရှိနေဆဲပင်
ဖြစ်၏။

ပန်းခင်းမှာ ကြေမှုပျက်စီးနေပြီး ပန်းခင်းဘေးမှ လူသား
နှစ်ယောက်က အငြိုးကြီးစွာ လိုက်ခိုက်နေကြဆဲပင် ဖြစ်
သည်။

ရွှင်ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စုံမှာနှင့်တိုက်ခိုက်စဉ်က ရရှိခဲ့
သော ခုတ်ရာများအပြင် နောက်ထပ်ခုတ်ရာနှစ်ချက်ပိုလာပြီး
ဖြစ်၏။

မင်းယန်က မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေသည်။

ရွှန်ဆင်က မင်းယန်၏စားကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်နေရင်းမှ မင်းယန်အား မေးလိုက်၏။

‘မင်း...ဒီစားကို ဘယ်ကရလဲ၊ ပြောစမ်း’

မင်းယန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

‘ဘာကွ’

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသောကြောင့် မင်းယန်က နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားပြီး....

‘မင်းပြောရင် ကောင်းမယ်’

‘ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ ဒါကျုပ်ပစ္စည်းပဲ’

‘ဘာ’

ရွှန်ဆင်၏ခြေလှမ်း ထုံခန့်ရပ်သွားသည်။

မင်းယန်က လက်ဝါးဖြန့်ကာ....

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ခေးကို ပြန်ပေးမသား၊ ဒါမှမဟုတ် ခေးမပါဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြမလား’

ရွှန်ဆင်က အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့်....

‘ဒီခေးက တကယ်ပဲ မင်းပစ္စည်းလား’

မင်းယန်က ပြတ်သားစွာဖြင့်....

‘ကျုပ်က ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာတဲ့’

‘ရော့’

ရွှန်ဆင်က ခေးကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

မင်းယန်က ခေးကိုဖမ်းယူလိုက်ပြီး သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခေးမှာ တစ်ပေခွဲခန့်ရှည်၍ ခေးရိုးတွင် မာန်ဖီနေသော ကျားသစ်နက်ပုံသဏ္ဍာန် ထုလုပ်ထားလေသည်။

ကျားသစ်နက်မှာ လက်ရာမြောက်လွန်း လှသောကြောင့် ဆက်ဝင်နေသည်နှင့် တူလှသည်။

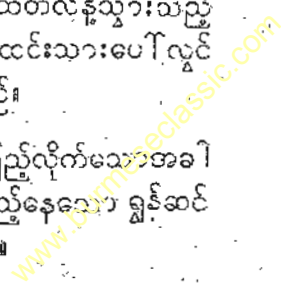
ထိုခေးသည် သူငယ်စဉ်ကပင် ကိုင်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် အတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ခဲ့ပါ။

...သို့သော်....

ရွှန်ဆင်သည် ထိုခေးကိုမြင်မှ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည့် အရာများက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လွင်လာကြောင်း မင်းယန်က တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းယန်သည် ရွှန်ဆင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ရွှန်ဆင်

မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

မင်းယန်ယ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ခေးကို လိုချင်လို့ လား’
ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့်’

‘ဒီခေးက မင်းပိုင်တာ တကယ်လား’

မင်းယန်က ပြတ်သားစွာဖြင့်....

‘ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲဗျာ၊ ဒီခေးဟာ
ကျုပ်ငယ်ငယ်တည်းက ကိုင်ခဲ့တဲ့ခေးပဲ’

‘ဒါ....ဒါဆိုရင် မင်း....မင်းဟာ’

ရွှန်ဆင်က စကားတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသည့်အရိပ်အယောင်များထွက်
ပေါ်နေသည်။

မင်းယန်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားက သိုင်းကွက်တစ်ကွက် အနိုင်ရလိုက်တယ်ဆိုပြီး
ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး၊ ကျုပ်ရဲ့ခေးကွက်ကို ကြည့်ပါဦး’
ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ထိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်....

ရွှန်ဆင်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်ဆုတ်
ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ထွက်ပြေးမလို့လား’

မင်းယန်က အော်ပြောရင်း နောက်မှ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်
ထိုက်၏။

သို့သော်....

ရွှန်ဆင် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ နောက်ဆုတ်
ရှောင်တိမ်းလေ၏။

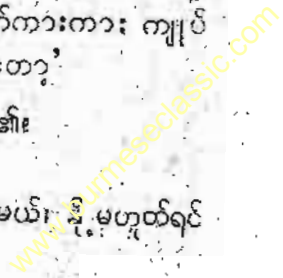
အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် ဆုတ်သွားပြီးမှ....
‘ဒီခေးကို မင်းပိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့မိဘတွေက ဘယ်သူ
တယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား’

မင်းယန်က မဲ့ပြုံး ပြုံးရင်း....

‘ခင်ဗျားလို ကြေးစား လူသတ်သမား တစ်ယောက်နဲ့
ကျုပ်မိဘတွေ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ စော်စော်ကားကား ကျုပ်
မိဘအကြောင်း မေးရဲခသးတယ်၊ သေပေတော့’

သူက ပြောပြီး ရှေ့တိုး တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်မေးတာ မင်းဖြေရင် ကောင်းမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင်
အမှားကြီး မှားသွားလိမ့်မယ်’

မင်းယန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မှဲပြီး....

‘ဘာ...ကျုပ်မှားသွားမယ် ဟုတ်လား၊ တား ဟား ဟား ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်ဟာ တရားဥပဒေ ဘက် တော်သား တစ်ယောက်ပါ၊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေ တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်....’

‘တကယ်တမ်း မှားနေတာက ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားဟာ ရက် စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူသတ်သမား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မေ့ရက် အပြစ်ပေးခံရအောင် ကျုပ် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကလဲ ဆေးရမှားကို မခံကြောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရင်ထဲ က မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတာလေးတွေကို သိချင်လို့ မေးတာ ပါ’

မင်းယန်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်....

‘ခင်ဗျားကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး’

‘ဆိုင်တယ်၊ ဒီခံား မင်းဘယ်က ရသလဲ ပြောစမ်း’

သူက ပခုံးတုန်၍....

‘ခင်ဗျား သိပ်သိချင်တယ် ဟုတ်လား’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဖြင့်....လွယ်ပါဘယ်၊ ကျုပ်ပြောသလို လိုက်နာနိုင်ရင် ခင်ဗျား သိချင်တာကို ကျုပ်ပြောပြနိုင်မယ်’

‘ကျုပ်က ဘာကို လိုက်နာရမှာလဲ’

သူက အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘တရားဥပဒေက ချမှတ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ပဲပေါ့’

‘ထိုစကားကြောင့် ရွှန်ဆင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ သွားသည်။’

သူ၏ မျက်လုံးများ ရီဝေနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် တွေးတော စဉ်းစားနေပုံ ရသည်။

အဘန်ကြာမှ....

မင်းယန်ကို ကြည့်၍....

‘ကျုပ်က မလိုက်နာဘူး ဆိုရင်ရော’

‘ခင်ဗျား ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိထား တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးစရာ မလိုအတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို လက်ရ ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားရုံပဲပေါ့’

မင်းယန်က စကားဆုံးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်လေ သည်။

ရွှန်ဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ခံးကို ခံးအိမ်ထဲ ထိုးသွင်း၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်း...
'မင်းမပြောလဲ သိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်၊ အဖြေ
မှန်ကို ကျုပ်သိရမှာပေါ့၊ ကဲ...ကျုပ် သွားမယ်၊ နောက်မှ
ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့'

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်၍ မြို့ထွက် သွားလေတော့
သည်။

ရုတ်တရက်....

မင်းယန် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော်....

ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး....

'ရပ်လိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးလို့ ရမလား'

အော်ငေါက်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

ရွန်ဆင်က လုံးဝ နောက်လှည့်မကြည့်ပေ။

ပန်းခင်းအား ဖြတ်၍ သစ်ပင်များကို ကွေ့ပတ် ပြေးသွား
သည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တောင်အောက်သို့ ပြေး
ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်နေရပေ၏။

ရွန်ဆင် လွတ်မြောက်သွားပါလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်
လည် တွေ့ဆုံဖို့ မလွယ်ကူကြောင်း မင်းယန် သိထားဆေး
သည်။

ထို့ကြောင့်....

အားကုန် ပြေးလိုက်သွားသည်။

အတော်ကလေးကြာလျှင် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ရောက်
သွား၏။

ရွန်ဆင်ကား အရှေ့ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာမှနေ၍
ပြေးလွှားနေဆဲ ဖြစ်၏။

'မပြေးနဲ့၊ ရပ်လိုက်စမ်း'

မင်းယန်က အော်ဟစ် တားမြစ်ရင်း ပြေးလိုက်သွားလေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားကြရာ ပန်း
တော်ပါရှိရာ တောင်ကုန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍
သွားလေသည်။

မင်းယန်သည် ရွန်ဆင်ကို မလွတ်ဟမ်း နောက်မှ လိုက်ခဲ့
သော်လည်း အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးလာ ပြီဖြစ်
ရာ တောအုပ်တစ်ခုကို လွန်မြောက်ပြီးနောက် ရွန်ဆင်အား
လုံးဝ မျက်ခြည်ပြတ်သွား၏။

ရွန်ဆင် လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ်....

သူက မင်းယန်အား သုတ်ထင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သော အခွင့်
အရေး ရရှိခဲ့ပေ၏။

သို့သော်....

အခွင့်အရေးကို အသုံးမချဘဲ နောက်ဆုတ်ခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်....

သူ၏ နှလုံးသားတွင် အကြင်နာ တရား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့

ရသည် မဆိုနိုင်ချေ။

မင်းယန်မှာ အသက်ရှင်နေနိုင်ခြင်းကို ဝမ်းသာအားရမဖြစ်

မိချေ။

ရွှန်ဆင် လွတ်မြောက် သွားသည်ကိုသာ တွေးပြီး မကျေ

မနှပ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

* * *

အဝေးဆီတွင် မီးရောင် တလက်သက် ဝင်းလက်နေသော မြို့ကလေးကို လှမ်းပြီး မြင်တွေ့နေရလေ၏။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင်....

ထိုမြို့ကလေးသို့ မင်းယန် ရောက်သွားလောက်ပြီဟု ရွှန်ဆင် တွေးနေ၏။

ရှေ့ ဦးမှီနေသော မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ထပ်မံ ဖစ်ထည့်လိုက်၏။

မီးရှိုက်အားခကောင်းလာ၍ နွေးအစွမ်းမူဖြစ်လာသလိုအသက် ရောင်လည်း ပိုသာသည်။

ရွှန်ဆင်က ရရှိခဲ့သော ခက်ရာများကို ဆေးလိမ်း ထားပြီး မြှုပ်၏။

တောအုပ်ထဲ၌ အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ဆေးဖက်ဝင် နွယ်ရွက်အချို့ကို ခူး၍ အရည်ညှစ်ပြီး အသင့် ဆောင်ထား သည့် အနာကျက်ဆေး၊ ဒဏ်ကြေးများနှင့် အတူ ရောနှော လိမ်းကျလိက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆေးလိမ်းထားခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာများ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ကင်း၍ နေသာထိုင်သာ ရှိသည်။

ယခုအချိန်၌....

သူ့အား လိုက်လံ ရှာဖွေနေမည့် မင်းယန်မှာလည်း ခက် ရာများ ဆေးထည့်ပြီးလောက်ပြီဟု တွေးမိသည်။

မင်းယန် အကြောင်း တွေးရင်း သူ့မျက်နှာကို ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ယောင်လာ၏။

ရွန်ဆင်စိတ်ထဲမှ မင်းယန်နှင့် ထပ်မံ တွေ့ဆုံလိုသော ဆန္ဒ များ၍ ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

မင်းယန်မှာ သူ၏ ရန်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်နေ့ ထိုင် တိုက် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မှာ မလွဲပါ။

ထူးခြားသည်ကား သူ့တွေ့လိုသည်က တိုက်ခိုက် လို၍ မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

အဘယ်ကြောင့် မင်းယန်ကို တွေ့လိုနေရပါသနည်း။

ရွန်ဆင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မင်းယန်အား ပြန်ပေးခဲ့ရသော ဓားကို မျက်စိထဲ မြင်လာ သည်။

ထိုဓားရိုးပေါ်တွင် မာန်ဖီနေသော ကျားသစ်နက်ပုံ ထွင်း ထုထားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာသည့် အလား သူ၏ ခါး၌ ဆွဲဆွဲထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

မီးပုံရှေ့၌ ဓားကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

မီးပုံမှ မီးရောင်ကြောင့် ဓားရိုးပေါ်မှ ကျားသစ်နက်ကို ဆင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

မင်းယန်ဆီမှာ ရှိသော ဓားနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

ရွန်ဆင်သည် လက်ထဲမှ ဓားကို မျက်တောင်မခတ် စိုက် ခြည့်ရင်း....

'ဘာကြောင့် ဒီလောကတောင် တူနေရတာလဲ၊ သူ့ဆီမှာ ဓား တယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ၊ သူပိုင်ပစ္စည်း ဆိုတာ

တကယ်ရော ဟုတ်နေလား၊ သူ့ပစ္စည်း အမှန်ဆိုရင် ငါဘာ လုပ်ရမလဲ

သူသည် သက်ပြင်းကို လေးတို့စွာ ချလိုက်ပြီး....

‘ဘဘကလဲ ဒီခေးလိုမျိုး တစ်မုံစံတည်း ကိုင်ထားတဲ့လူတွေရင် သူ့ကို လာပြောဖို့ ငါသိုင်းလောကထဲမဝင်ခင် ကြိုပြောခဲ့တာတဲ့၊ အခုတွေ့ပြီ....’

‘ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘဘကို သွားမေးလိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာပဲ၊ ဟုတ်ပြီ....သူ့ဆီ ငါသွားလိုက်မယ်’

တီးတိုး ရွှေတိလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လေသည်။

ခင်းကို ခေးအိမ်ထဲသို့ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး မီးပုံမှမီးများကို သဲများဖြင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မီးငြိမ်းသတ်လိုက်သောကြောင့် တောအုပ်ထဲ၌ မှောင်မည်းသွားသည်။

တောအုပ်အပြင်ဖက်ရောက်မှ ရှန်ဆင်က ကောင်းကင်ပေါ် မေးကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လခြမ်းပဲ ကလေး ရှိနေသည်။

လရောင် ကြည့်လင် ရှန်းပစ္စာ ပြာကျလျက် ရှိ၏။

ရှန်ဆင်က မြောက်ဖက် အရပ်ဆီသို့ တစ်ဖန် မျှော်ကြည့်

လိုက်ပြန်လေ၏။

ပြီးမှ....

ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားသည်။

သူထွက်သွားရာ အရပ်သည် မင်းယန်ရှိနေသော မြို့ကလေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် အရပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

* * *

လို့ကြောင့်...

တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ သွားတည်းပြီး အဝတ်အစားအသစ်
တစ်စုံ ထပ်ယူဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

ထိုစဉ်....

'မင်းက ဘယ်မှာအိပ်ပြီး ထလာခဲ့တာလဲ'

ရုတ်တရက်....

စကားသံတစ်ချက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုစကားသံမှာ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော စကားသံ ဖြစ်
သည်။

မင်းယန်သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင်
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

သူ၏ အနောက်ဖက်၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့
ခေါ်ရ၏။

မင်းယန်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
'ဆရာစီးကျင်'
မှန်ပေသည်။

မြို့ထဲ၌ လူစည်ကားနေသည်။
မင်းယန်က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။
ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှား သွားလာနေသော လူများကို
ကြည့်၍ ပင့်သက် ရှိုက်မိလေ၏။
'တောက်'

သူသည် တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်မိလိုက်လေ
သည်။

ရွန်ဆင်အား မည်သို့မျှ ရှာ၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း
နားလည်လိုက်၏။

သူ၏ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုနေပြီး သွေးများ ပေကျ
နေသောကြောင့် လမ်းသွား လမ်းလာများက ထူးဆန်းသလို
ကြည့်သွားကြ၏။

သူ့အနီး ရောက်ရှိနေသူမှာ စီးကျင်ပင် ဖြစ်သည်။

စီးကျင်သည် အဖိုးတန် ပိုးမဲ အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

‘ဆရာစီးကျင် ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ’

‘ရှူး...တိုးတိုး၊ ငါ့နာမည် မခေါ်နဲ့’

မင်းယန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

စီးကျင်က သူ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း....

‘မင်းကို တွေ့ရတာ အတော်ပဲ၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲခေါ်သွားသည်။’

မင်းယန်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရသေးသည်။

အချို့ လူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်က ဝိုင်းကြည့်ကြသေးသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အထည်အလိပ်များ ရောင်းချသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ရွှေ့သို့ ရောက်သွင် စီးကျင်ကပင် မင်းယန်နဲ့ လိုက်ဖက်မည့် ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက်

တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေ၏။

ဒဏ်ရာများကိုလည်း ဆေးလိမ်းကျစေပြီး အဝတ်အစား ထဲစေပြီးနောက်....

‘ကဲ...တို့သွားကြစို့’

ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်....

မင်းယန်က ချက်ချင်း လိုက်မသွားတော့ဘဲ စီးကျင်အား အကဲခတ် ကြည့်၍....

‘ဆရာ ဘယ်သွားလို့’

• စီးကျင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းက ရွှန်ဆင်နောက်ကို သဲသဲမဲ့မဲ့ လိုက်နေတော့ သိုင်းသောကထဲမှာ ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာ သတိမပြုမိဘူး ထင်တယ်’

မင်းယန်က မျက်နှာမောင်ကုတ်လိုက်ပြီး....

‘ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ် ဟုတ်လား’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုထူးခြားချက်တွေလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကျုပ်ပြောပြမှာပါ၊ သိုင်းသောက ဝေချူး အသတ်ခံလိုက်ရလို့ပဲ’

‘ဗျာ’

မင်းယန်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုခခါသွား၏။

စီးကျင်အား မယုကြည့်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

သိုင်းသမားဝေချူး အသတ်ခံလိုက်ရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

မင်းယန်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

‘တရားခံမိပြီလား’

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘မမိသေးဘူး၊ သူ့အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကြောင့် သိုင်းလောကမှာ အတော်ဂယက် ရိုက်သွားခဲ့တယ်၊ အခုတစ်လော ဒုစရိုက် မှုကွေ့ ခေါများလာတာကြောင့် နေပြည်တော်ကလွဲ ချေမှုန်း နှိမ်နင်းဖို့ တောင်းသံတွေ ထပ်နေပြီ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မနေနိုင်လို့ ထွက်လာရတာပေါ့၊ အဲဒီလိုထွက်လာလို့ လဲ ထူးခြားချက်တွေ ခြေရာခံမိတာပေါ့’

မင်းယန် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

စီးကျင်ကို အားစိုက်ကြည့်ကာ....

‘ဆရာ ခြေရာခံမိပြီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သဲလွန်စတော့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မသေချာသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ မင်းတို့ ပြောတာပေါ့’

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာ ဘယ်သွားမလို့လဲ’

စီးကျင်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် ရရှိထားတဲ့ သဲလွန်စဟာ အထောက်အထား ခိုင်လုံမှုရှိ မရှိ သွားစုံစမ်းမလို့ပေါ့၊ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ချည်လုံး ထဲက ကြိုးတစ်စတိုဆွဲမိပြီလေ၊ ဒီကြိုးစကို ဆက်ဆွဲနိုင်ခဲ့ရင် မကြာခင် ချည်လုံးတစ်ခုလုံး ပြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့က တားဘယ်’

မင်းယန်က ဆက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စီးကျင်ပြောသည် စကားမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော်လည်း ရွန်ဆင်လောက် သူ့အပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်မှုက မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်....

ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ ဆရာ၊ ရွန်ထင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီ၊ ဒီမြို့ထဲမှာ မျက်ခြည် ပြတ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုလိုက်ရှာရဦးမယ်’

မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စီးကျင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟေ့.....မင်းမလိုက်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား’

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်သေးလို့ပါ'

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကုင်လိုက်ပြီး....

'မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

'ရွှန်ထင်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ် ထင်ပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းသိတယ်....

'အခုအတိုင်း သူ့ကိုလွတ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆိုးရွားတဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ထပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်'

ထိုအခါ....

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ရွှန်ဆင်ဟာ ထူးခြားတဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားသူတွေဟာ လူ့လောကမှာ ရှိမနေသင့်တဲ့လူတွေ....

'လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး မျက်နှာဖူးစွပ်ထားတဲ့ ခုစရိုက်သိမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ကြောင့် လူဆိုးတွေ လူမိုက်တွေ လျော့နည်းသွားလို့ တို့ကတောင် ဝမ်းသာရဦးမယ် မဟုတ်လား'

မင်းယန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

စီးကျင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'အခုကိစ္စဟာ ရွှန်ဆင်ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်အောင် ကျုပ်ဆက်ပြီး ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ ခဲ....လာ၊ တို့တစ်တွေ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောသွားကြရအောင်'

သူက ရှေ့မှဦးဆောင်လျက် လျှောက်သွား၏။

မင်းယန်သည် မနေသာတော့ဘဲ ဘေးမှ နှင့်၍ လိုက်ပါသွားရသည်။

မင်းယန်မှာ အဝတ်အစား လဲလှယ်ထားပြီးသည့်အပြင် ဆေးမိုးချိုး၍ သန့်စင်ထားခြင်းကြောင့် သူ့ဌေးသားတစ်ဦး၏ အသွင်ပေါက်နေ၏။

ရှေ့တက်လျှောက်သွားရင်း စီးကျင်ကပြောလေသည်။

'သိုင်းသမားတွေချိုး အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းရင်း သူဟာ ခရီးတစ်ခု ထွက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီခရီးကအပြန် အိမ်ကို ဆက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာကို သိသာရတယ်'

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

'အသတ်ခံရမီ ရက်ပိုင်းက ခရီးထွက်ခဲ့ကြသေးတာပေါ့' စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအချက်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမနေ
ဘူးလား'

မင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပ
တယ်၊ ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်ပြီးမှ အသတ်ခံရတယ်ဆို
ကတည်းက သူ့ဘာကြောင့် ခရီးထွက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာရယ်၊
ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့ကလ အသတ်ခံရဖို့ ဖြစ်လာတာလား ဆိုတာ
ရယ်က သိသယဝင်စရာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်'

စီးကျင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

မင်းယန်က စာဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာပြီဖြစ်ကြောင်း
လည်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

စီးကျင်က မင်းယန်အား စိုက်ကြည့်ကာ....

'ကျုပ်...အခု တယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ မင်းသိလား'

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မသိဘူး'

စီးကျင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဝေချူး ဘယ်နေရာကိုသွားခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်သွား
တယ်ဆိုတာ ပြောဆိုနိုင်သူဆိုပါပေါ့'

'ဗျာ'

မင်းယန်မှာ အံ့အားသင့်ရင်း ဝမ်းသာသွားလေ၏။

နလာလော့ဆယ် ရွန်ဆင်ကိုမေ့သွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွလာလေ၏။

'ကျွန်တော်လဲ လုံ့လမယ်'

စီးကျင်က ရယ်ခမာလိုက်၏။

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်က ဆက်ပြီးရှင်းပြရမယ်ဆို

ရင် ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ပဲလက်ထဲက မင်းလုယူသွားမယ်ဆိုတာကို
ကျုပ်သိပါတယ်ကွာ'

မင်းယန်းကလည်း သဘောကျစွာ မယ်မောလိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ရှေ့ဆက်ပြီး
လျှောက်သွားလေ၏။

အတော်လေးကြာအောင် လျှောက်သွားပြီး ဖျှင် ကျယ်
ဝန်းသော ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့
သည်။

လူရွယ်တစ်ယောက်က သူတို့အား လာရောက်၍ ကြိုဆိုပြီး နေရာထိုင်ခင်း ချထားပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့၏စားပွဲမှာ လူခြောက်ယောက်ခိုင်းဖွဲ့၍ရသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေသေးသည်။

နောက်ထပ် ရောက်ရှိ၍လာကြသော ဧည့်သည်များသည် အခြားစားပွဲများသို့ သွား၍ထိုင်ကြသဖြင့် လူရှင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မင်းယန်က မြက်ခင်းပြင်ကိုကျော်ပြီး တစ်ဖက်ရှိခန့်ညား သူသော အဆောက်အဦးကို ငေးကြည့်မိလေသည်။

အဆောက်အဦးမှာ ကြီးမားခန့်ညားလှသည်။

လွန်စွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော အဆောက်အအုံ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

စီးကျင်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ....

'ဘာလဲ၊ မင်း....စိတ်ဝင်စားနေပြီမဟုတ်လား'

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်သည်။

စီးကျင်က တဖက်ပြန်လှည့်ရင်း....

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'ဒီခြံ ဝင်းပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဝေချုံးအသတ်ခံရတဲ့ အမှုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ် မဟုတ် သေး'

ခြံဝင်းအတွင်း၌ လူများစည်ကားနေပါသည်။
ရောင်စုံမီးပုံးများကို ကြိုးဖြင့်သွယ်တန်းကာ အလှချိတ် ထစူး၏။

ခြံဝင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်၌ စားပွဲကုလားထိုင်များ ခင်း ကျင်းထားပြီး ဧည့်ပရိသတ် အတော်များများ ရောက်ရှိနေ သည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်၏။

ခြံဝင်းတံခါးမကြီးမှာ ဟာလာတင်းလင်း ဖွင့်ထား၏။
စီးကျင်က မင်းယန်၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ....

'ကဲ....တို့အထဲကို ဝင်ကြရအောင်'

ဖြေပြီး ရှေ့မှ လှမ်းဝင်သွားလေ၏။

အတွင်းတက်သို့ ရောက်လျှင်....

၀၀၀ ဝတ္ထုအောင်

မင်းယန်က ခေါင်းညှိတပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ’

စီးကျင်က ပြောလိုက်သည်။

‘တစ်ခါတည်းနဲ့ နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ရှမ်းရှင်းပြောလိုက်ရရင်တော့ ဒီခြံဝင်းပိုင်ရှင်ဟာ သံလက်ဝါး ဟုစိန်ဆိုသလို၊ သူ့ဟာ ဝေချူးဆိုသူနဲ့ပတ်သက်နေတယ်။ သူ့လဲခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ပြန်ရောက်လာတာမှ မကြာသေးဘူး ဝေချူး အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ သူကတော့ အသက်ရှင်ပေးပေးတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းမလိုဘဲ၊ ရှမ်းပြောလား’

သံလက်ဝါးဟုစိန်သည် ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့သူဖြစ်ပြီး အဖြေရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက် အဖြစ် ကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။

ဟုစိန်သည် ဝေချူးကဲ့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး မကြာသေးမီကမှ ပြန်ရောက်လာသူဖြစ်သည်။

ဝေချူး သွားခဲ့သောခရီးနှင့် ဟုစိန် သွားခဲ့သောခရီး အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု စီးကျင်က ယူဆထားပုံရသည်။

ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ထူးခြားချက်တစ်ခုခု တွေ့ရှိရမည်။ မင်းယန် နားလည်ထားလေသည်။

သူ တွေးထင် စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် စီးကျင်က....

‘ဟော....ပြောရင်းဆိုရင်း ဟုစိန်ဘေးထွက်လာပြီ’

မင်းယန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

စီးကျင်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

အသက်ဝါးဆယ်ကျော်ခန့် လူတစ်ယောက်သည် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက် ခြံရံပြီးထွက်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

အသက်ဝါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေခါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သလို ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သူသာနိုင်ပေသည်။

ထိုသူမှာ သံလက်ဝါးဟုစိန်ဖြစ်လေသည်။

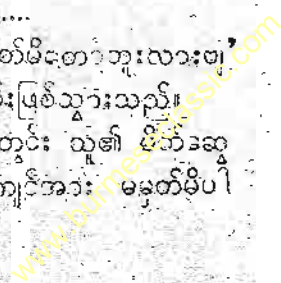
ဟုစိန်သည် ဧည့်ပရိသတ်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရင်း မင်းယန်အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာသည်။

စီးကျင် ရုတ်တရက် သိုင်ရာမှထကာ....

‘သူဌေးကြီးဟုစိန်၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားဗျ’

သူက ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

များပြားလှသော ဧည့်သည်များအတွင်း သူ၏ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများစွာ ပါဝင်သော်လည်း စီးကျင်အား မမှတ်မိပါ။

စီးကျင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က အသတ်ကြီးလေးပြီဆိုတော့ မှတ်ဉာဏ်လဲ ချိတ်ယွင်းလာတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကို ဘယ်နေရာမှာ ထွေခွဲဖူးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားလို့ ကိုမရဘူး’

သူက ရယ်လိုက်ပြီး....

‘ဟဲ့...ဟဲ့... ဟဲ့ .. နေပြည်တော်မှာ မြင်းပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပတုန်းကလေဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ မြို့စားနဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား’

ထိုစကားကြားလျှင်....

သူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်၊
ပတ်ငန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

တဖန် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးပြုပြီး အိမ်ထဲကြွပါလားဗျာ၊ ဒီမှာ ဧည့်လရိသတ်များလွန်းတော့ ကျွန်တော် စကား ကောင်းကောင်း ကြားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

စီးကျင်က သဘောကျံ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ဟု ကြိုတင် တွက်ထားသည့်အလား ဦးခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ညီတံရင်း....

‘ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့’

သူက ပြောလိုက်သည်။

‘ဧည့်သည်တွေကို ကျုပ်...လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ဦးမယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းနေပါဗျာ’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ’

‘ဟေ့...သူတို့ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဧည့်ခံထားလိုက်’

သူက ဘေးမှ ခြံရံလိုက်ပါလာသူတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

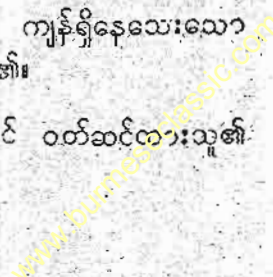
ထိုလူက ဦးညွတ်အရိုအသေပြုကာ

‘ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ’

စီးကျင်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဟုစိန်က ရှေ့ဘက်ထွက်သွားပြီး ကျန်ရှိနေသေးသော ဧည့်သည်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေ၏။

စီးကျင်နှင့်မင်းယန်တို့က အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။

အိမ်ထဲရောက်လျှင် ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန် စားပွဲကြီးတစ်လုံး
ခင်းကျင်းထားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များ ပြည့်
လျှံအောင်တင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့ထက် ဦးစွာရောက်နေသူအချို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့
သည်။

ထိုလူများက လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး
ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်နှာထားများ ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

မင်းယန်နှင့်စီးကျင်တို့ ဝင်လာကြသည်ကို မလိုလားဟန်
ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဤသည်ကိုရိပ်မိသော်လည်း မင်းယန်နှင့်စီးကျင်တို့က မသိ
ဟန်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်ဝင်သွားကြပြီး ခုံများဆွဲကာ
ထိုင်ချလိုက်သည်။

အစီမံရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက
'က...မိတ်ဆွေတို့ စားကြ သောက်ကြပါဗျာ၊ သူဌေးမင်း
မကြာခင် ကြွလာပါလိမ့်မယ်'
ဟု ဧည့်ဝတ်စကား ပြောသည်။
မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့သည် တစ်ခြား လူများလို အား
မထူးလေဟန်ဖြင့် အရက်ခွဲ၍ သောက်လိုက်ကြ၏။
စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ယူ၍ စားသောက်လိုက်ကြ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မင်သေသေဖြင့် စားသောက်နေကြသည်
ကို အခြားလူများ ကြည့်၍ အချင်းချင်း တီးတိုး ဂေဖန်နေကြ
သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ထူးခြားမှု မရှိဟော့ချေ။

သူတို့အပေါ် အာရုံစိုက်မှု လျော့ပါးသွားလေ၏။
သူဌေးကြီး ဟုတ်စန် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသော အခါမှ
လုံးလုံး လျားလျား လျှစ်လျူ ရှုထားလိုက်ကြ လေတော့
သည်။

* * *

သူဌေးကြီး ဟုစိန် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ....

ကြိုအင်ရောက်နှင့်နေသူ အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။

မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့ နှစ်ယောက်အပြင် ရောက်နှင့်စောင့်ဆိုင်းနေသူ ငါးဦးရှိသည်။

ထိုလူ ငါးဦးက ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြခြင်းကြောင့် စီးကျင်နှင့် မင်းယန်တို့လည်း ထပြီး ဂါရဝပြုလိုက်ကြသည်။

ဟုစိန်က လက်ကာပြရင်း....

‘ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့ဗျာ’

ထိုအခါမှ....

အားလုံး ပြန်လည် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

ဟုစိန်က လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသူ ငါးဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းထို့ငါးယောက်က ကျန်းနန်က ကျားငါးကောင်ဟုတ်သား’

ထိုအခါ

လူငါးယောက်အနက် အသက်အကြီးဆုံး လူက....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က မာကျင်းပါ’

ဟု ကိုယ်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ကျန်းနန် ကျားငါးကောင် ဟူသော အမည် ကြားလျှင် မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

ကျန်းနန် ကျားငါးကောင်မှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားနေကြသူများ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် ကော်င်းသံဘင်းဖြင့် ကျော်ကြားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
မကောင်းသော သံတင်းဖြင့် ကျော်ကြားနေကြသူများဖြစ်လေ
သည်။

သူတို့ငါးယောက်မှာ ကြေးစား သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ
ကြောင်း မင်းယန် သိထား၏။

ကျန်းနန် ကျားငါးဖော် အနက် မာကျင်းမှာ အကြီးဆုံး
ဖြစ်ပြီး ကျန်လူများမှာ မာချင်း၊ မာစန်း၊ မာစုနှင့် မာဟန်တို့
ဖြစ်ကြသည်။

ဟုစိန်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘အင်း....မင်းတို့ငါးယောက် ရောက်လာတာ ကျုပ်အတွက်
လစ်တပ်တစ်အားပဲ။ မင်းကို ယန်းမြို့စားက လွှတ်လိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးလား’

မာကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘မှန်ပါတယ်ဗျ။ ယန်းမြို့စားက သူ့ဌေးမင်းမှာ အခက်အခဲ
တစ်ခုရှိနေလို့ တူညီဖို့ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာပါပဲ။ ကျုပ်
တို့အတွက် ကျသင့်တဲ့ စရိပ်စကကိုတော့ သူ့ဌေးမင်းကပေး
ချေမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

ဟုစိန်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်၏။

‘မှန်တယ်။ ကျုပ်တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ မင်းတို့ငါးယောက်
အတွက် ငါးသိန်းဆို လိုခသာကံမလား’

မာကျင်း၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားလေသည်။

‘ငါးသိန်းဆိုရင် လိုခသာကံရုံတင်မကဘူး။ ပိုအတင် ပိုပါ
သေးတယ်ဗျာ။ သူ့ဌေးမင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟုစိန်က မင်းယန်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထိုင်နေကြလေ
သည်။

ဟုစိန်က စီးကျင်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍....

‘မိတ်ဆွေတို့ကိုရော ယန်းမြို့စားက လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်
သား’

ထိုစကားကြားလျှင် မာကျင်း မျက်မှောင် ကုတ်သွားလေ
သည်။

မင်းယန်တို့ကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စီးကျင်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်....

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူက ကျန်းနန် ကျားငါးဖော်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြီးမှ အခု
တစ်ခေါက် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်တာဟာ
သဘောလဲဗျ’

စီးကျင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘သူ့ဌေးမင်းအတွက် မလိုလောက်မှာ စီးမြို့မလို့ ပါ’

ဟုစိန်က မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

စီးကျင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သူက စိတ်မချနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်’

မာကျင်းသည် စီးကျင်ဆိုလိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်သွား၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူ၏ မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြီး ရန်စကားပြောလာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ငါးယောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး ဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေ ကျွန်းနန် ကျားငါးကောင်ဆိုတဲ့ အမည် ကြားရုံနဲ့ ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ရဲဘဲ ဝေးဝေးရှောင်သွားရတယ် ဆိုတာ နားရလည်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ထက် ဘယ်လိုများ ပိုပြီးအသုံးဝင်နိုင်မှာ မို့လို့လဲ’

စီးကျင် ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို မင်းယန် ကောင်းစွာ နားမလည်တော့ပေ။

ယန်းမြို့စား ဟူသော အမည်ကိုလည်း ယခုမှ သူ့ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ဘာမှမပြောဘဲ အသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

စီးကျင်က ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့်....

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်လို အသုံးဝင်တယ်ဆိုတာကို ပါးစပ်ကပြော ဘတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး’

သူကလည်း မာကျင်းကို အတိအလင်း ပြန်လည်စိန်ခေါ် ကြံပြီး ဖြစ်လေ၏။

မင်းယန်က သက်ပြင်းမသိမသာ ချမိသည်။

ဟုစိန်က သဘောကျနေသည်။

သူက လက်တွေ့သမားကို ပိုပြီးအထင်ကြီး လေးစားမာန် ဖြစ်သည်။

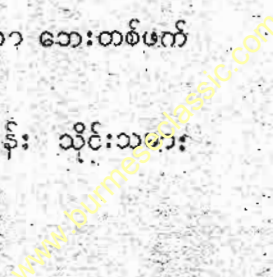
မာကျင်း၏ဒေါသ ထိန်းမရဘော့ပါဘူး။

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက နေရာကို သာလုတာကိုး၊ အင်းပြိုလေ၊ ငွေငါးသိန်းအတွက် အသက်ကိုမနှုတ်ဘူး ဆို ထွက်လာခဲ့ဗျာ’

စကားဆုံးသွင် ကွက်လပ်မာဖြစ်နေသော ဘေးတစ်ဖက် နှစ်စုံထွက်သွားလေ၏။

သူ၏သျှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ရုံဖြင့် ထိပ်တန်း သိုင်းသမား အသက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

စီးကျင်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

'မင်းကို ဆုံးမဖို့ကိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်လာမလို့ပါဘူး၊ ကျုပ်တပည့်နဲ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်း သူ့ကိုဆုံးမလို့ပါ'

မင်းယန်ကို ပခုံးပုတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ရွှန်ဆင်နှင့်တိုက်ခိုက်စဉ်က ရထားခွဲသေခြင်းကိုထိသွားရာ မင်းယန်ချက်နှာ မဲ သွားလေ၏။

သို့သော်လည်း....

စီးကျင်က စေခိုင်းနေပြီဖြစ်၍ မတတ်သာတော့ဘဲ နေရာမှ ထကာ လှမ်းထွက်လိုက်ရ၏။

မာကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီ ဖြစ်လေသည်။

မာကျင်းကမင်းယန်အားအထင်သေးသောမျက်လုံးတို့ကြည့်နေ၏။

အထူးသဖြင့် လျော့ရီလျော့ရဲ ချိတ်ဆွဲထား မင်းယန်ခါးမှခံားကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'မင်းက ဓားကို ဘယ်လိုကိုင်တယ်ပြီး အသုံးပြုရတာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီလား'

စီးကျင်၊ ဟုစိန်နှင့်မာကျင်း၏လူလေးယောက်ကဘာမှမပြောဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

အားလုံးမှာ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြသည်။

မာကျင်း၏လူများက အရက်သောက်ပျက်ကြပေ။

မာကျင်းအတွက် ယုံကြည်စိတ်ချထားကြပုံ ရလေသည်။

မင်းယန်က ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်၏။

'ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

မင်ကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

'ဟေ့....ကျုပ်ဘာပြောတယ် ဆိုတာကိုတောင် မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဓားဖြင့် မင်းရဲ့ခါးမှာ ဘာကြောင့် ဓားချိတ်ထားရတာလဲ'

မင်းယန်က အသံမာမာဖြင့်....

'လူသတ်ဖို့'

'ဘာ'

အမှတ်မထင် ရွှန်ဆင်၏လေသံကိုတုကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မာကျင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သို့သော်....

မင်းယန်အပေါ် အထင်သေးသည့် အရိပ်အယောင်တို့က
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိသေးပေ။

လက်စသတ်တော့ မင်းက တကယ် ကြေးစား တစ်ဦး
ကိုး၊ အပြောနဲ့အလုပ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ စစ်သေးကြ
ရသေးတာပေါ့....

ကျုပ်ကိုနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ငါးယောက်စလုံး ဒီကနေထွက်
သွားမယ်၊ ကျုပ်ကိုရှုံးရင်တော့မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်း
ထွက်သွားရလိမ့်မယ်။

မင်းယန်က သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် သဘောတူတယ်၊ ရှုံးတဲ့လူ
ဈေးထောက်ပြီး ထွက်သွားတာက ပိုကောင်းမယ်။

ဘာ

မင်းယန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

လေးဘက်ထောက်ပြီး သွားရမယ်လေ။

မာကျင်းက အကြိတ်လိုက်သည်။

တောက်....ဇာယ်လဲ ကြီးကျယ်ပါလား၊ သိကြသေး
ပေါ့။

စကားဆုံးလျှင် မာကျင်းက စတင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

သူခါးမှစားကို ရုတ်ခြည်းဆွဲထုတ်ကာ မင်းယန်ထံ ပြေး
စင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စားထုတ်ပုံ၊ ပြေးဝင်ပိုင်းချလိုက်ပုံမှာ အားမာန်ပါပြီး
လျှင်မြန် သွက်လက်လှပေသည်။

မင်းယန်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြည့်ရသည်မှာ အားရဖွယ်မရှိချေး
စီးကျင် စိတ်ထင်သွားသည်။

မင်းယန် ကျိန်းသေရှုံးနိုင်သွားမည်ဟု တွက်ဆလိုက်၏။
ထိုစဉ်....

မထင်မှတ်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
မင်းယန်က ဘေးသို့ ခြေတစ်သွမ်းလှမ်းကာ နွေခါးကိုယ်
အား ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် မာကျင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

လျှပ်ပြက်သလိုခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်၍ ဦးခေါင်းပေါ်မှ
ခိုးပြီး ခုတ်ချလိုက်သည်။

စားနှင့်လူ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် လျှင်မြန်သွက်လက်
စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စားရောင်တို့က ပေးခနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်သွားလေသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

‘အား’

စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားကြ
ရသည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ပြန်လည်ကွဲကွားသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။
မင်းယန်က မလျှပ်မလျှက် ရပ်နေသည်။

သူ့ဓားက ခားအိမ်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။
ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခားတစ်လက် စိုက်ဝင်နေသည်။

မာကျင်း၏ ဓားဖြစ်လေည်။

မာကျင်းမှာ တစ္ဆေသရဲ တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်
သည့်ပမာ မျက်နှာဖြူရောင်နေ၏။

သူ၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။

မင်းယန်က ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက အသက်ပေး
ဆုံးဖို့သာ ရှိတော့ကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်ပြီး သဘော
ပေါက်ထား၏။

မင်းယန်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏မျက်နှာတွင် အရယ်အပြုံး ကင်းမဲ့နေ၏။

အနိုင်ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ဟန် လုံးဝ
တွေ့ရပေ။

သာမန် စိတ်လျှင်ရှားမှုကင်းမဲ့သော သေသံမျိုးဖြင့်....

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားထွက်သွားတော့မယ်၊ ဟုတ်လား’
မာကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာလေ၏။

အံ့ဘင်းတင်းကျပ်လိုက်သည်။

သို့သော်

ဘာမှမပြောဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်လေ
သည်။

ပြီးလျှင်

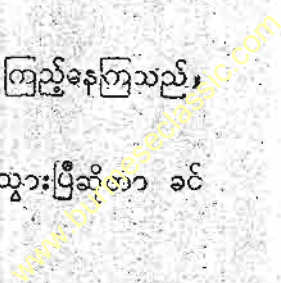
လေးဘက်ထောက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။
မင်းယန်က ကျန်နေသေးသည့် မာကျင်း၏ အဖော်လေး
သောက်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူလေးယောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြလေ
သည်။

မင်းယန်ကို မလှကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မင်းယန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ထွက်သွားပြီဆိုတာ ခင်
ဦးတို့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား’

ထိုလူလေးယောက်က လှုပ်ထွင်းရှားရှား ဖြစ်လာကြလေသည်။

အားလုံး ပြိုင်တူလိုလို ထိုင်ရာမှဆလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်....

‘ဟား’

ညာသံများပေးကာ မင်းယန်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မင်းယန်က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရာမှ လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်း

မျိုးကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုလူများရောက်မလာမီ ထိုလူများထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခွမ်း’

အား’

သံသံချင်းထိတွေ့သောအသံများ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဇားလေးလက်သည် ဝီးခနဲမြည်အောင် ‘လွင့်ထွက်လာပြီ’ ခေါင်မိုးထုတ်တန်းပေါ်၌ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း အ

အရီ စိုက်ဝင်သွားကြသည်။

တိုက်ပွဲက ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရုတ်ခြည်း ပြီးဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

မာကျင်း၏လူလေးယောက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မင်းယန်ကို ဝေးကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ကိုိုင်ဆောင်ခဲ့သော ဇားများမှာ မင်းယန်၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လွင့်ထွက်သွားပြီမဟုတ်လား။

မင်းယန်က လေသံမာမာဖြင့်....

‘တယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားသို့ ဒီအတိုင်း ရပ်နေကြတော့မှာလား’

မာကျင်းဆိုသူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူတို့သည် မာကျင်း၏ လမ်းစဉ်လိုက်ရတော့မည်ဖြစ်မှန်း သဘောပေါက်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများသည် သူတို့လိုပင် ထွက်သွားကြ၏။

တခဏအတွင်းပင် ကျန်းနန်ကျားပါးကောင်မှာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

‘ဖြောင်း....ဖြောင်း....ဖြောင်း’ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မင်းယန် လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ခုပ်တီးသူမှာ ဟုစိန်ဖြစ်မှန်း သိထားလေတော့သည်။

'မိတ်ဆွေ့တို့ ကယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ ပြောပြပါလား'
စီးကျင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ဆေးတံအတိုးအိုပါ။ သူတော့ ကျုပ်တပည့်
ခေးသမားလေးကျင်းပါ'

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

စီးကျင်နှင့်မင်းယန်တို့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ....

ဆေးတံအတိုးအိုဟူသောအမည်နှင့် ခေးသမားလေးကျင်း
ဟူသောအမည်ကို လုံးဝ မကြားဖူးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။

စီးကျင်က ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောနေခြင်းဖြစ်မှန်း
မင်းယန် နားလည်သတော့ပေါက်မိသည်။

စီးကျင်က ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့နှာမည်ကို ကြားဖူးချင်မှကြားဖူးလိမ့်မယ်။ ဒါ
ပေမယ် ဘာကိုမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့အကြောင်း ခင်ဗျား
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပုံမဟုတ်လား'

သူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'အင်းလေ၊ ခင်ဗျားတို့နှာမည်ထက် အလုပ်က သက်သေ
ပြသွားတော့လဲ့ ကျုပ်က လက်ခံရမှာပေါ့။ ကဲ...ထိုင်ပါဦး'

'ဖြောင်း.....ဖြောင်း.....ဖြောင်း'

လက်ခုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟုစိန်က သဘောကျစွာရယ်မောရင်း....

'ယန်းမြို့စားက တကယ် ကိုလူရွေးတော်တာပဲ။ ကျန်းနန်
ကျားငါးကောင်ကို လွတ်လိုက်ပြီးမှ မှားပြီဆိုတာသိလို့
ခင်ဗျားတို့ကို လွတ်လိုက်တာထင်တယ်'

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သူက ခင်ဗျားအတွက် အတော်ကို စိုးရိမ်
မကင်းဖြစ်နေတယ်လေ....'

'ဒါကြောင့် ကျန်းနန်ကျားငါးကောင်ကို လွတ်လိုက်ရုံနဲ့
အားမရဘဲ ကျုပ်တို့ကိုလွတ်လိုက်တာပါ'

ဟုစိန်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်....

မင်းယန်ကို လက်ခံ ယမ်းပြကာ ဒိတ်ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

မင်းယန်လည်း စီးကျင် ဘေး၌ ဝင်၍ ထိုင်ချ လိုက်လေ
သည်။

ဟုစိန်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

အရက်နှစ်ခွက်၌ အရက်ငွေ့၍ စီးကျင်နှင့်မင်းယန်တို့ကိုလှမ်း
ပေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်အားခက တော်တော် များများ ထင်
တယ်’

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျားငါးကောင်ထက် ဆယ်ဆ သာပါတယ်’

‘ဗျာ’

‘ငါးသောင်းဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ’

ဟုစိန်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်....

‘ငါးသောင်း ဟုတ်လား’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

ဟုစိန်က နားမလည်နိုင်အောင် ပြစ်သွားလေသည်။

စီးကျင်ကို စိုတ်ကြည့်ရင်း....

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဈေးနည်းလှချည်လား’

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်လုပ်
ငန်း ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ ခင်ဗျား သဘောနဲ့ ခင်ဗျား ဆုချီး
မြှင့်တာကိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။ လုပ်အားခ ဘယ်ရွှေ့ ဘယ်မျှ
ပေးရမယ်ဆိုပြီး တောင်းရတာကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါဗျာ’

ဟုစိန်က သဘောကျသွားသည်။

‘မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်သဘောကျသွားပြီ’

စီးကျင်က မေးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ လက်ခံလိုက်ပြီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

စီးကျင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ’

ဟုစိန်က လည်ချောင်းရှင်းသည့် အနေဖြင့် ချောင်းဝဲချွက်
ဟန်လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားတို့ကို ယန်းမြို့စားက အရိပ်အမြက်လောပဲ ပြော
ပြလိုက်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့

တာဝန်ယူရမှာက ကျုပ်အသက် လုံခြုံစိတ်ချရေးအတွက် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ’

စီးကျင်က သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်....

‘လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး’

ဟုစိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ အခုလောလောဆယ် ကျုပ်မှာ အခက်အခဲ တစ်ခု ကြုံတွေ့နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ကူညီမယ် ထူလိုနေတယ်’

စီးကျင်က မေးလိုက်၏။

‘သူဌေးကြီးက ခရီးထွက်မလို့ လား?’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် အန္တရာယ်ပြုမယ် လူက ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ် ပေါ့’

ဟုစိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါတော့ မှန်တယ်၊ ရောက်လာမယ် မရောက်လာဘူး ဆိုတာ ကျုပ်လဲ တပ်အပ် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝေချုံးသေဆုံးသွားကတည်းက ကျုပ်အလှည့် တစ်နေ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားတာပဲ’

စီးကျင်က စိတ်ဝင်စားစွာပြန်မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ကဘယ်လောက်ကြာကြာကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမှာလဲ’

ဟုစိန်က လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သောကြောင့် စီးကျင်က မေးလိုက်၏။

‘သုံးရက် တူတ်လား’

ဟုစိန်က ခေါင်းညိတ်၍....

‘ဟုတ်ဘယ်’

‘သုံးရက်အတွင်း ရောက်လာမယ်ပေါ့’

ဟုစိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ဒါလဲ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး၊ သုံးရက် အချိန် ယူရတာကတော့ ကျုပ်က မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို [သုံးရက် အတွင်း အရောက်လာခဲ့ပါလို့ မှာထားလို့ပဲ၊ သူ့ရောက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ယူနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရန်သူဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးဆိုတာ ကြိုတင် သိထားရရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ သူ့ရောက်လာတဲ့အခါ မလွတ်တမ်း သုတ်ဆင်ပစ်နိုင်မှာပဲ မဟုတ်လား’

ဟုစိန် တွေဝေသွားသည်။

အတော်လေး ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ....

‘အင်း...သူဟာ သိုင်းသမား ဝေချူးကို ရှင်းပစ် နိုင်တယ် ဆိုတော့ ခေတ်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ’

စီးကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘မှန်ပါတယ်၊ သူဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ရန်ရှာချင်ရတာလဲ ဆိုတာ သိချင်တာပါ’

‘ခါက....’

ဟုစိန်သည် ရှေ့ဆက်ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့် စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်ထားလိုက်၏။

စီးကျင်ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်၍....

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို စပ်စုတာလား’

‘ဟာ...ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးမင်းလို လူစားမျိုးကို ဘာကြောင့် ရန်ရှာချင်ရတယ် ဆိုတာ တွေးမရလို့ပါ။ ရန်သူဟာ အတော်ကို ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူယုတ်မာ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်အင်နေမိတယ်’

သူက အချက်ကျကျ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်မို့....

ဟုစိန်သည် မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဝိုင်ကျသွားလေသည်။

စီးကျင်က ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အခြေအနေအကဲခတ်ကြည့်နေလေ၏။

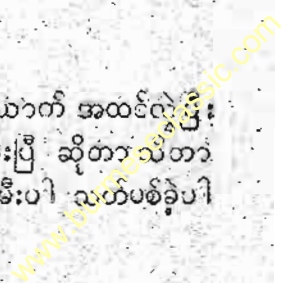
အတော်ကလေးကြာမှ ဟုစိန် သက်ပြင်း ချ၍....

‘အင်း...ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ မှားယွင်းမှုက အခြေခံပြီး ပေါ်ပေါက်လာဘယ်သို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ကျူးလွန်တဲ့ အမှားကြောင့် ဝေချူး သေဆုံးသွားတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ သူက သေရွာက ပြန်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းဖို့ စားနေပြီ’

မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဟုစိန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ငါးယောက်ဟာ လူတစ်ယောက် အထင်လွဲပြီး ထင်မိခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ မှားသွားပြီ ဆိုတာ သိတာ မသိခင်ကတော့ အဲဒီလူရဲ့ အမျိုးသမီးပါ လတ်ပစ်ခဲ့ပါသော်....’

'ကျုပ်တို့ရဲ့အကြောင်းတွေကို အဲဒီလူက နေပြည်တော်ထဲ သတင်းပို့ခဲ့တယ်ထင်ပြီး အထင်လွဲခဲ့မိတာ၊ သူတို့သေသွားပြီးမှ နေပြည်တော်ကို သတင်းပို့တာ သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ခွဲရတယ်'

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့အားလုံး တွေ့ဆုံမိတိုင်း ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြောမိကြတယ်။ အခုတော့ ဝေချူးသေသွားပြီ၊ သူ့ဘာကြောင့် သေတယ်၊ ဘယ်သူလက်ချက် မိသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လဲ မသိဘူး။ ကျုပ်စိတ်မှာထင်နေတာက ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်က ကျုပ်တို့ကို ပြန်လည်ဖော်ခတ်နေပြီလို့ပဲ'

စီးကျင်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

'နေပြည်တော်ကို တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မှားပြီးသတ်မိတာလဲ'

ဟုစိန်က လက်ကားပြလိုက်ပြီး....

'ဒီလောက် ပြောပြတာတောင် လွန်လွန်းနေပြီ၊ ကံခင်ဗျားတို့ အနားယူဖို့အခန်းကို ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက် လိုက်ပြပေးပါလိမ့်မယ်....'

'ဒီညတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါနဲ့ မနက်ဖြန်မှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြပေါ့'

စီးကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရှေ့ဆက်မေး၍လည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်....

ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူလိုက်လေ၏။

'ဟောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့'

စကားဆုံးသွင် ထိုးရာမှ သလိုက်သည်။

ဟုစိန်က သူ၏တပည့် တစ်ယောက်ကို ခွဲသွားပြီကား ...

'ဟေ့ ...သူတို့ကို နေရာချထားပေးလိုက်ပါ'

အစိမ်းရောင် ဖတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က ရှေ့က လာပြီး....

'ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါဗျာ'

စီးကျင်နှင့် မင်းယန်လည်း ထိုသူနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

သူလဲ၊ ဆရာ ဒီလိုထိုးဖောက်ဝင်ဖို့ ဘာကြောင့် ကြံစည်ခဲ့ကြ
တာလဲ'

စီးကျင်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ....

'ဘာလဲ၊ မင်းက ကျုပ်ကိုစစ်ဆေးနေတာလား'

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ပြဿနာ အစ
အဆုံး သိချင်လို့ပါ'

စီးကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

'အင်း....ကျုပ်ကလဲ မတော်တဆ တိုးမိဘယ်ဆိုပါဒတာ၊
ဝေချူးလို ထိပ်ဆီးသိုင်းသူများ သေဆုံးသွားတော့ သိုင်း
လောကမှာ အတော်ဂယက် ချိတ်သွားတယ်....

'ကျုပ်လဲ စိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ မင်းကိုမတွေ့ဘဲ အတူတူ
ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်ရတာပေါ့၊ ဒီမှာမဲ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို
သမ်းမှားဖမ်းမိတယ်၊ သူ ဆီကတစ်ဆင့် ယန်းမြို့စားဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်အကြောင်း သိခဲ့ရတယ်'

မင်းယန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ယန်းမြို့စားဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းရှိနေသည်။
လရောင်သည် အေးမြလှစွာ ဖြာကျနေသည်။
လေပြည့်လေညင်းမှ မွှေးကြိုင်သင်းပျံသော ရနံ့များက
စကြိုပေါ်သို့တိုင် သင်းပျံလာလေ၏။
စကြိုပေါ်၌ မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။
သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြပြီး ည၏
သဘာဝအလှကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲတွင် သံလက်ဝါး ဟုစီနီ၏
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိကြသည်။
အတော်ကလေးကြာလျှင် မင်းယန်ကကောက်ကာဝင်ကာ
စကားစုလိုက်၏။
'ရှင်ထွေးနက်နဲတဲ့ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်နေပြီဆိုတာ
ဆရာဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ပြီးတော့ ယန်းမြို့စားက ဘယ်

၁၅၀ ငွေအောင်

‘သူက ဘယ်လိုလူစားချိုးလဲ’

စီးကျင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘သူက ကြေးစား လှူသတ်သမားတွေကို တိတ်တဆိတ် မွေးမြူလေ့ကျင့်နေတဲ့သူပေါ့။ သူ့ဆီကိုလဲခံပြီး အကူအညီ တောင်းတဲ့လူတွေကို သူကအကြေးငွေယူပြီး ကူညီတယ်လေ’

‘ဪ... ရှန်ဆင်လို ကြေးစားတွေကိုး’

စီးကျင်က ခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

‘သိပ်မှန်တာပေါ့။ ယန်းမြို့စားဆီကို သိုင်းသမား ဝေချာလည်း အကူအညီ တောင်းခဲ့တယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒါ စုံစမ်းလိုက်တော့ အခုချက်ချင်း အပူတပြင်း အကူအညီ စေလွှတ်ပေးဖို့ တောင်းခံသူဟာ သံလက်ဝါး ဟုစိန်ဆိုတာ သိရတယ်...’

‘သူဟာ ပေချူးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာလဲ သဲလွန် မှခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆီကိုလိုက်လာခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ် ဝါးကောင်က ကျုပ်တို့ထွက်စောပြီး ရောက်နေပေမယ့် မင်းက မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ တော်သေးတာပေါ့’

မင်းယန်က လက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘အင်း... သူတို့မှာ ဘယ်လိုအရှုပ်အထွေးတွေများ ရှိတယ် မဆိုနိုင်ဘူး’

‘ဒါပေါ့၊ အရှုပ်အထွေးတစ်ခုတော့ ရှိမယ်။ သူ့ပြောသလို တစ်ချိန်က မကောင်းမှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့မိတယ် ဆိုတာကလဲ ပြစ်နိုင်တာပဲ’

မင်းယန်က စီးကျင်ကိုကြည့်ကာ...

‘ဆရာသိချင်တယ် ဆိုပါဒေတာ’

‘ဟုတ်တယ်။ ဘာတွေဖြစ်တယ် ဆိုတာကို စုံစမ်းယူရ လိမ့်မယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးလျှော့နေကြစဉ် မှာပင်...

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်မှ အေးတိအေးခက်ဖြင့် စကားသံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နောက်ကျသွားပြီ’

စကားသံ ထူသပေါ်လာသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ဘက်တွင် ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်သည်။

မင်းယန်က ရုတ်တရက် နောက်ကျမိပစ်ကာ ခုန်ထွက် လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီ၌ မှန်းဆကာ ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

စီးကျင်ကလည်း သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ လှုပ်ရှားလာ
သွားသည် ခုန်ထလာပြီး လက်ဝါးဆန့်တုတ်ကာ ရိုက်ခတ်
လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တိုင်ပင်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း
ယေဘုယျအားဖြင့် ငုတ်ခြင်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်မှာ အံ့ဩ
စရာ ကောင်းလောက်အောင် လွန်မြန်၍ သွက်လက်နေပြန်
တူညီနေသည်။

အနောက်ဘက်မှ လူရိပ်ထစ်ခု ရိပ်ခနဲထွပ်ရှားသွားသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူရိပ်သည် မီးအိမ်ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းတွင်းသို့
လျှပ်တပြက် ဆုတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘မပြေးနဲ့’

စီးကျင်နှင့်ငင်းယန်က အော်ငေါက်ရင်း နောက်မှ ထပ်
ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သူတို့သည် ထင်မတိုက်ခိုက်ရန်ထက် ထိုလူ ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သွားခြင်းမရှိအောင် ပိတ်ဆို့ဟန့်တားဖို့ ကြိုး
စားနေကြသည်။

ရှေ့နေက နှင်ပက်ပိတ်ကာ ပြောဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
ခြင်းကြောင့် လူရိပ်မှာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ
အခန်းအလယ်သို့ ငြိမ်ငြိမ်နေထိုင်နေသည်။

မင်းယန်က အခန်းတံခါးခွဲရပ်နေပြီး စီးကျင်က စကြို
ဘက်သို့ ထွက်ရာ အပေါက်၌ရနေသည်။

အခန်းအလယ်မှလူသည် ထွက်ပြေးရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ
အခန်းအလယ်၌ စည်ငြိမ်စွာရပ်နေသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူကို ကောင်းစွာ မြင်စေ့လိုက်ရ
သည်။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ထင်ရပြီး အနက်ရောင်
အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

စီးကျင်က မေးလိုက်သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားမသိဘဲ သိတယ်လို့ ပြောတဲ့လူလေ’

‘ဘာ’

‘ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်ကိုသိတယ်ဆို’

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကြာတ်ပြီး

'ဒါဆို မင်းဟာ ယန်းမြို့စားပေါ့'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'သိပ်မှန်တာပေါ့'

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ'

ယန်းမြို့စားက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

စီးကျင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

'လက်စသတ်ခေတ္တ သူတို့က ဧင်ဗျားဆီကို ပြန်ပြီးသတင်း ပို့ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်'

'ခင်ဗျားက ဟုစိန်ကို ပြောပြလိုက်ပြီလား'

'ပြောစရာမလိုပါဘူး'

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျုပ်မပြောလဲ သူကသိနေလို့ပါ'

ဟုစိန်အား အယုတ်သွင်းနိုင်သည့်ဟု ကျေနပ်နှစ်သိ မှိမ့်သော်လည်း ယန်းမြို့စား၏ စကားကြားသောအခါ စီးကျင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေ၏။

ထိုစဉ်....

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက် ရှိသည်။

မင်းယန်က ပခုံးတုန်ကာ

'ကျုပ်ဆရာဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ တွေးမိလို့ ရယ်တာပါဗျာ'

စီးကျင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

သို့သော်

ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ယန်းမြို့စားက ပြောလိုက်သည်။

'သူဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပညာကို လဘောကျတယ်....'

'ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလူစားတွေဆိုတာ သိရအောင် ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တာပဲ....'

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျားငါးကောင်ကိုကိုယ်စား သူ့အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်စိတ် ရှိ မရှိ မေးခိုင်းလိုက် တာက....'

'ခါပေမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောဆိုနေကြတဲ့စကားအတိုင်း ဆိုရင် သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှဖြစ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက သူက စပ်စုံတာကို သဘောမကျဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ ဒီအတိုင်း ပဲ...'

မင်းယန်နှင့် စီးကျင်တို့အား ဤနေရာမှ နှင်ထုတ်လိုက်သည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

စီးကျင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား သဘောမတူပေမယ်၊ ကျုပ်က သဘောတူတယ်လေ'

'ဘာ'

'ကျုပ်က မွေးကတည်းက စပ်စပ်စုစုလုပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ဦး ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီအသက်အရွယ်တိုင်အောင် စပ်စပ်စုစုလုပ်ရမှ အိပ်ပျော်တယ်လေ၊ ရှင်းပြီလား။'

ယန်းမြို့စားက ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာ ကောင်းမယ်'

'ကျုပ်မသွားဘူးဆိုရင်ရော'

'ဒီလိုဆို ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ'

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

'ဘာကြောင့်လဲ'

'သူက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ အကူအညီတောင်းနေလို့ပေါ့'

စီးကျင်က ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်သည်။

ယန်းမြို့စားက မထွပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ စီးကျင်နှင့် မင်းယန်တို့နှစ်ယောက်အစွဲကြောက်လန့်သည့်အရိပ်အဖောင် လုံးဝမရှိချေ။

မင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယန်းမြို့စားကိုကြည့်ရင်း

'ကျုပ်တို့ကလဲ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ'

'ဘာ'

ယန်းမြို့စား၏စကားသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

မင်းယန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုဖမ်းဆီးပြီး အပြစ်ပေးရမှာမို့ပါ'

ယန်းမြို့စားက မထီမဲ့မြင်ဖြင့်

'မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ'

'ခင်ဗျားလှည့်ပင်းနဲ့ ကိုက်ညီမယ် ကြိုးတစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ့'

ယန်းမြို့စားက ဘာမှမပြောဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မင်းယန်းကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

'အား'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက်မို့....

မင်းယန်း၊ စီးကျင်နှင့် ယန်းမြို့စားတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ ယန်းမြို့စား ဖြစ်သည်။

ချွက်ချင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး....

'ခါဟာ ဟုစိန်ရဲ့ အသံပဲ'

စကားဆုံးလျှင် မင်းယန်းကိုပင် အရေးမစိုက်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက် သွားသည်။

မင်းယန်းလည်း ဟန်တားခြင်း မပြုဘဲ နောက်မှ ပြေးလိုက် သွား၏။

ထိုအချိန်တွင်....

သတိဝင်လာပြီဖြစ်သည့် စီးကျင်မှာ နောက်မှ ပြေးလိုက် လာပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

* * *

သူတို့လည်း ပြေးဝင်သွားကြသည်။
 အခန်းကွင်းသို့ ရောက်လျှင် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှ
 သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
 ဟုစိန်မှာ ခုတင်ပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျနေသည်။
 သူ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ အန်ဖတ်များ ပြန့်ကျဲပေကျနေ
 သည်။

အနီးကပ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ တစ်ကိုယ်
 သုံး မီးလောင်ထားသည့်နွယ် မည်းနက် ပြာနှမ်းနေသည်ကို
 တွေ့ရလေ၏။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်က သူ့အား
 ပွေ့ဖက် ဖေးမ့လိုက်ကြသည်။

ယန်းမြို့စားလည်း ကူညီရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

'နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း'

မင်းယန်က အော်ခေါ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ယန်းမြို့စားက ထိတ်လန့်၍နောက်ဆုတ်သွားသည်။

မင်းယန်ကို မကျေမနပ် ကြည့်ရင်း...

'မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ'

'အား'
 စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အောက်ဖက်၌ မီးရောင်များ ထိန်ညှိအောင် ထွန်းညှိထား
 သည်။

မီးရောင်ကြောင့် အော်သံသည် အောက်ထပ်၏ဝဲဖက်အစွန်
 ဆုံး အခန်းမှ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထိုအခန်းမှာ ဟုစိန်၏ အိပ်ခန်း မဟုတ်ပါလား။

ယန်းမြို့စားသည် ဖျံလွှား တစ်ကောင်ဖမော လျှင်မြန်စွာ
 ပြေးထွက်သွား၏။

အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်
 ထားသူ သုံးယောက် သူတို့ထက် ဦးအောင် ပြေးဝင်သွားကြ
 သည့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မင်းယန်မှာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

အစိမ်းရောင်ဝတ် သုံးယောက်ဘက် လှည့်၍....

‘ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို မြန်မြန် ဆုတ်လိုက်ကြပါ။ အလောင်းကို လက်ဖျားနဲ့ကောင် မတို့နဲ့၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်။ မြန်မြန် ဆုတ်လိုက်ကြပါ။’

သူ၏ စကားကြောင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်နှင့် လူသုံးယောက် ခေါ်ပူသွားကြသည်။

ဟုစိန်၏ အလောင်းကို ခေါင်းပိုင်းမှ ပွေ့ဖက်ထားသူ ထား ယောက်က....

‘မင်းဒီက မြန်မြန် ထွက်သွားစမ်း၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ မင်းကို သတ်ပစ်မိမယ်’

ကျန်နှစ်ဦးကလည်း သူ့အား မုန်းတီးသော အကြည့်ကြည့် လိုက်၏။

မင်းယန်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

ထိုလူသုံးဦးအား တားဆီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

‘ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဆရာတော် သူ၏ စကားမဆုံးမိ....’

‘ခား’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မင်းယန်အား ပြန်လည် အော်ခေါက်လိုက်သည့် လူမှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်၍ ခားတိုက် လဲကျသွား၏။

မခရူးမခနောင်းမှာပင်....

‘ခား’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ကျန်အစိမ်းရောင်ဝတ်နှင့်သူနှစ်ဦးသည် စူးစူးရှရှုအော်ဟစ် လိုက်ကြပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားကြ၏။

သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူးလိမ့် မအော်ဟစ်နေကြပေ သည်။

ယန်းမြို့စားက ပြေးသွားပြီး ကူညီ မေးမူဖို့ ဟန်ပြင်လိုက် သည်။

မင်းယန်က ဟန်တားလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ....ခင်ဗျားရော သူတို့လို ဖြစ်သွားဖျင်လို့လား’

၁၆၄ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏ စကားကြောင့် ယန်းမြို့စား ခြေလှမ်းတုံ့ ခန့်ရပ်သွား
လေသည်။

မင်းယန်ကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဒါ...မင်းလက်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကျုပ်က အဆိပ်ခသုံးစားဗျ’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို သွားပြီး ထိုစတူ ကိုင်တွယ်သူမှန်သမျှ အဆိပ်
သင့်ရမယ်ဆိုတော့ တယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ’

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သီးလေးရက် ကြာမှ အစွမ်းပြတတ်တဲ့ အဆိပ်ဟာ အာ
နိသင် ပြုလာပြီဆိုတာနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
ဟက်မြက်နေတယ်ဆိုတာ သိစားလို့ ပါဗျာ’

‘ဘာ’

ယန်းမြို့စားသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင် ပြီး
ဆတော့ထား ပြောင်လဲ သွားဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
သည်။

ထိုအချိန်မှ....

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်နေသူ နှစ်ယောက်သည် ညည်း
ညူသံ ကွယ်ပျောက်သွားသလို မလျှပ်မလျက် ငြိမ်သက်သွား
ကြပြီဖြစ်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်နှင့် လူသုံးယောက်စလုံး ဟုစိန် နည်းသူ
သဆုံးသွားကြပြီဖြစ်၏။

စီးကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘အတော်ကို ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ပဲ’

ယန်းမြို့စားက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ရောက်တော့ သူနဲ့ စကားပြောခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား
တို့နဲ့ လာခဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ဒီအချိန်လေးမှာ
လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်....’

‘တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်နဲ့ အတူ ရှိမနေဘူး
ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်လို့ စွပ်စွဲမှာ အမှန်ပဲ’

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ လက်ချက် မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲဗျ’

‘ဒါဖြင့် တယ်သူလက်ချက်လဲ’

‘ဒီအဖြေကို ခင်ဗျားပဲ သိနိုင်မယ်’

‘ဘာ’

ယန်းမြို့စားသည် ကြားပင် ပြောကြားလိုက်သော မင်းယန်
တက် လှည့်လိုက်၏။

မင်းယန်သည် စည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေ၏။

ယန်းမြို့စားက မင်းယန်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍

‘ကျုပ်သိတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စွပ်စွဲနေတာလား’

မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ခါဖြင့်’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က ခရီးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် အဆိပ်မိပြီး သေသွားတယ်....’

‘ဟိတော့ သူ့ အယ်နေရာကို သွားခဲ့သလဲဆိုတာ အရေးအပါဆုံးအချက်ပဲ။ သူဟာ ခရီးထွက်ရင်း အဆိပ်မိတာပဲ ဖြစ်မယ်’

ယန်းမြို့စားက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး

‘ခင်ဗျားဆိုလိုတာက သူဟာ မရုဏတောင်ကြားမှာ အဆိပ်မိခဲ့တာလို့ ပြောချင်တာပေါ့’

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ

ဟုစိန် ခရီးထွက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မရုဏတောင်ကြားကို သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော အချက်များကို ထပ်မံ မေးမြန်းလိုက်၏။

‘သိုင်းသမားဝေချူးရော မရုဏတောင်ကြားကို သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခင်ဗျား တယ်လိုလုပ်သိလဲ’

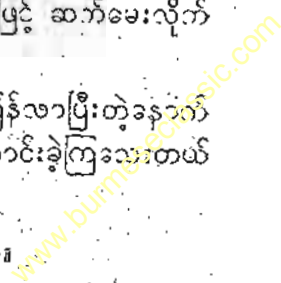
‘ကျုပ်...’

ယန်းမြို့စား ရုတ်တရက် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းယန်က မိအားပေးသည့်သဘောဖြင့် ဆက်မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့ဟာ မရုဏတောင်ကြားက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားဆိုကိုလာပြီး အကူအညီ တောင်းခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား’

ယန်းမြို့စားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

မင်းယန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ခါဆို ကျုပ်နားလည်ပြီ’

‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘သူတို့ မရဏတောင်ကြားကိုသွားကြတာ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သိနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့’

ယန်းမြို့စား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မင်းယန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘သူတို့ဟာ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းလှာရှင်တွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ခင်ဗျားဆီကို လာပြီး အကူအညီတောင်းကြတယ်...’

‘ခါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဆိုတာကို ရှိင်မိခဲ့လို့ သူတို့ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ဝိမ္မာပဲ သူတို့ဟာ ရေဏတောင်ကြားက ပြန်လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား’

ယန်းမြို့စားမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ခေါင်းညှိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျား၊ သူတို့က ကျုပ်ဆီကိုလူလွှတ်ပြီး အကူအညီတောင်းကြတော့ ထူးခြားတယ်ထင်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တာပါ။’

ကျုပ်က ကူညီဖို့ကြိုစားပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြတယ်’

မင်းယန်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

‘ခါဖြင့် ဝေဗျူးရဲ့အလောင်းကို ခင်ဗျား တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

သူနဲ့ဟုစိန် ဘယ်လိုကွာခြားလဲ’

ယန်းမြို့စားက ခေါင်းခါလိုက်၏။

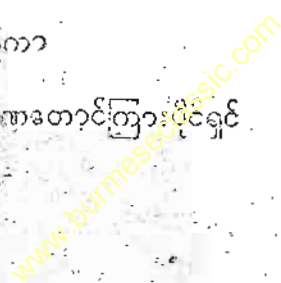
‘မကွာဘူးဗျ၊ ဝေဗျူးလဲ ဒီလိုအဆိပ်မိပြီး သေဆုံးသွားကြတာပဲ’

‘ခါဖြင့် လူသတ်တရားခံဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ဆင်ရှားခန့်ပြီပေါ့’

ယန်းမြို့စားက မင်းယန်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ

‘ဘာလဲ၊ လူသတ်တရားခံဟာ မရဏတောင်ကြားပိုင်ရှင်ဆို ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာလား’

မင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'အသေအချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ဖို့တော့များပါတယ်'

'ကျုပ်လိုက်လို့ ရော့ မဖြစ်ဘူးလား'

'ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးဗျ'

မင်းယန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျားသဘောပဲလေ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်တော့ဝန်မယူနိုင်ဘူးနော်'

ယန်းမြို့စားက ရယ်မောလိုက်၏။

'ဟား....ဟား....ဟား....စိတ်ချပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်က ကာကွယ်နိုင်ပါသေးတယ်'

မင်းယန်က ဆက်ပြော၏။

'ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းကိုလဲ ရပ်ဘန်းကရပ်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမညှာနိုင်ဘူး'

ယန်းမြို့စားက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'မင်း....ဘာလုပ်မလို့လဲ'

မင်းယန်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

'ခင်ဗျားကိုဖမ်းပြီး ကြိုးစင်ပို့ရမှာပေါ့'

'ဒါဖြင့် မင်းဟာ'

'ထောက်လှမ်းရေးမှူးမင်းယန်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ'

ယန်းမြို့စား၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်နေ့တုန်ခါသွား၏။

မင်းယန်ကို မယူ ကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ

'မင်း....မင်း....မင်းယန် ဟုတ်လား'

'ကျုပ်....ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောဘူး'

ယန်းမြို့စားက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး....

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် လိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး'

မင်းယန်က ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယန်းမြို့စားက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ဖားနဲ့မြေ အတူတူနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘာဝကျနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ရှောင်တာပဲတောင်းပါတယ်၊ နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ကျုပ်.... သွားတော့မယ်'

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေ၏။
စီးကျင်က ဟန့်တားရန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်....

မင်းယန်က လက်ကာပြုလိုက်သည်။

‘သူ သွားပါစေဆရာ’

စီးကျင်က သက်ပြင်းချကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ယန်းမြို့စားသည် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကင်းမဲ့
စွာဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ယန်းမြို့စား ထွက်သွားပြီးမှ မင်းယန်နှင့် စီးကျင်ထို့က်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

စီးကျင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သိုက်ပြီး....

‘မင်း ဘယ်တုန်းက စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားခဲ့
တာလဲ’

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စိတ်သဘောထား ပြောင်းစ
သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

စီးကျင်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

‘ဒါဖြင့် သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တာက’

‘သူ့လှုပ်ရှားနိုင်သမျှ ကျွန်တော်တို့အတွက် တကျိုးရှိမယ်
ထင်လို့ပါ’

သူကရယ်မောပြီး ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆရာသိပါဘယ်’

‘ဟေ...ငါသိတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ငါမသိပါဘူး’

မင်းယန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်မယူဘူး၊ ဆရာက တမင်မသိဟန်
ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်’

စီးကျင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ဟေ... ငါတကယ်မသိဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်ပြန်ပြီးတစ်ရက်
နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလဲသွားစရာရှိတာ
သွားပေစော့၊ ကဲ...ငါသွားမယ်’

စကားဆုံးလျှင် အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်
သွားသည်။

သူ၏လုပ်ရပ်မှာ အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှပေသည်။

၁၇၄ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော်...

နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူများ ဖြစ်ကြရာ တစ်ယောက်ကကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိနေပေသည်။

မင်းယန်က သဘောကျစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာကတော့ ဆရာနေရာမှာပဲ နေချင်မှာပေါ့၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို တပည့်ကိုခိုင်းမယ်၊ တပည့်မဟန်မှ ဆရာကိုယ်တိုင် ဝင်မယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ ငါလဲ့ သွားစရာရှိတာ သွားဆိုတော့ မရကတောင်ကြားကိုပဲ သွားစရာရှိတော့တာပေါ့’

ယခု လော့လော့ဆယ်တွင် ရွန်ဆင်အား သူမဲ့လျော့နေတော့၏။

စားပိုင်ရှင်

စမ်းရှေ့ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။
လေအခတ်တွင် ကြေညှင့်လာသော ရွက်ကြွေများတို့သည် စမ်းရှေ့နှင့်အတူ လေ့ငယ်ကလေးများသဖွယ် မျောပါသွားသည်။

ကြည်လင်အေးမြလှသော စမ်းချောင်းထဲ၌ ငါးကလေးများ ကူးခတ်သွားလာနေသည်ကို လည်းကောင်း...
ရေမော်ပင်အချို့ ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း...
ကျောက်တုံးကလေးများ ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသေး၏။

စမ်းချောင်းကလေး တစ်ဖက်၌ စိမ်းလန်းရှိပြည်နေသော တောအုပ်နှင့် လျှိုမြောင်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

၁၇၆ ဝဏ္ဏအောင်

အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ တောင်ကုန်းမို့မို့ တောင်ကုန်း
တစ်ခုရှိ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဝါးအိမ်တလုံး ရှိနေသည်။

ဝါးအိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးခိုးများသည် ပြာ
လွင်သော အရောင်အဆင်းဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လွင့်
သွား၏။

ကျေးငှက်ကလေးများ၏ ဘာသာဘာဝ တေးကျသံ
လေတိုက်၍ သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်သွားသော အသံ။

တောကောင်ငယ်ကလေးများ မြူးတူးခန့်ပေါက် ဆော့
ကစားရာမှ တွက်ပေါ်လာသော အသံများမှာ စိစီးဝေဝ
ရှိနေစဉ်....

ထူးခြားသော အသံတစ်ခုကို ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရွက်ကြွေပြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များအပေါ် နင်း
လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ခြေသံ ဖြစ်လေ၏။

ခြေသံထွက်ပေါ်လာလျှင် တောကောင်ငယ်ကလေးများ
ပြေးသွားကြ၏။

ကျေးငှက်သံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

တောင်တန်းတစ်ခု၌ လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံသာယာ
စည်းချက် ဝါးချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေပေ၏။

မှန်ပေသည်။

လူတစ်ယောက် သစ်တောအုပ်ကိုဖြတ်ကာ စမ်းချောင်းဆီ
သို့ ဦးတည်လှမ်းလာနေပါသည်။

စမ်းချောင်းအနီးသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်ကာ တစ်ဖက်
ကမ်းရှိ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဝါးအိမ်ကလေးကို တွေ့မြင်နေရပါ
သည်။

ဝဲအိမ်ရှေ့မှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရ၏။

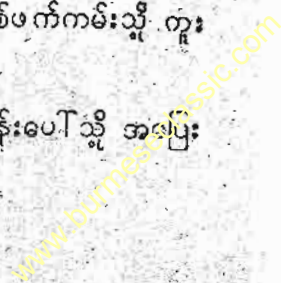
တောထဲမှ ထွက်လာသူမှာ ရွှန်ဆင်ပမီဖြစ်လေသည်။

ရွှန်ဆင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ့ရှိနေလို့ မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာလိုက်ရှာ
ရမယ် မဆိုနိုင်ဘူး’

ပြောရင်း စမ်းချောင်းကိုဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး
လိုက်လေ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အပြေး
တစ်ပိုင်း တက်သွားလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ် မရောက်မီကင် မွေးကြိုင်သင်းပျံသော
ငါးကင်နံ့များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို မျှော်ကြိုက်မိ၏။

ရွှန်ဆင်မှာ ငိုက်ဆာလာလည်ဟုပင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။
တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်ရာ....

‘အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် ထမင်းမစားခဲ့ရတာ သုံးရက်ရှိပြီ
ကျွန်တော် အတွက် ငါးကင်တကောင် ပေးလို့ မရဘူးလား
သူ၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ရွှန်ဆင်....ကလေး၊ မင်းပြန်လာတာ အံ့ဩစရာပဲဟေ့
မင်း ငါ့ဆီကိုပြန်လာတယ် ဟုတ်လား’

အိုမင်းရင့်ရော် နေပြီဖြစ်သော စကားသံသည် တောင်
ကုန်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရွှန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။
‘ဟုတ်တယ် အဘ၊ ကျွန်တော်ပြန်လာပြီ’
ပြောရင်း တောင်ကုန်းအတိုင်း ပြေးတက်သွားလေ၏။
မကြာပါခွေ။
ငါးအိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုငါးအိမ်နှင့် မီးပုံတစ်ခုရှိပြီး မီးပုံတေး၌ အဘိုးအို
တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ ငါးကို ငါးဖြင့်တံခို ထိုးကာ ရွှန်များမံပြီး
ကင်ထားသော ငါးကင်တို့ ကိုင်ထား၏။

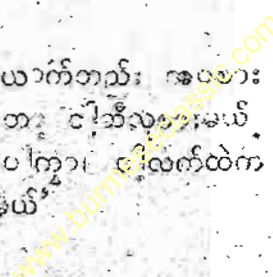
မီးပုံပေါ်၌လည်း နောက်ထပ် လေးငါးခုရှိနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

အဘိုးအိုမှာ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသော ဖြစ်လေ၏။
ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ သူးသီးခြောက်
အရက်ဘူးကို ချိတ်ထား၏။

ခြေထောက်၌မူ ကောက်ရိုးများဖြင့် ယက်သုပ်ထားသည့်
လိနပ်စီးထား၏။

သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြူဖွေးနေသဖြင့် မျက်ခုံးမွေး၊
ခုတ်ဆိတ်မွေးများပင် ဖြူဖွေးနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။
ထိုအဘိုးအိုက ပြေးလွှားတက်လာသော ရွှန်ဆင်တို့မြင်
လျှင် ခေါင်းမော့ကာ ရယ်လိုက်၏။

‘ဟား....ဟား....ဟား၊ ငါတစ်ယောက်တည်း အစစစား
မယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားထားတာ၊ အခုတော့ ငါ့ဆီလာစားမယ်
သူ ရောက်လာတာကိုးကွ၊ လာစမ်းပါကွာ၊ ငါ့လက်ထဲက
ငါးကင်တို ရှေးအောင်လှနိုင်မှ စားရမယ်’

ငါးကင်ကိုမြောက်ပြရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ရွန်ဆင်မှာ တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

အဘိုးအို၏ စကားကြားလျှင်....

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ရအောင်လှပြမယ်'

ပြောရင်း ပြေးဝင်လှည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက တဟားဟားရယ်ရင်း မီးပုံကိုပတ်ကာ ပြေးလွှား ရှောင်တိမ်းလေ၏။

ရွန်ဆင်ကလည်း မရမနေလှည့်မို့ ကြီးစား၏။

ခြေလက်များ အသုံးပြုကာ လှည့်သော်လည်း အဘိုးအိုအင်္ကျီစကိုပင် ထိကောင်ကြီးစားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

အဘိုးအိုက ရှောင်တိမ်းရင်း ငါးကင်မှရွှံ့များကို ခွာခွနေ၏။

ထိုအခါ...

ဆူဖိုးသဏ္ဍ ငါးတစ်ကောင် ပေါ်လာသည်။

ရွန်ဆင်က ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်တော် သိပ်ဆာနေပြီ၊ မရမက လှတော့မယ်' ပြောရင်း တရကြမ်းလှလေသည်။

အတန်ကြာသည့် တိုင်အောင် လှည့်နိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် အဘိုးအိုအား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အဘိုးအိုလဲကျသွားမှ ငါးကင်ကိုယူကာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်မည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်

အဘိုးအိုအား ထိရောက်စွာ မတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်....

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ မီးပုံပေါ်တွင် ကင်ထားသောငါးများကို တွေ့မြင်သွား၏။

ရွန်ဆင်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုလက်ထဲမှ ငါးကင်မရသော်လည်း မစားရမှာပူပင်စရာမလိုတော့ချေ။

အဘိုးအိုအား ထိုက်ခိုက်ရန် လူ့ဇာတိပြုလိုက်၏။

အဘိုးအို နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ မီးပုံအနီးသို့ပြေးသွားပြီး ငါးကင်များဆွဲယူလိုက်၏။

အဘိုးအို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ရွှန်ဆင်က အရေးမစိုက်ဘဲ အဘိုးအိုနှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်
သွားရင်း ငါးကင်မှရှုံ့ များကို ခွာချလိုက် သည်။

‘ဟေ့...မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ’

အဘိုးအိုက ရှေ့တိုးလာသည်။

ရွှန်ဆင်လည်း မစားရမှာကိုပူပန်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပွဲယူကာ
ပလုတ်ပလောင်းစားလိုက်သည်။

ငါးကင်မှာ ယခုမှ မီးပုံပေါ်ကချသဖြင့် ပူလောင်နေပေ
ရာ....

‘ဖူး...ဖရူး’

အပူဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ

အသားစများမှာ ရှေ့တိုးလာသည့် အဘိုးအို၏မျက်နှာ၌
ပေကျဲ သွားလေသည်။

‘ဟေ့...ရွှန်ဆင်၊ မင်း...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာဘဲ၊ တယ်
လေ ငါ့ရိုက်လိုက်ရ’

ငါးကင်ခွဲသော ငါးတံစို့ ကို အပေါ်မြှောက်ကာ ရိုက်ချဖို့
ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရွှန်ဆင်က ခြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငါးကင်အေးသွား
အောင် တဖူးဖူးမှုတ်ကာ....

‘ကျွန်တော်ပြောသွားပဲ ဗိုက်ဆာနေပါတယ်လို့၊ ဘာဘာ
ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ ကျွန်တော်ကတော့ ထွက်မပြေးဘူး၊ စားနေ
မှာပဲ’

ပြောပြီး ပလုတ်ပလောင်း စားသောက်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက မြောက်ထားသောလက်ကို ပြန်ချလိုက်လေ
သည်။

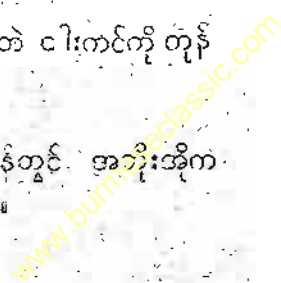
ရွှန်ဆင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက် ပြီး....

‘မင်းကို ငါသင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာထဲမှ ထမင်းစားတဲ့
အစုတ်ပညာမှမပါတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်း...ထမင်းငတ်
တာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထမင်း ဘယ်လိုရှာစားရမယ်ဆို
တာ သင်ပေးလိုက်မှထင်တယ်’

ရွှန်ဆင်က သူ၏စကားကို အမှုမထားဘဲ ငါးကင်ကို တုန်
အောင်စားပစ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲမှ ငါးကင်ကုန်သွားချိန်တွင် အဘိုးအိုက
နောက်ထပ်ငါးကင်တစ်ခု လှမ်းပေးသည်။

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညှိတ်ပြုရင်း....

‘ကျေးဇူးပဲ’

ဟုဆိုတာ ထပ်မံ စားသောက်လိုက်၏။

တခဏအတွင်းတွင် ငါးကင်လေးကောင်တိတိ ကုန်အောင် စားသောက်လိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးသွားချိန်၌ ဝိုက်တင်းလာပြီး နှုတ်ခမ်း၌ အဆီဝေ့ နေပေသည်။

အဘိုးအိုက....

‘အစာစားပြီးမှတော့ အရက်လဲ တစ်ကျိုက်လောက် သောက်ချင်ဦးမှာပေါ့’

ပြောပြီး ခါးမှ ဘူးသီးခြောက်အရက်ဘူးကို လှမ်းပေး လိုက်သဖြင့်။

ရွန်ဆင်လည်း ယူကာမော့ချလိုက်၏။

တဝသောက်ပြီးမှ အရက်ဘူးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဝါးအိမ်ခြေရင်း၌ ခြေဆင်းကာ

‘ကျွန်တော် မအိုင်ရတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်တော့မယ်’

စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ တခေါ်ခေါ်ဟောက် သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဘိုးအို စိတ်ပျက်သွားသည့်အလား ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကာ ရွန်ဆင်ကိုငေးကြည့်နေ၏။

ရွန်ဆင်က တခေါ်ခေါ်ဟောက်ကာ အိပ်ပျော်နေလေ တော့သည်။

* * *

ရွန်ဆင်ကြည့်နေစဉ် ထိုလူရိပ်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူမှာ သူ့အား ငါးကင်ကျွေးခဲ့သော အဘိုးအိုပင် ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မင်း...နိုးနေပြီလား၊ ဒီတစ်ခါတော် မင်းကို ယုန်သားထင်ကျွေးမယ်ကွ’

ပြောရင်း လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသော ယုန်များကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ရွန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီ။

‘ဘာ ကျွန်တော် အပေါ်သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဘာကို’

သူ၏စကားမဆုံးမီ အဘိုးအိုက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

‘တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ပြီး သိပ်သောဇဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်တော့ တောထဲမှာ နေချင်ဘူး၊ သိုင်းလောကထဲ ခြေချတော့မယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို တောင် အခရမ်းမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားတာချည်းပဲ ဖောက်လား’

ရွန်ဆင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရယ်မောနေ၏။ အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလိုက်၏။

အချိန်များ ကုန်မှန်းမသိကုန်သွား၏။ တခါခါခေါဟောက်လျက် အိပ်ပျော်နေသော ရွန်ဆင်မှာ ဆတ်ခနဲခုန်ထလာသည်။

တစ်ဆက်တည်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ညနေဆည်းဆာအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ဟင်...မိုးစောင့်ချုပ်ဖော့မယ်၊ ဘာဘာ ဘယ်သွားနေပါလိမ့်’

ဟု တွေးတောစဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုစဉ်... တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော လူရိပ်ထစ်ခုကို စောမြင်လိုက်ရ၏။

၁၀၀ ဝတ္ထုအောင်

'အခုလဲ ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျုပ်ကို သတိရရုံလောက်နဲ့တော့ ဒီတော့ ဒီတောင်ထဲကို မင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ် ရွန်ဆင်၊ ကျုပ်ကို လိမ်ခဲ့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ မင်းလိမ်ရင်လဲ ကျုပ်သိတာပဲ'

ရွန်ဆင်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

'ဘဘကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လိမ်ညာခဲ့ဖူးလို့လဲ'

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အေး...ခါတော့ မှန်တယ်'

ရွန်ဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး.....

'ဘဘသိပါတယ်'

'အေးပါ...ငါ့ကို မလိမ်ဘူးဆိုရင် ဘာကိစ္စလာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းရောက်လာကတည်းက ရင်ထိတ်ထိတ်နဲ့ နေရတာကို စိတ်ညစ်လွန်းလို့.'

ရွန်ဆင်၏ မျက်နှာ တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏ ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ဖြုတ်ယူ၍ အဘိုးအိုအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ခါက ဘာလုပ်တာလဲ ရွန်ဆင်'

ရွန်ဆင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

'ဘဘကြည့်ပါ'

အဘိုးအိုက နားမလည်ဟန်ဖြင့်....

'ဘာကြည့်စရာ လို့လို့လဲ၊ ဒီခင်းက မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာပဲ'

ရွန်ဆင် ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခါက ဘဘပစ္စည်းပါ၊ ဘဘ ပေးခဲ့လို့ ကျွန်တော် ရခဲ့တာပါ'

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး.....

'နေပါဦး၊ မင်းဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီခင်းကိုကိုယ်နဲ့ မကွာ သိမ်းထားပါလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ အခု ကျုပ်ကို ပြန်လာပြတယ်၊ ပြန်ပေးတယ်၊ ဘာတွေ အရှုံးထနေရတာလဲကွ....'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး.....

'ကျွန်တော် အရှုံးထတစ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဘ ဘာကြောင့် များကျွန်တော် ကို ဖုံးကွယ်ထားရသလဲ ဆိုတာ မေးချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ'

'ဟေ'

အဘိုးအိုက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ရွန်ဆင်အား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။

သူက ဆက်ပြောသည်။

'ဘာ မှတ်မိလား၊ ကျွန်တော် သိုင်းလောကထဲ ခြေတော့မယ် ပြောတုန်းက စီခံးမျိုး တစ်ပုံစံတည်း ကိုင်ထားသူ လူတွေရင် ပြောပဲဆိုတာလေ'

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ငါမင်းကို ပြောခဲ့တယ်'

သူကစကားထက်လိုက်၏။

'ဘာမပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်သိခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါ'

အဘိုးအိုက စိတ်ပျက်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်သည်။

'ငါကမင်းကို ဘာတွေများ လျှို့ဝှက်ထားတယ် ထင်လို့ ငါ ဘာ တစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်စကား မပြောဘူး ဆိုတာ မင်းယူစမ်းပါ'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်၏။

'ကျွန်တော် မယု နိုင်ဘူး ဘာ'

'မင်းတော့ ခက်နေပြီ'

'ခက်နေတာက ဘာ၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး'

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရွန်ဆင်ကို စိုက်ကြည့်၍....

'နေပါဦး....မင်းက ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါ့ကိုအရင် ဆုံးရှင်းပြစမ်းပါဦး'

ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်၍....

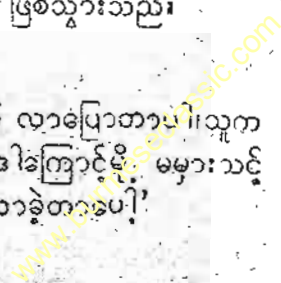
'ကောင်းပြီလေ၊ ဘာ သိချင်တယ် ဆိုရင် ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ စီခံးရဲ့ တစ်ပုံစံတည်းတူတဲ့ ခင်းတစ်လက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်'

'ဟေ'

အဘိုးအိုက မယု ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ရွန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ခါကြောင့် ဘာဆီကို ကျွန်တော် လာပြောတာပါ။ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မမှားဘင့်တာ မမှားရအောင် ဘာဆီကို ပြေးလာခဲ့တာပေါ့'

အဘိုးအိုက စဉ်းစားရင်း ဝိုင်နေမိသည်။

ရွန်ဆင်က မခအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ....

‘ဘဘ ဒီခံားနှစ်လက်ဟာ ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား၊ ကျွန်တော်ကို လျှို့ဝှက် မထားပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းကာ....

‘အင်း....ဒုက္ခပဲ၊ ငါတော့ ဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး၊ အခုမှ ခက်ပြီ’

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ရွန်ဆင်က အဘိုးအိုအား ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘အင်း....မင်းက သိပ်သိချင်နေမှတော့ ကျုပ်ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ မင်းအတွက် တစ်သက်လုံး ကျုပ် လိမ့်ညာထားခဲ့တာတို့ကို ဖွင့်ပြောရမှာမို့ ကျုပ်ကိုလူလိမ်လူညာတစ်ယောက်လို့ မထင်စေချင်ဘူး....’

‘တကယ်ဆိုရင် ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့အပေါ် မင်းအထင် လွဲသွားမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိပါတယ်ကွာ’

ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ အဘ၊ ကျွန်တော် အပေါ် ကောင်းလှတဲ့ အဘတို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ အဘအပေါ် အပြစ်မမြင်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်’

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ ရှိခဝနေသည်။

ရွန်ဆင်ကို မကြည့်ဘဲ အဝေးဆီသို့ ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။

သူ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို အစီအရံ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပုံ ရသည်။

အတော်ကြာအောင် ငေးကြည့် နေပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍ လေးတွဲသော အသံဖြင့်....

‘အင်း....မင်းက ပြောပြပါလို့ တိုက်တွန်းလွန်း အားကြီးတော့လို့ ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုမှတော့ မမြင်စေချင်ဘူး၊ အစကတည်းက ငါ့ပြောမပြတာဟာ မင်းအတွက်ပါပဲ....’

‘မင်းရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်အဖြစ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ခံစားမနေရလေအောင် ငါက ဖု်းဖိထားတာပါ၊ အခုမှ မထူးတော့ပါ’

၁၉၄ ဝဏ္ဏအောင်

ဘူး၊ သိသင့်သလောက် ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ ကဲ...မင်း
သေချာ နားထောင်ပေတော့?

သူက အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြလိုက်
သည်။

ရွှန်ဆင်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေ
လေတော့သည်။

* * *

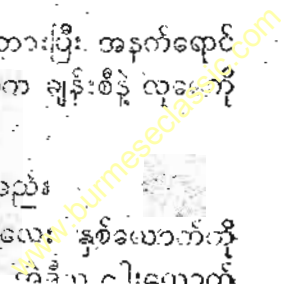
အဘိုးအိုက တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်သည်။

‘ငါ့ရဲ့နာမည်က ရှောင်ကျော်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်၊ မင်းရဲ့
မိဘနာမည်က ချန်းစိနဲ့ လုပေပဲ၊ တစ်နေ့မှာ ငါက ခရီးသွား
ရင်း မိုးချုပ်သွားလို့ သူ့ဘိုအိမ်မှာ တည်းခိုတယ်၊ အဲဒီတုန်း
ကသူတို့ရဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်က သုံးနှစ်ယားနဲ့တစ်နှစ်ယား
လောက် ရှိတယ်...’

‘အဲဒီညမှာ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင်
မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားတဲ့ လူငါးယောက်က ချန်းစိနဲ့ လုပေကို
သတ်သွားခဲ့တယ်’

သူက သက်ပြင်းချပြီး စကားဆက်သည်။

‘လုပေက မသေခင်မှာ သူ့ရဲ့ ဘားလေး နှစ်ယောက်ကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ မာခံတယ်၊ သူကတော့ အဲဒီည ငါ့လောက်

၁၉၆ ဝဏ္ဏအောင်

က နေပြည်တော်ကို ဆတင်းပို့ လိုက်တယ် ထင်ပြီး သတ်သွား
တာလို့ မသေခင်မှာ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ငါကလဲ ကလေး
နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်'

အဘိုးအို(ဝါ)ရှောင်ကျင်၏ စကား ဆုံးသွားသည်။

အဘိုးအိုက ဆေးတံကို မီးညှို့လိုက်သည်။

ပြီးလွှဲ....

ရွှန်ဆင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာ လေတော့
သည်။

ရွှန်ဆင်က ဝိုင်တွေနေသည်။

ရှောင်ကျင်က ဆေးတံကို ဖွာရှိုက်ပြီးမှ....

'မင်းသဘောပေါက်သွားပြီလား'

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး'

'ဟေ့....ဘာပြောတယ်'

ရှောင်ကျင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေးလိုက်၏။

'အတပြောတာ ဆုံးမှဆုံးသေးတဲ့'

ရှောင်ကျင်က ခေါင်းညှိတိုပြီး

'အေး....ငါဆက်ပြောမယ်၊ ငါက ကလေးနှစ်ယောက်ကို
ခေါ်ပြီး လွှက်လာခဲ့တယ်....'

'ဒါပေမယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း
မွေးမြူရမယ်၊ ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတာ
မသိဘူး၊ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့တာဝန်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး
ချွန်းစီနဲ့လှမေက အဘအပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့လေတော့ ကလေး
နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကိုပဲ တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်....'

'ကလေးအကြီးကိုခေါ်သွားပြီး ကလေးအငယ်ကိုခတာ
ဘု ကျောင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ယားပစ်ခဲ့တယ်....'

'ကြီးလာရင် အမှတ်အသားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်ဆိုပြီး အဲ့ဒီ
ကလေးရဲ့ဘေးနားမှာ မင်းကို ကောက်ယူခမ္မားစားခဲ့သူက
အဲ့ဒီခားတိုကလေးကို ပေးခဲ့မယ်လို့ အဘယု ကြည်တယ်'

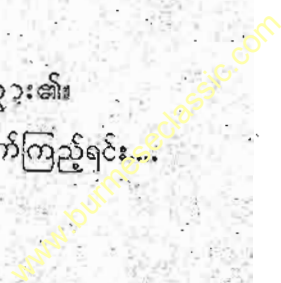
သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

'ကလေးအကြီးကတော့ မင်းပဲ'

ရွှန်ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ခနဲတုန်သွား၏။

ရှောင်ကျင်ကို မျက်ခတာဝဲမခတ်စိုက်ကြည့်ရင်း....

'ကလေးငယ်က ဘယ်မှာလဲ'

ရှောင်ကျင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားဆိုက်၏။

ရွှန်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း...သူက ဒီခားကို သူပိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော် ညီလေးပဲဖြစ်ရမယ်’

ရှောင်ကျင်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ကွာ....

‘သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ နေကတော့ မင်းရဲ့ရန်သူဆို’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ရန်သူတွေပါ။ သူ နာမည်က မင်းယန်တဲ့’

မှောင်ကျင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

‘သူက ဘာလုပ်လို့ မင်းရဲ့ရန်သူဖြစ်ရတာလဲ’

ရွှန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဆူက ထောက်လှမ်းရေးမှူးပါ။ ဥပဒေအောင်အတွင်းက လူထစ်ယောက်ပါ’

ရှောင်ကျင်က သူ့အား မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ....

‘ဒါ... ဒါဆို မင်းကလူဆိုးလား၊ ဒီမှာရွှန်ဆင် မင်း... ဘာမဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ’

ရွှန်ဆင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှောင်ကျင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘မင်းကို သိုင်းလောကထဲ ခြေချခွင့်ပေးလိုက်တာ ငါ့လို အဖြူးရောင် ထိပ်ဘီးသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လွှာဖို့ပဲ’

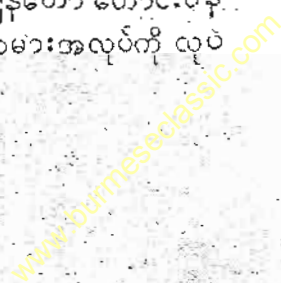
‘ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ပညာတွေ မင်းကို အကျန်ပေးပေးခဲ့တာ အခံ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ ပြောစမ်း ရွှန်ဆင်၊ သိုင်းလောကထဲကအနားယူပြီး လူသူကင်းဝေးတဲ့ နေရာမှာ ဘာနေတာကို မင်းက အခွင့်ကောင်းယူပြီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပေါ့လေ ပြောစမ်း’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ရှောင်ကျင်ကို မော့ကြည့် ကာ....

‘ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှာ ခံပါအဘ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခု ကြေးစားစားသမားအလုပ်ကို လုပ် နေပါတယ်’

‘ဘာ’

ရှောင်ကျင်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

'မင်း...မင်းကို ငါသင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာတွေ အသကား ဖြစ်နေပါလား....'

'ဟင်း...ရွန်ဆင်၊ မင်းကို ငါချစ်ခဲ့တာတွေလဲ အသကားပါ။ ငါကတော့ ဒီကိစ္စတွေ မင်းကိုပြောပြရင် ငါက မင်းရဲ့ဦးလေး ဆိုပြီး လိမ်ညာပြောခဲ့တာကို မင်း စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောရက်ခဲ့ဘူး။ ငါ အဲဒီလောက်ထိ မင်းအပေါ် သံယေဇဉ်ထားခဲ့တယ်'

သူ၏အသံမှာ ထူနံ့ခါလာ၏။

'မင်းကို ငါ့ရဲ့သားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းရှိနေလို့ အိမ်ထောင်တောင်မပြုခဲ့ဘူး အခုတော့ မင်းက'

သူသည် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ရွန်ဆင်က ရှောင်ကျင်မျှ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

'ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါအဘရယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ကြေးစားအလုပ်ကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့လို့ သာ ကျွန်တော် ရဲ့ဦးလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါ'

ရှောင်ကျင်က သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ....

'အဲဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်တော့မယ်ဆိုတာ တကယ်လား' ရွန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လိမ်ပြောမှုးလို့ လဲအဘရယ်၊ အဘက ကျွန်တော် ရဲ့ဦးလေးပါလို့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒေါသလဲမဖြစ်ဘူး၊ အထင်လဲမလွဲပါဘူး'

သူက တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

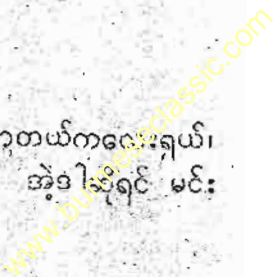
'အဘဟာ ကျွန်တော် ကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်....'

'ကျွန်တော် နဲ့ဘဝမှန်လဲ စေတနာစိတ် ချစ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ဖူးကွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က အဘကို မခံကျေနပ်ရမှာလဲ'

ရှောင်ကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေပြီး

'ဒီစကားကြားရတာ အဘ ဝမ်းသာတယ်ကလေးရယ်၊ မင်းသာ ကတိတည်အောင်လုပ်ပါကွယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းလိုချင်ဖို့ကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

ရွှန်ဆင်က သက်ပြင်းချပြီး

'သုကတော့ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုထင်မှာမဟုတ်ဘူး'

ရှောင်ကျင်က မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်သူလဲ'

ရွှန်ဆင်က မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပြီး....

'မင်းယန်လေး၊ သူက ကျွန်တော်ကို ရန်သူတစ်ယောက် လို့ သဘောထားနေတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်သေရလိမ့်မယ်လို့ သူကဆုံးဖြတ်ထားတယ်'

ရှောင်ကျင်က ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆို မင်းက ရှင်းပြလိုက်ပေါ့ကွာ'

နုန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ရှင်းပြတာခုခု သူယုံပါ့မလား။ ကျွန်တော်ကတော့ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး အဘနဲ့ ညီလေးတို့နဲ့အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသွားချင်တယ်'

ရှောင်ကျင်က သူ့အားဝေးကြည့်နေသည်။

ရွှန်ဆင်က တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်

'ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ညီလေးကို ဘယ်ကုကျောင်းရွှေ့မှာ ထားပစ်ခဲ့တာလဲဘာ'

ရှောင်ကျင်က ပြန်မေးလိုက်၏။

'မင်းရဲ့ညီလေးက မင်းယန်ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်မလို့ လားကွ'

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ် ဘာ၊ ပိုပြီးသေချာအောင် လုပ်ပါ'

'အေး....ငါက သူ့ကို ထိုက်ရှမ်းမြို့မြောက်ဘက် ငါးမိုင် အကွာလောက်မှာရှိတဲ့ ဟန်လူမျိုး ဘုံကျောင်းမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ မင်းရဲ့ညီပလေးကို ဘာစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဘာကို စိတ်မဆိုးသွားနဲ့ဦး'

ရွှန်ဆင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ရှောင်ကျင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ဟေ့....ရွှန်ဆင်၊ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဘာ'

'ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားလို့လား'

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ဘာတို့ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပါဘူး၊ မင်းယန်ဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်တော် ညီ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ သိပ် အရေးကြီးနေလို့ပါ....'

‘နောက်ပြီး ကျွန်တော် မိဘတွေကို သတ်ဖြတ်သွားကြတဲ့ သူတွေကိုလဲ ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေရဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ လူငါးဦး ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ ဘာဘသိလား’

ရှောင်ကျင်က အနည်းငယ် စဉ်းစဉ်းလိုက်ပြီး....

‘ဘာစုံစမ်းသလောက် သိရတာကတော့ မရဏတောင် ကြားက မုကျုံးပါဟယ်လို့ သိရတာပဲ၊ ကျန်တဲ့လေးဦးတော့ ဘာစုံ မသိဘူး၊ မင်းက ငါနဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တောင် မနေတော့ဘူးလား’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘အဲဒီမရဏတောင်ကြားက မုကျုံးကို သုတ်သင်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာဘဆီ လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော် ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

ရှောင်ကျင်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ရှေ့ ခြံပုံထားသော ယုန်သေသုံးကောင်ကို ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ပြီး....

‘ဒီယုန်တွေ ဘယ်သူစားမှာလဲ၊ သွားစမ်း’

ရွှန်ဆင်က ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့ သည်။

အဝေးသို့ရောက်လျှင် အနောက်ဘက်ဆီမှ ရှောင်ကျင်၏ အော်ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရ၏။

‘ရွှန်ဆင်...မင်း နောက်တစ်ခေါက် လာမယ်ဆိုရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မှ လာရဲ့၊ ခဏလေးနဲ့ နေပြီး ပြန်မယ်ဆိုရင် မလာရဲ့နဲ့’

ရွှန်ဆင်၏ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

သို့သော်....

ချက်ချင်းပင် ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်သွားလေ၏။

ရှောင်ကျင်သည် သူ့အား မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမည်ကို နောက်သို့မကြည့်ဘဲ သူသိနေ၏။

သူသည် အလွန်ပင်ခေါင်းမာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို လည်း ရှောင်ကျင် သိပေလိမ့်မည်။

ထိုက်ရှမ်းမြို့၏ အနီးပင်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးလက်တောရွာ
များမှ ဈေးရောင်းချေးဝယ်များ လာရောက်လေ့ရှိ၏။

ယနေ့တင်....

လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ဈေးထဲ၌ ယိုအိုသည်သည်ကြည့်
ရင်း ပျောက်သွားလေ၏။

ထိုလူရွယ်မှာ မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး ခါး၌ ဇားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ရှောင်ကျင်နှင့်လမ်းခွဲလာခဲ့သော ချွန်ဆင်ပင်
ဖြစ်၏။

သူသည် တက်ကြွလန်းဆန်းနေ၏။

မင်းယန်ဆံ့မှဇားကို တွေ့ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူ၏ဘဝ
မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသည်ဟု ခံစားရ၏။

သူမိဘနှစ်ပါးအား သတ်ဖြတ်သွားကြသူများကို စုံစမ်း
ဖော်ထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။

ထိုကိစ္စကို နောက်ပိုင်းမှ မင်းယန်နှင့်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရန်
စိတ်ကူးထားလေ၏။

ဘုံကျောင်းစောင်

ထိုက်ရှမ်းမြို့....

ထိုက်ရှမ်းမြို့သည် လွန်စွာစည်ကား သိုက်မြိုက်သော မြို့
တစ်မြို့ဖြစ်၏။

ထိုက်ရှမ်းမြို့၏ အရှေ့အနောက်ဝဲယာတွင် တောင်ကျန်း
စောင်တန်းများ ပိုင်းရံနေသော်လည်း တောင်အောက်၌မူ
ဝိုင်းလန်းသော သစ်တောများ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ
သည်။

ထိုက်ရှမ်း မြို့လယ်ဈေးမှာ နံနက် မိုးစင်စင်လင်းချိန်မှ
အစပြုကာ မိုးချုပ်သည်အထိ စည်ကားသောဈေး ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်....

သူ၏မိဘများကို လုပ်ကြံသွားသူများမှာ မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ကျင်ထံ၌မမေးမြန်းဘဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မင်းယုန်ကိုလက်တွဲ၍ ရှောင်ကျင်ထံခေါ်သွားလျှင် အမှန်
တရားတို့ ပေါ်ပေါက် လာမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထား၏။

မြို့လယ်ဈေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် မြို့၏
မြောက်ဘက်ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ရွန်ဆင်ကမြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ယူဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း
မဝယ်ဖြစ်ဘဲ ဆက်၍ထွက်လာခဲ့၏။

ရှောင်ကျင် ပြောပြသည့်အတိုင်း မြောက်ဘက်စူးစူးသို့
ဆက်ပြီး ခရီးနှင့်သွားလေသည်။

နေ့မှန်းတည့်ချိန် ရောက်သောအခါ အတော်ခရီးပေါက်
နေပြီဖြစ်၏။

စိမ်းလန်းသော စောအုပ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက်
အဝေးတွင် ကျေးရွာကလေး တစ်ရွာရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ
သည်။

ရွန်ဆင်က ထိုကျေးရွာကလေးဆီသို့ ငါးတည်ကာလျှောက်
သွား၏။

ကျေးရွာအနီးသို့ရောက်လျှင်အိမ်ခြေမှာ ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး
လှယ်သမားများ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ကျေးရွာတစ်ခုဖြစ်သည်ကို
တွေ့ရ၏။

သူက ရွာဘေးမှဖြတ်ခွာချွန်ရင်း လမ်း၌တွေ့ရသူ တစ်
ယောက်ထံတွင် စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေ.... ဒီမှာ ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်း ရှိတယ်မဟုတ်
လား?’

ထိုလူက ခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်လိုက်ပြီး....

‘ရှိပါတယ်’

ရွန်ဆင် ဝမ်းသာသွား၏။

‘အဲဒီဘုံကျောင်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပေးပါ
လား?’

‘ရပါတယ်၊ သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး။ ဟိုရှေ့က မြင်တွေ့
နေရတဲ့ တောတန်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးရင် ဟန်လူမျိုး
ဘုံကျောင်းကို ရောက်မိတယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီကိုသွားမလို့
လား?’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

ထိုလူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်....

‘ဘာသွားလုပ်မှာလဲဗျ၊ အဲဒီမှာဘယ်သူမှမနေတော့ဘူး’

‘ဗျာ’

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ရွှန်ဆင်
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုလူကို ငေးကြည့်ရင်း....

‘မိတ်ဆွေ.... အဲဒီဘုံကျောင်းမှာ ဘယ်သူမှမနေတော့ဘူး
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဘုံကျောင်းပျက်သွားတာ ဘယ်ခေလွက်
ကြာပြီလဲ့’

ရွှန်ဆင်သည် ငိုငံကျသွားသည်။

ထိုလူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘အစကတော့ လူစည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့ပါတယ်....’

‘ဒါပေမယ့် လမ်းခရီးက ခေါင်လွန်းအားကြီးတော့
တစ်စထက်တစ်စ လူအလာနည်းသွားတယ်၊ အေးအေးချမ်း
ချမ်း တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ သူတော်စင်တွေအတွက်တော့
ကောင်းတာပေါ့....’

‘ဒါပေမယ့် ဗျာ လှူမယ် တန်းမယ် လူမရှိတော့လဲ ဘယ်
လိုလုပ် ဆက်ပြီးရပ်တည်နိုင်မှာလဲ၊ နောက်ဆုံး အားလုံး ခွန့်
ခွာသွားခဲ့တော့တာပေါ့’

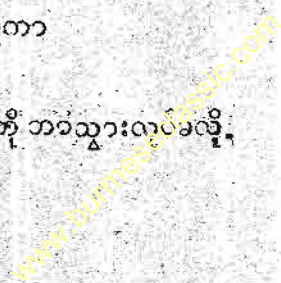
မင်းယန်အကြောင်းစုံစမ်းဖို့ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားပြီဟု ရွှန်
ဆင် တွေးလိုက်မိသည်။

ဟန်လူမျိုး ဘုံကျောင်းရှေ့၌ ဆူ၏ညီငယ်ကို ထားပစ်ခဲ့
သည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို မည်သူအား မေး
မြန်း၍ရနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုလူက ဆူအား စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ

‘နေပါဦး၊ မိတ်ဆွေက ဘုံကျောင်းကို ဘဝသွားလုပ်မလို့
လဲ၊ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူးဗျ’

ရွှန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

၂၁၂ ဝဏ္ဏအောင်

ကျုပ်ရဲ့ ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီဘက်ကိုရောက်ရင် ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းမှာရှိနေတဲ့သူရဲ့ညီလေးအကြောင် စုံစမ်းပေးဖို့ လူကြိုမှာလိုက်လို့ပါ။

ထိုလူက ပြောလိုက်သည်။

‘ဟာ...ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလူ ဒီမှာရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တခြားတစ်နေရာရာကို ထွက်သွားလောက်ရောပေါ့။ ခင်ဗျား ဖိတ်ဆွေ မှာလိုက်တဲ့လူကဘယ်သူလဲ။ ရွာထဲက အဘိုးမားလျှ ကို သွားမေးကြည့်ပါလား။ သူဟာ တစ်ချိန်က ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးကုသိုလ်ပြုခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အဲဒီ ဘုံကျောင်းအကြောင်း သူ့လေးက ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးဗျား။ အသက်ကြီးသွားပေမယ့် ဘုံကျောင်းကို ဘယ်ရက်မှာ သယ်ယူစတင်တည်ထောင်ခဲ့တာကအစ မှတ်မိနေတုန်းပဲ’

ရွန်ဆင် ဖိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

‘အဘိုးအိုမားလျှ’ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ညွှန်ပြပေးလား။’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြီး

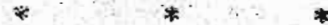
‘ရပါစာယ်ဗျား ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

ပြောပြီး ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ရွန်ဆင်လည်း ထိုလူနောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကာ လိုက်ပါသွားသည်။

မကြာပါချေ။

သူ့ဟိုနှစ်ယောက် ရွာစွန်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

‘ကဲ...မိတ်ဆွေပဲ ဝက်သွားပြီး မေးစရာရှိတာ မေးပေ
တော့၊ ကျုပ်မှာ သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်’

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

ရွန်ဆင်လည်း ထိုလူကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့
သည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ
သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

အဘိုးအိုသည် တစ်ကြိမ်တစခါမှ မမြင်ဖူးသော လူစိမ်း
တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ငေါက်ခနဲ
ထုထိုင်လိုက်သည်။

‘ဧည့်သည်ကိုး ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ’

ပျူပျူငှာငှာ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။

ရွန်ဆင်က ထိုင်ချရင်း....

‘အဘဟာ ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ’

စတင်မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်
တောက်ပသွားကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သေးငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ရှိပေသည်။

အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်၌ အမှိုက်သရိုက် စိုးစဉ်မှမရှိဘဲ
ရှင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လမ်းပြခေါ်ထောင်လာသူက အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်...
‘အဘဇျ...အဘဇျ...ရှိသလား၊ ဧည့်သည်ပါလာတယ်’
သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့လေ’

အိမ်ထဲမှ စကားသံပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရ၏။

လမ်းပြသူက ရွန်ဆင်ဘက်လှည့်ကာ....

ဟန်လူမျိုး ဘုံကျောင်းဟူသည့်အမည်က စိတ်လှုပ်ရှား သွားစေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်း စတင် တည်ထောင်ခဲ့ချိန်ကစပြီး နောက်ဆုံး ပျက်သုန်းသွားတဲ့ အထိ ကျောင်းဝင်းကျောင်းပြင် ဆန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းပြုလုပ် ပြီး ကုသိုလ်ရုံယူခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။’

ရွန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းအကြောင်း စုံစမ်း စရာလေးရှိနေလို့ ခရီးဝေးကလာခဲ့ရတာပါဗျာ’

မားလျှံက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး

‘ဪ...ငါတူက အာများသိချင်လို့ လဲ’

ရွန်ဆင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး....

‘ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားလို့ သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ’

မားလျှံက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး

‘ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ကိစ္စလဲ’

ရွန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘုံကျောင်းရှေ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို လာပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ’

ထိုစကားကြားသျှင်....

မားလျှံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

ရွန်ဆင်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

မားလျှံ၏တုံ့ပြန်မီသည် သူ့အတွက် များစွာအရေးပါလှ သည် မဟုတ်။

မားလျှံကသာ သူပြောသည့်သတင်းမမှန်ဟု ငြင်းဆိုလိုက် ပါလျှင် သူ၏ဈေးလင့်ချက်များ သဲထဲရေသွန်လလို ဖြစ်ရပေ မည်။

အတော်လေးကြာမှ မားလျှံက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ....

‘လက်စသတ်တော့ ငါတူက ဒီကိစ္စကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ ကိုး၊ အဲဒီအဖြစ်က ကြာလှပြီကွယ်၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျော်လောက် ရှိရောမယ်၊ ဒီအဖြစ်မျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံတွေ့ မှူးတာပေါ့...’

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

'အဲ့ဒီနေ့ မနက်စောစောထပြီး ကျုပ်ဘုံကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်မယ်ကြံတုန်း ထုံကျောင်းအရှေ့က ကလေးငိုသံကြားလို့ သွားကြည့်တဲ့အခါ တစ်နှစ်သားရွယ် ရှိတဲ့ ကလေးဝယ်တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရတယ်....

'တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးစွန့်ပစ်ထားခဲ့ပုံ ရတယ်၊ ဆောင်းတွင်းကာလမို့ 'နှင်းတွေ့သိပ်ကျနေတာ မှတ်မိသေးတယ်'

ရှောင်ကျပ်ပြောသည့်စကားနှင့် မားလျှံပြောသည့်စကားနှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ကိုက်ညီနေကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ရွန်ဆင်မှာ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားပြီး မားလျှံပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေမိ၏။

မားလျှံက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ရုတ်တရက် ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျုပ်လဲ အတော် ကို အံ့အားသင့်နေမိတယ်၊ နောက်မှ သတိဝင်လာပြီး ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်တယ်....

'နောက်ပြီး ကလေးနားမှာ ဓားတစ်လက်ချထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ချက်ချင်းပဲ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီကိုသွားပြီး လျှောက်ထားလိုက်တယ်'

'ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီ ကလေးကသွားပို့ခဲ့တာပေါ့၊ နော်'

ရွန်ဆင်က အလောတကြီး ဝင်မေးလိုက်သည်။

မားလျှံက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

'နေဦးလေ၊ ကျုပ်ပြောပြတာကို အရင်နားထောင်ဦး'

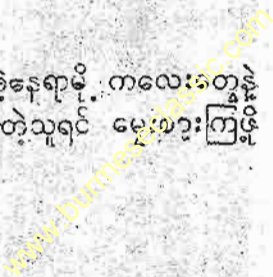
ရွန်ဆင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မားလျှံက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ကလေးတစ်ယောက် ဘုံကျောင်းခရု မှာတွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပြန့်သွားလို့ အားလုံးကလာကြည့်ကြတယ်၊ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဒီကလေးကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားတယ်....

'တာဝန်ရှိသူတွေ အားလုံးလဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်နေကြတယ်၊ တစ်ချို့က ကလေးကို ဘုံကျောင်းကမွေးစားရမယ်....

'တစ်ချို့ကလဲ ဂရားအားထုတ်တဲ့နေရာမို့ ကလေးတွေနဲ့ တာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မွေးချင်တဲ့သူရင် မွေးစားကြဖို့ ပေးပစ်လိုက်လို့ ပြောကြတယ်'

မားလျှံက ကောင်းရှည်လျှံက ပြောလိုက်ရခြင်းကြောင့်
မောသွားမာန်ဖြင့် ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေ၏။

‘နောက်ဆုံးတော့ အများဆန္ဒကို လိုက်ဖျော့တဲ့အနေနဲ့
အများစုရဲ့ သဘောထားအရ ကလေးကိုတစ်ယောက်ယောက်
လက်ထဲအပ်ပြီး မွေးစားရမယ်လို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က
အမိန့်ချလိုက်တယ်....’

‘ပြီးတော့ ဒီကလေးက ဘုံကျောင်းကကောက်ရတာမို့
ဘုံကျောင်းပိုင်ဖြစ်တယ်။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာ မှန်သမျှကို
ဘုံကျောင်းက ထောက်ပံ့ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်’

ရွှန်ဆင်က မအောင်နိုင်ဘဲ ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘ဒဲဒီကလေး ဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားလဲ’

မားလျှံက ပြုံးလိုက်၏။

‘ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာက ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဆီ
ရောက်သွားတာပေါ့၊ ဆေးဆရာကြီးဟာ လူတိုင်းရဲ့ ကြည်ညို
လေးစားခြင်းကို ခံရသူပါ....’

‘အိမ်ထောင်ရှိပေမယ့် ကလေးမရနိုင်ကြလို့ ကလေးကို
လိုချင်နေကြတာ၊ သူတို့အတွက်လဲ အလွန်အဆင်ပြေအားတာ
ပေါ့’

ရွှန်ဆင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဆေးဆရာကြီးဘိမ္မာ အဲဒီကလေး ရှိနေသေးလား’

မားလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မရှိတော့ဘူး၊ ဆေးဆရာကြီးလင်မယား သေဆုံးသွား
တာတောင် လေးငါးနှစ်ရှိပြီ၊ သူတို့ဟာ မွေးစားသားလေး
ကို ပညာသင်ပေးတယ်....’

‘အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဟန်လှမျိုးဘုံကျောင်းက
ကျောင်းထိုင်ရဲ့ ထောက်ခံချက်နဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို
ပို့ပြီး ပညာသင်ကြားစေပြန်တယ်လေ’

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘သူဟာ ရွာကိုမကြာခဏ ပြန်လာပြီး လည်တစ်တယ်၊
ခါပေမယ် ဆေးဆရာကြီးဇနီးမောင်နှံ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်း သူ့က အလာကွဲသွားတယ်....’

‘ရွာထဲက လူတွေကတော့ ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ သိုင်း
ပညာ သင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မင်းမှုထမ်း ဝင်လုပ်နေတာခဲမဲ့
မအားမလုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ’

သူကြိုတင် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း မင်းယန်မှာ သူ၏ ညီဖြစ်ရမည်ဟု ပိုပြီးယုံကြည်လာ၏။

မားလျှံအား စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ဘဘကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် မေးချင်ပါတယ်’

မားလျှံက ခေါင်းတဆက်ဆတ်ညိတ်ကာ....

‘မေးပါ....မေးပါ’

ရွန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ခွဲခွဲကလေးကို မွေးစားကြတဲ့ ဆေးဆရာကြီးရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ကလေးနာမည်ကရော ဘယ်သူများလဲ’

မားလျှံက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ...ဪ...သူတို့နာမည် သိချင်တာကိုး၊ ဆေးဆရာ နာမည်က တော်မင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ကလေးနာမည်ကတော့ မင်းယန်တဲ့’

ရွန်ဆင်မှာ လေထဲမြောက်တက်သွားဟု ခံစားလိုက်ရလေ သည်။

‘ငါ့ညီလေး....သူဟာ ငါ့ညီလေးပါသား’

ဟုလည်း တဘွတ်တုတ် ရေရွတ်မိလေသည်။

မားလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရင်’

ရွန်ဆင်က သတိဝင်လာပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ....

‘ဘာ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိလိုတာ တွေကို အခုလို စုံစုံလင်လင်ပြောပြလို့ ဘဘကိုကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဗျာ’

မားလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

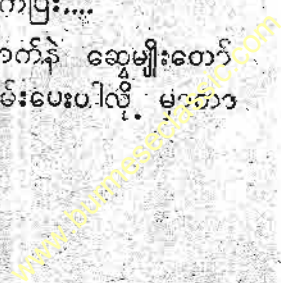
‘ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ လူအများသိကြတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဘာမှသူ့ဝှက်နေစရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်လဲ ဟန် လူမျိုး ဘုံကျောင်းအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးလေတော့လဲ ဒီဘုံ ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပြောမိတိုင်း ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှု ရမြဲပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းယန်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက် နေလို့လဲ’

ရွန်ဆင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘သူက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ဆွေမျိုးတော် နေလို့ပါ၊ ဒီနယ်ဘက်ရောက်ရင် စုံစမ်းပေးပါလို့ မှာတာ နဲ့ အခုလိုဝင်ပြီး စုံစမ်းမိတာပါ’

‘ဪ...ဪ’

ရွန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်တော်လဲ သွားစရာလေးတွေရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး၊
နောက်မှ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကိုခေါ်ပြီး တစ်ခေါက်လာခဲ့
ဦးမယ်'

မားလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်းမိတ်ဆွေကိုခေါ်ပြီး လာဖြစ်
အောင် လာခဲ့စမ်းပါ။ ဟန်လူမျိုးဘုံကျောင်းရဲ့ အကြောင်း
အားလုံးသိသွားစေရမယ်လို့ ကျုပ်အာမခံတယ်'

ရွန်ဆင်က မားလျှံအားနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်၌ သူ၏ခြေလှမ်းများ ပေါ့ပါး
ထွက်လက်နေလေတော့သည်။

* * *

ဝတ်ရုံရှင်၏ကံကြမ္မာ

ကွမ်းမုမြို့....

ကွမ်းမုမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်
သည်။

ကုန်သည်ပွဲစားများ ခရီးသွားများအပြင် သိုင်းလောက
သားများပါ ကျင်လည်ကျက်စားခြင်းကြောင့် လူသိများလှ
သည်။

ကွမ်းမုမြို့ရှိ တစ်ခုတည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင်
လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်နှစ်ပင်၌ ဆိုင်းဘုတ်အား ကြိုးဖြင့် သွယ်
တန်းချည်နှောင်ကာ ကြော်ငြာဆားသော ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး
ရှိသည်။

ထိုပေခင်ဆရာ၏ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌

'မေးရောမေး၊ မမှန်လျှင် ငွေနှစ်ဆပြန်အမ်းမည်'

ဟု ရေးသားထားသည်။

ခြစ်ခြစ်တောက် နေပူနေသော်ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ လှ သွားလူလာ ကင်းရှင်းနေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် လမ်းမအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကာ ယင်းပေခင် ဆရာ၏ ကြော်ငြာထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်လျှင် လက် ဖက်ညှပ်ဆိုင်သို့ မဝင်တော့ဘဲ ပေခင်ဆရာဆီသို့ သွားလေ သည်။

ပေခင်ဆရာ နေရာယူထားသော သစ်ပင်ရိပ်သည် နေ ခဏ်ကို ကောင်းစွာအ ဝှုနိုင်၏။

ပေခင်ဆရာသည် လေးထောင့်စားပွဲပေါ် မေးတင်ရင်း အိပ်ငိုက်လျက်ရှိသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်မှာ ရွန်ဆင် ကြော် ဘည်းသည်။

ရွန်ဆင်သည် ပေခင်ဆရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး-

'ကျုပ်တို့ ပေခင်ဟောစမ်းပါ'

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ရွန်ဆင်၏အသံကြောင့် ပေခင်ဆရာ လန့်သွား၏။

ချက်ချင်း မျက်လုံးပွင့်ကာ...

'ပေခင်မေးမလို လား ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ၊ ကျုပ်က အာ မခံနဲ့ဟောတယ်၊ မမှန်ရင် ငွေနှစ်ဆပြန်လျှစ်နယ်'

ရွန်ဆင်က ပေခင်ဆရာအရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တစ်ဖန်

အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုထုတ်ပြီး ပေခင်ဆရာ၏ စားပွဲ ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး....

'ကဲ...ကျုပ်ညီပျောက်နဲ့တယ်၊ ဘယ်ခရောက်နဲ့ဘဲ ဘာ တွေဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ ဟောပေတော့'

ငွေစက္ကူများသည် အိပ်ငိုက်နဲ့သော ပေခင်ဆရာအား မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားစေ၏။

ပေခင်ဆရာသည် ရွန်ဆင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်

'စိတ်ချ၊ အခုချက်ချင်း သိရစေမယ်'

အရာရာကို စွမ်းဆောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ လေသံမိုးဖြင့် ပြောရင်း ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံကိုယူကာ ရေးခြစ်တုတ်ချက်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်း စာပိုက် လက်ပိုက်များ ရွတ်ဆို တုတ်ချက်လိုက်ပြီးမှ တကျွတ်ကျွတ်အောင် စုတ်သပ်ရင်း....

'ဒုက္ခပဲ၊ ခင်ဗျားညီတော့ ဘေးတွေနေပြီ'

ထိုစကားကြားလျှင်....

ရွန်ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။

ဒေါသထွက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဗေဒင်ဆရာကိုကြည့်ကာ....

'ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ညီက ဘယ်လိုဘေးတွေတာလဲ'

ဗေဒင်ဆရာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဘေးတွေ့တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခရောက်တာကို ပြောတာပေါ့၊ သူမကြာခင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်'

'ဘာ'

ဗေဒင်ဆရာက စကားဆက်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား မယုဘူးလား၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့လှည့်စားမှုကို ခံလိုက်ရပြီ၊ အော့ခင် ချောက်ထဲရောက်သွားဘယ်၊ သူ့ကို အချိန်မီကယ်မဖြစ်မယ်'

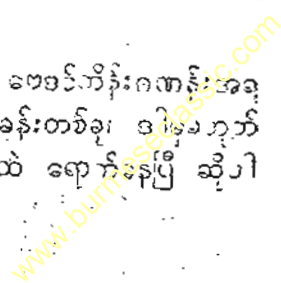
ရွန်ဆင်၏အသံ တုန်လာ၏။

'သူ့ဘယ်ချောက်နေလဲ'

ဗေဒင်ဆရာက ပြန်ပြောလိုက်၏။

'အရှေ့ဘက်အရပ်မှာရှိတယ်၊ ဗေဒင်ကိန်းဂဏန်းအရ တော့ အင်အားနဲ့ကျွမ်းခြောင်းတဲ့ အခန်းတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် နံရံကြား၊ ဒါမှမဟုတ် တောင်ကြားထဲ ရောက်နေပြီ ဆိုပါတော့'

ရွန်ဆင် ခိုင်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

'ရွန်ဆင်၊ မင်း ဘာတော့လျှောက်လုပ်နေတာလဲ'

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရွန်ဆင် ငေါက်ခနဲခေါင်းထောင်လှာ၏။

ချက်ချင်း ဗေဒင်ဆရာရှေ့မှ ဖယ်ခွာထွက်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ရင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

'မင်း....ဘယ်လေ့ရက်ပြေးနိုင်မှာလဲ'

တီးတိုးရေရွတ်ကဲ့ လမ်းကြားဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။

လမ်းကြားအတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင် ရပ်နေသူတစ်ယောက်နှင့် စင်တိုက်မိလေ့ ဖြစ်သွားရသည်။

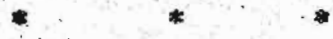
ရပ်နေသူက ပြောလိုက်သည်။

'ရွန်ဆင်၊ မင်း ကျုပ်ကိုတောင် မတွေ့မမြင်တော့ဘူးလား'

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ရွန်ဆင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး....

'ဝတ်ရုံရှင်'

ဟု လှုတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိလေတော့သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ခါကိုကျုပ်သိတယ်၊ ဝါပေမယ်၊ လူနုစိဦး ကျန်နေသေးတယ်'

ကျန်လူနုစိဦးယောက်မှာ မရဏတောင်ကြားက မုကျုံးနှင့် မင်းယန်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က မေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်ခပြာတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား'

ရွန်ဆင်က မှဲပြုံးပြုံးကာ

'မရဏတောင်ကြားပိုင်ရှင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်'

'မင်းယန်အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

ဝတ်ရုံရှင်က အံ့သြဟန်ဖြင့်....

'မင်းက သွားဖြစ်လို့ စိတ်ထားပြောင်းသွားရတာလဲ'

ရွန်ဆင်က ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဝတ်ရုံရှင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ရွန်ဆင်ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရွန်ဆင်ကလည်း ဝတ်ရုံရှင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လေသံဖြင့်....

'ရွန်ဆင်၊ မင်းက ကျုပ်အတွက် လူသုံးယောက် သတ်ပေးပေလို့ ဂတီပေးထားတင်ကို မေ့နေပြီလား'

ရွန်ဆင်က မှဲပြုံးပြုံးကာ....

'ပန်းငုကိုပါသင်မ စုမာသေသွားပြီလေ'

ဒါ ကျုပ်ကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းယန်ကို ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှင်းပစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ

ဝတ်ရုံရှင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစိတ်မပါဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကလဲ မခိုင်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မရဏ တောင်ကြား ပိုင်ရှင်ကိုတော့ မင်းရှင်းပစ်မယ် မဟုတ်လား’

‘သူ့အတွက်တော့ စိတ်ချပါ’

‘ဒါဆိုရင် မင်းအမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းနေပြီ’

ရွန်ဆင်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး.....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းယန်က သူ့ဆီကို ဦးတည် သွားနေ ပါပေါ့’

‘ဘာ’

ရွန်ဆင်၏ စကားသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ သူက မရဏ တောင်ကြား ပိုင်ရှင်ဆီ သွားနေပြီ၊ ကျုပ်စိတ်ထင် မင်းကို သွားရှာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ရွန်ဆင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ပြော၏။

‘မင်း မရဏတောင်ကြား ပိုင်ရှင်ကို သုံးရက်အတွင်း ရှင်းပစ်ရမယ်’

‘တကယ်လို့ များ ကျုပ်က ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူးဆိုရင်ရော’

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်လိုက်ပြီး.....

‘မီးနဲ့ ကစားတဲ့လူဟာ မီးကို မကြောက်လို့ ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်ထားစမ်းပါ၊ မင်းဒီလိုလုပ်လို့ ဘာအကျိုး ရှိမှာလဲ’

ရွန်ဆင်က ပြန်မြောလိုက်သည်။

'အနည်းဆုံး ကျုပ်ညီကတော့ လူ့အစ်ကိုက ကြေးစား ဖြစ်ပေမယ့် လူ့ကောင်းတွေကို သက်ဖျားနဲ့ထောင် မတို့ဘူး၊ လူ့ဆိုးလူ့ယုတ်မာတွေကိုပဲ ရွေးချယ် သုတ်သင်ပစ်လေ့ ရှိတယ် ဆိုတာ သိသွားနိုင်တာပေါ့'

ဝတ်ရုံရှင်က မခက်မနပ်ဖြင့်....

'ရွန်ဆင် မင်းဟာ ကိုယ် ကိုယ်ကို သိပ်ပြီး အထင်ကြီးနေ ပါလား၊ ကျုပ်သာ မကယ်ဘူးဆိုရင် အခုလောက်ဆို အရိုး ဆွေးနေလောက်ပြီဆိုတာလဲ အမှတ်ရစမ်းပါဦး'

ရွန်ဆင်က ရယ်လိုက်ပြီး....

'ဟား...ဟား...ဟား ရယ်ရတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သူ့ဌေးကြီး ကျန်းစန်ကို လုပ်ကြံခိုင်းခဲ့ပြီး တစ်ဘက်ကလဲ ကျုပ်လုပ်ကြံမယ် သတင်း မင်းယုန်ဆီ ပို့ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ထောင်ချောက်မိပြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒီတော့ တစ်ခါ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပြန်တယ်....

'ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး ချယ် လှယ်ချစ်တိုင်း ချယ်လှယ်လို့ ရအောင် အဘွက်ဆင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်သွား၊ ယင်းချစ်နဲ့အတူ ကျန်းစန်ကို သတ်ဖို့ အလုပ်အပ်

တဲ့ လူကို လာတွေ့ခဲ့ကတည်းက ခင်ဗျားမှန်း ကျုပ်သိခဲ့ပါ တယ်'

ဝတ်ရုံရှင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်လေတော့ သည်။

ရွန်ဆင်သည် သူ့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

ရွန်ဆင် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရုတ်တရက် ဝတ်ရုံ ရှင်က ခြေထောက် နှစ်ချောင်းဖြင့် ကန်ကျောက် တိုက်ခိုက်လာ သည်။

ရွန်ဆင် မဲ့ပြုံး ပြုံး၍....

'ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးလို့ လွတ်သွားပေမယ့် အ တစ်ကြိမ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်စေရဘူး ဆိုတာ မှတ် ထားပါ'

စကားဆုံးလျှင် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လို သည်။

၂၃၈ ဝဏ္ဏအောင်

ဝတ်ရုံရှင်က ရှေ့ဆက် မကန်ကျောက်ဘဲ ခြေထောက်ကို
ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။
ထို့နောက်...
ခားကို ဆွဲထုတ်၍ ပြင်းထန်စွာ ဝိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

* * *

ဝတ်ရုံရှင်က ရွန်ဆင်အား အလစ်ချောင်း၍ မရမှန်းသိ
လျှင် အာရုံပြောင်းသွားစေရန် စကားစလိုက်၏။

‘ရွန်ဆင်...မင်းယန်နဲ့ စီးကျင်တို့က မင်းကို မလိုလားကြ
ဘူး၊ တစ်နေ့ မင်းကို ကြိုးစင်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်၊ တာ
ကြောင့်များ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျုပ်နဲ့ မပူးပေါင်းရတာလဲ’
ရွန်ဆင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက သူတို့ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေလို့
ပေါ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား’
ဝတ်ရုံရှင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

သူသည် ရယ်မောရင်း ရွန်ဆင်အား အဆက်မပြတ် တိုက်
ခိုက်နေ၏။

ရွန်ဆင်က နောက်ဆုတ်၍ ခမ်းစေ့ယမ်းပြီး ရှောင်တိမ်း
လိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က သဘောကျပြီး ရွန်ဆင်အား ဖိ၍ တိုက်ခိုက်
လာသည်။

ရွန်ဆင်က ရှောင်တိမ်းနေသည့် ကြားမှပင်....

‘အွန်...’

ပေါက်ခားတစ်ချောင်းမှာ သူ၏ ဝဲဖက်ပခုံး၌စိုက်ဝင်သွား
လေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့်....

‘ကံကောင်းလို့ မင်းအသက် ရှင်နေနိုင်မေးတယ် မှတ်
ပါ။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ သေချင်နေတဲ့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒကို
လိုက်လျှောပေးပါမယ်’

ဝတ်ရုံရှင်က အချိန်မဆိုင်ဘဲ သုတ်သင်ပစ်ခန် ပြေးလိုက်
သည်။

ဤတွင်....

ရွန်ဆင်က မထင်မှတ်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်
သည်။

လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ခားရှည်ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်
အုပ်လာသည့် ဝတ်ရုံရှင်ထံ ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့
သည်။

ခားရောင် ဖွေးခနဲ ဝင်းလက်သွား၏။

‘အား’

စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော ဝတ်ရုံရှင်၏ အသံနက်ကြီးထွက်
ပေါ်လာသည်။

ရွန်ဆင်၏ ခားမှာ ချွန်နှာကိုယ်ပေါ်၌ ထုတ်ချင်းခတ်မျှ
စိုက်ဝင်နေသည်။

ရွန်ဆင်က အရုပ်ကြီးပြတ် ပုံလျက်သား လဲကျနေလှ ဖြစ်
နေသော ဝတ်ရုံရှင်အား သူ့အပေါ် ကျမလာနိုင်စေရန် ခြေ
ထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာလေ
သည်။

အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဝတ်ရုံရှင်၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်သည် တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားလေသည်။

မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော ဝတ်ရုံရှင်၏ အလောင်းကိုကြည့်
ကာ ရွန်ဆင် လူးလိမ့်ထလာသည်။

၂၄၂ ဝဏ္ဏအောင်

ရွန်ဆင်က သူ၏ ပခုံး၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

သွေးများ စီးကျလာသော ခက်ရာကို ဆေးထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်....

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်၏ အလောင်းနား တိုးကပ်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ငတ်ရုံရှင်၏ မျက်နှာပေါ်လွင်လာသည်။

ဟုလဲ့

ရွန်ဆင်က တီးတိုး ရှေ့တတ်လိုက်သည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဝတ်ရုံရှင်၏ကိုယ်၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် မရုဏတောင်ကြားသို့ ဦးတည်နေလေတော့သည်။

BURMESE CLASSIC

မရုဏတောင်ကြား

မရုဏတောင်ကြား....

မရုဏတောင်ကြားသည် မြောက်ပိုင်းတစ်နေရာရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်း သွယ်တန်းလျက်ရှိသော မရုဏတောင် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်တောင်များကြား၌ ကျဉ်းမြောင်း၍ ရှည်လျားသော တောင်ကြားလမ်းအဖြစ် တည်ရှိလာသည်။

မရုဏ တောင်ကြားအတွင်း၌ သိုင်းလောကမှ လူထွက်လှူဆန်းတစ်ယောက် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ထိုလူမှာ မုကျုံးပင်ဖြစ်သည်။

ယနေ့....

မရုဏတောင်ကြားရှေ့သို့ အဖြူရောင်ဝလာဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

၂၄၄ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူရွယ်မှာ အသက် နှစ်ဆယ် သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည် သန့်ပြန်၍ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် တောင်ကြားရှေ့ သို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ကြားပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူကင်းရှင်းနေပြီး သက်ရှိ အရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမှုမတွေ့ရပေ။

ထိုလူရွယ်မှာ မင်းယန်ပင် ဖြစ်သည်။ မင်းယန်သည် တောင်ကြားထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားလမ်း၏ အတွင်းဘက်၌ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေသည်။

အတော်ကြာအောင် လျှောက်သွားပြီးလျှင် အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။

သူသည် ကျောက်လှေကားထစ်များကို တွေ့သောကြောင့် တိုလှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းထစ်အိုးကျက်ခန့် ကြာအောင် တက်သွားပြီးလျှင် အပေါ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ရောင်စုံပန်းများဖြင့် လှပနေသော ပန်းခြံတစ်ခုနှင့်အတူ ရဲစိုက်သဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

မင်းယန်သည် ပန်းခြံကိုကျော်ဖြတ်ကာ အဆောက်အအုံရှေ့ သို့ရောက်သွားလျှင် တံခါးဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

ထို့ အပြင်....

တံခါးဝ၌ ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

မင်းယန်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး....

'ကျုပ် မင်းယန်က မရုဏတောင်ကြားပိုင်ရှင် မုကျုံးကို တွေ့ဖို့ ရောက်လာပါတယ်'

သူ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသူက တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာ၏။

ကျောက်လှေခါးထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

မကြာပါချေ။

မင်းယန်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မုကျုံးသည် ဥပဓိရုပ် တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး အသားဖြူလွန်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မုကျုံးက သူ့အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီးလျှင်....

'မင်းက မင်းယန်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုသိလား'

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဦးကိုတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးကို စမြင်လိုက်ကတည်းက ဒီတောင်ကြားရဲ့ ပိုင်ရှင် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတာပါ'

မုကျုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

www.burmeseclassic.com

‘ဒီနေရာ ရောက်လာမတော့ ကျုပ်ရဲ့ညွှန်သည် ဖြစ်သွား ပြီပေါ့၊ အထဲကိုဝင်ပါဦး’

ပြောပြီး ရှေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ မင်းယန်လည်း အာမှမပြောတော့ဘဲ နောက်မှလိုက်သွား သည်။

အဆောက်အဦး အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လျှင် အပြင်မှ ကြည့်ရှုသည်ထက် ပို၍လှပနေကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

မုကျုံးက အရက်နှင့် သစ်သီးဖျား ချပေးလေ၏။

‘ကဲ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စားသောက်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောကြတာပေါ့’

သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။

ဝေချုံးနှင့် ဟုစိန်သည် မရတတောင်ကြား၌ ထူးခြား သည့် အဆိပ်တစ်မျိုး မိခဲ့ခြင်းကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အခါ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မင်းယန်သိထားသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်များကို လက်ဖျားနှင့် ပင် မထိုက်အဲ...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မှာ စားသောက်ဖို့ အချိန်မရပါဘူး’

မုကျုံးက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

‘စားသောက်ဖို့အောင် အချိန်မရဘူးဆိုတော့ အယ်လို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့တောင်ကြားထဲကို အလည်လာတာမဟုတ်မှန်းတော့ သိပါတယ်၊ ကဲ...ပြောစရာ ရှိတာ ပြောပါ’

မင်းယန်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီကိုလာခဲ့တာဟာ ဦးကိုနည်းနည်းပါးပါး စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်လို့ပါ’

‘ဟေ... ကျုပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်လို့ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

မုကျုံးက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ...

‘မင်းဟာ တကယ်ပဲ ကျုပ်ကိုစစ်ဆေး မေးမြန်းနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်လား’

မင်းယန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်တော်ဟာ နေပြည်တော်က အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ သောက်စာမိုးရေးမှူး တစ်ယောက်ပါ’

မုကျုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘ဒီလောက် ခေါင်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေ တာတောင် အေးအေးဆေးဆေး မနေရပါလား၊ ကဲ...ပြော စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို အာတွေ့များ စစ်ဆေးချင်တာလဲ’

သိုင်းသမား ဝေချုံးနဲ့ သိလက်ဝါး ဟုစိန်တို့ အသတ်ခံ လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရှင်းမလင်းဘာလေးတွေ မေး မြန်းချင်လို့ပါ’

‘ဘာ’

မုကျုံး၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ သူတို့ အသတ်ခံရတယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလား’

‘အမှန်ပါပဲ’

‘တယ်သူက သူတို့ကို လုပ်ကြံလိုက်တာလဲ’
မင်းယန်က ခေါင်းခါယမ်း၍...

‘အခုထိ တရားခံ မမိသေးဘူး’

‘ဒါဆို မင်းတို့ ညံ့တာပေါ့’

မင်းယန်က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက် အသတ်မခံရမီ ရက်ပိုင်းက ခရီးထွက်
သွားခဲ့ကြတယ်လို့ သိရတယ်။ သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်
တော့ မရဏှာတောင်ကြားကို လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာရယ်။ ဒီက
အပြန် အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာရယ်ကို တွေ့ရပါတယ်’

မုကျုံးက နှုတ်ခမ်းမဲ လိုက်ပြီး....

‘လက်စသတ်တော့ သူတို့ဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကျုပ်ဆီ
က အပြန်မှာ သေကုန်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုဘုရား
ခံ တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ မဟုတ်လား’

မင်းယန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုထင်စရာ ဖြစ်လာလို့ ကျွန်တော် ဦးကို စုံစမ်း မေး
မြန်းခဲ့တာပါ။ တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီး အရေးယူဖို့မဟုတ်ပါ
ဘူး’

မုကျုံးက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်ပြောတာကို သေချာ နားထောင်ဦး။ ယင်းကျန်း
ကျေးရွာက ချန်းစီနဲ့ လုမေကို ကျုပ်တို့ မှားပြီး သတ်ခဲ့မိကြ
တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သတ်ခဲ့တာ
လို့ ပြောလဲ ရပါတယ်....’

‘သိုင်းသမား ဝေချူး၊ သံလက်ဝါး ဟုစိန်၊ ပန်းဝက်ပါ
ပိုင်ရှင် စုမာ၊ ဝတ်ရုံရှင် ဟုလုံနဲ့ ကျုပ်အပါအဝင် ငါးဦးက
အမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာပါ’

သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်လာတဲ့ ပန်း
ဝက်ပါ ပိုင်ရှင် စုမာကို ကျုပ်ပထမဆုံး ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်။ အခု
သူ့ရှင်သား စုချန်းလဲ အသတ်ခံလိုက်ရပြီလို့ သိရတယ်။ ဟုစိန်နဲ့
ဝေချူးကလဲ ကျုပ်ကို အကြပ်ကိုင်ချင်တာနဲ့ ကျုပ်အထူးဖော်
စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ကို ခတ်သတ်ခဲ့တာပါ။ အခုဆိုရင် ဟုလုံ
တစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်’

မင်းယန်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မုကျုံး
က လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘ကဲ...မင်းကို ကျုပ်အားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ ကျုပ်ကို
မင်းဖမ်းမယ်ဆို ဖမ်းလို့ ရပြီ’

မင်းယန်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်....

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သတိထားပါ’

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုး၍
လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းရင်း စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

မုကျုံးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး မင်းယန်အား
ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

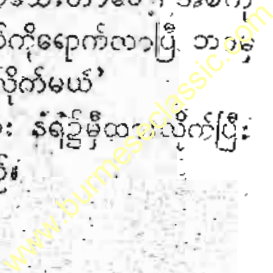

အချိန်သည် တရွှေ့ ရွှေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။
 သိင်းကွက်နှစ်ရာကျော်လာသည်အထိ မုကျုံး၏ အင်္ကျီစကို
 ပင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။
 မင်းယန် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 တိုက်ခိုက်ရင်း မင်းယန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုနှစ်လာ
 သည်။
 လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နေ၍ ယှဉ်ပြိုင်မရမှန်း သိသောအခါ
 မင်းယန်က ခါးမှ ခံားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ် လိုက်လေ
 သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...
 မုကျုံးအား အငိုက်ဖမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 မုကျုံးသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသော်လည်း သူ၏ အင်္ကျီ
 အနည်းငယ် စိုတ်ပြိုသွားပြီး သွေးများ စို့နေ၏။
 'သေပေတော့'
 မုကျုံးက ဧဝါသတကြီးဖြင့် မင်းယန်၏ လည်ပင်းသို့ ရည်
 ရွယ်၍ ကုတ်ချလိုက်သည်။
 မင်းယန်က ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှောင်တိမ်း လိုက်လေတော့
 သည်။
 မုကျုံး၏ ကုတ်ချမှု လွတ်သွားသော်လည်း ခြေထောက်
 ကန်ချက်ကို မရှောင်နိုင်နဲ့ပါ။
 'ပုံန်း'
 'အား'
 မင်းယန်သည် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွား၏။

သူ၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းထဲမှ သွေးများ စီးကျလာလေ
 သည်။
 သူသည် ထရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်စဉ် မုကျုံးကပြေး
 ကာကန်လိုက်သောကြောင့် ထဲကျသွားပြန်၏။
 သုံးလေးကြိမ်မက ဖြစ်လာသောအခါ မင်းယန်၏မျက်လုံး
 များ ပြောဝေလာသည်။
 'ရပ်လိုက်စမ်း'
 ကျယ်လောင်သော အော်ခေါက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်
 လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အသံလာရာဆီ သို့လှမ်း
 ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မင်းယန် အံ့သြသွားသည်။
 'ရွန်ဆင်'
 မှန်ပေသည်။
 ရောက်ရှိလာသူမှ ရွန်ဆင်ပင်ဖြစ်လေတော့သည်။
 * * *
 'ညီလေး'
 ရွန်ဆင်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်ပြီး မင်းယန်ထံ
 ပြေးသွားပြီး ပေ့ လှူလိုက်သည်။
 မင်းယန် အံ့သြနေမိသည်။
 'ညီလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော် တော်သေးတာပေါ့၊ အစ်ကို
 နောက်ကျသွားတာနှင့်လွတ်နော်၊ အစ်ကိုရောက်လာပြီ ဘာမှ
 မပူနဲ့ ဟုတ်လား သူ့ကို အစ်ကိုဆုံးမလိုက်မယ်'
 ရွန်ဆင်သည် ပြောပြီး မင်းယန်အား နံရံ၌မိုထပ်လိုက်ပြီး
 မုကျုံးအား လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်က သူ့ရဲ့အစ်ကိုပဲ။ သူ့ကို အခုလို ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ ကျုပ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

‘မင်း.....ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

ရွှန်ဆင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားမသိရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ချွန်းစီနဲ့ လုမေဟာ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးပဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားအပါအဝင် လူယုတ်မာငါးယောက်က ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြန်သတ်ဖို့ ရောက်လာတာ’

မုကျုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

‘အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

မင်းယန်သည် ရွှန်ဆင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ရွှန်ဆင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ။ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့သူက ခံားတစ်ချောင်းစီပေးခဲ့လို့ ဒီကိစ္စတို့ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ မို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ယုတ်မာမှုကို ဘယ်လိုမှ သိနိုင်ကြမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဘယ်လောက်တတ်နိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ခါးမှခံားကိုဆွဲထုတ်ကာ မုကျုံးထံပြေးဝင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

မင်းယန်သည် ရွှန်ဆင်ပြောသောစကားများကို ကြားမိရသောကြောင့် သူ၏ခါးကိုကြည့်ကာ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပူးသော ရွှန်ဆင်၏အဖြစ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် မွေးစားမိဘများနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ သူ၏မိဘများကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ရပေ။

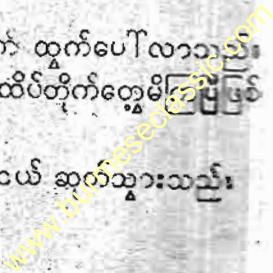
‘သူ.... သူဟာ ငါ့အစ်ကို ဆိုပါလား။ ဒါကြောင့် ပန်းဝက်ပါမှာ တွေ့တုန်းက ငါ့ရဲ့ခါးကိုတွေ့တာနဲ့ တောဝေဝေး ဝိုင်ပြီး ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားတာကိုး’

သူသည် စဉ်းစားတူးဖော်ရင်း တိုက်ပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ချွမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှန်ဆင်၏ခါးနှင့် မုကျုံး၏ခါး ထိပ်တိုက်တွေ့မိကြပြီဖြစ်သည်။

ရွှန်ဆင်သည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်သွားသည်။ ‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

မုကျုံး၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
'သိပ်လဲ ရယ်မနေနဲ့ဦး၊ ခင်ဗျားအသက် တိုသွားလိမ့်
မယ်'

ပြောပြီး ပြေးဝင်၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။
ယခုတစ်ကြိမ်တောင်....
သူကစားဖြင့် ငွေယမ်းခုတ်ချလိုက်သလို ခြေထောက်ဖြင့်
လည်း ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ဝုန်း
အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မုကျုံး နေ့ခက်ဆုတ်
သွား၏။

ရွန်ဆင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး....
'ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားရယ်နိုင်သေးလား'
ရွန်ကျုံးက အံ့တစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ပြီး....
'သေပေစောဘွဲ့'

အော်ငေါက်ရင်း မျှေ့သို့တရကြမ်း ပြေးဝင်၍တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

မင်းယုန် ရင်ထိတ်သွားသည်။
'သတိထား'

ဟု ထုမ်း၍ သတိပေးလိုက်၏။
ရွန်ဆင်က မုကျုံး၏ချိတ်ကွက်ကို ရှောင်ထိမ်းလိုက်ပြီး
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ဝုန်း
မုကျုံးမှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည်။

သူ၏ဝါးစပ်မှ သွေးများ စီးကျလာသည်။
'ရပ်လိုက်ကြစမ်း'

ခြေသံများ၊ အခိန်ပေးသံများနှင့်အတူ စီးကျင်ဦးဆောင်
သော မင်းမူထမ်းများ ရောက်ရှိလာသည်။

မုကျုံးသည် အံ့ကြိတ်ကာ လဲကျနေရာမှ ကုန်း၍ထလိုက်
သည်။

မင်းမူထမ်းများက သူ့အားစိုင်းရံ ထားလိုက်၏။
'သွားကြစမ်း'

မုကျုံးက လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ မင်းမူထမ်း
များ အလဲလဲအပြိုင်ဖြင့် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တိုင်....
ရွန်ဆင်သည် လက်ထဲမှစားဖြင့် မုကျုံး၏နောက်ကျောက်ကို

ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
'ကား'

အနောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသော ခေးကို မရှောင်
နိုင်တော့ပေ။

ခေးသည် မုကျုံး၏ နောက်ကျောက်မှတစ်ဆင့် ရင်ဝဲသို့တိုင်
ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဝုန်း
မုကျုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

သူသည် တစ်ချက် နှစ်ချက် လူးလွန်းပြီး ငြိမ်ကျသွားလေ
တော့သည်။

၂၅၆ ဝဏ္ဏအောင်

နေရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ နွေးထွေးစွာဖြင့် ကျရောက်နေပြီး သာယာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ယှဉ်တွဲကာ ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင် လာသည်။

ထိုမြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်၌ လူနှစ်ယောက်လိုက်ပါလာလေ့ သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ....

ရွှန်ဆင်နှင့် မင်းယန်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ရှောင်ကျင်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေခြင်း ဖြစ် သည်။

သူတို့၏ဘဝသည် ယခုမှအစိပွားယိုလှသည်ဟု ထင်မိ သည်။

ရွှန်ဆင်က ကြေးစားအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း မင်းယန်အား ပြောပြခဲ့သည်။

မင်းယန်သည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရွှန်ဆင်နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာရှိနေသည့် ရှောင်ကျင်အား သွားရောက်တွေ့ဆုံ ရန် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောင်ကျင်ကလည်း သူတို့အား ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကြိုဆိုနေလိမ့်မည်ဟု သူတို့က ယုံကြည်ထားလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။
ဝဏ္ဏအောင်

